

Satane, poslyš!

Jak užívá autoritu nad ďáblem ve jménu Ježíše

Carlos Annacondia

Biblické citáty označené Kjsou citovány podle *kralického překladu* z r. 1613,
označené E podle *ekumenického překladu* z r. 1985
a citáty označené NS podle překladu KMS *Nová smlouva* z r. 1994

Z anglického vydání Listen to Me, Satan!
Carlos Annacondia Satane, poslyš!

**POUZE PRO NEZIŠTNÉ PROVOZOVÁNÍ. VŠECHNA
OSTATNÍ PRÁVA VÝROBCE A VLASTNÍKŮ
AUTORSKÝCH PRÁV K DÍLU JSOU VYHRAZENA.**

„Otče, Bože svatý,
Dotkni se životů všech,
kdo čtou tuto knihu.
V autoritě, kterou jsi
mi ve svém jménu
propůjčil, ničím práci
zlého v jejich životech.
Satane, poslyš, jsem
proti tobě. Zlý d'áble,
jsi poražen. Ve jménu
Ježíše Nazarejského
Povstává armáda
Proti tobě.“

Carlos Annacondia

Věnování

Tuto knihu věnuji svému Pánu a Otci, Ježíši Kristu
a Duchu Svatému, jedinému autorovi těchto stránek,
milující manželce Marii, své pomocnici a matce našich devíti dětí
- společně neseme práci na službě (či břemeno služby),
matce za věrné modlitby,
pastoru Manuelů A. Ruizovi z Panamy,
který mne zasáhl poselstvím evangelia,
pastorům Jorge Gomelskimu a Pedru Ibarrovi,
které si v různých úsecích naší křesťanské cesty Bůh použil
k upevnění našeho života v Kristu.
Obzvláště věnuji tuto knihu všem,
kdo touží po ztracených duších a také po tom, aby je Bůh použil.
Modlím se, aby Bůh pro ně používal tuto knihu jako nástroj inspirace.

Poděkování

Chtěl bych poděkovat svým spolupracovníkům
ve službě *Mensaje de Salvación*,

pastorům, kteří den co den podporují naše evangelizace,

přímluvcům,

všem, kteří naši službu podporují svými dary,
takže můžeme stále získávat duše pro Krista

a rovněž chci poděkovat těm, kteří zaplnili stránky této knihy
svými svědectvími.

Slovo úvodem

Ve chvíli, kdy toto píší, nalézá se úžasné argentinské probuzení na konci patnáctého roku trvání! To je docela neobvyklé, protože i ta nejznámější probuzení, jako je probuzení na Azusa Street, velšské probuzení nebo Velké probuzení (ve Spojených státech - pozn. překl.), trvala pouze několik let. Je pravda, že dlouhodobé důsledky a přetrvávající nadšení trvaly mnohem déle, ale oheň probuzení sám o sobě měl relativně krátkou životnost.

Carlos Annacondia je nejviditelnější a nejuznávanější apoštol argentinského probuzení. K němu můžeme připojit další význačné Boží služebníky jako je Omar Cabrera, Claudio Freidzon, Pablo Deiros, Edgardo Silvo-so, Pablo Bottari, Eduardo Lorenzo a Sergio Scatagliini, který začal sloužit teprve nedávno. Usuzuje se, že probuzení se rozhořelo, když v roce 1982 Carlos Annacondia začal svou evangelizační službu.

Všeobecné vylití Ducha svatého, za které jsme se modlili, je zřejmě téměř na spadnutí. Nikdy předtím křesťané nemluvili tolik o probuzení, nekázali o probuzení, nepořádali kursy a semináře o probuzení a nepsali knihy a články o probuzení.

Nevykládejte si to špatně. Knihu *Satane, poslyš!* mohou budoucí historikové právem považovat za jednu z nejdůležitějších, ne-li *vůbec* nejdůležitější knihu literatury probuzení 90. let tohoto století.

S Carlosem jsme po léta přátelé. Účastnil jsem se jeho evangelizací, sloužil jsem jeho týmu, cestoval jsem s ním, překládal jsem pro něj, modlil jsem se s ním, mluvil a psal jsem o něm a jedl jsem s ním argentinský biftek. Žádného křesťanského vedoucího nerespektuji více. Pokud existuje něco takového jako síň slávy evangelistů, Annacondia tam bude společně s Billy Grahamem, Morisem Cerullem, T. L. Osbornem, Reinhardem Bonnkem atd.

Můj průzkum ukázal, že hlavní důvody, proč argentinské probuzení trvá déle než většina probuzení, se všechny vztahují k Annacondiovi. Annacondia se 15 let drží evangelizace, získávání ztracených duší, jako ohniska. Kamkoli přijde, trvá na evangelikální jednotě, a vidí, jak se uskutečňuje. Mnoho argentinských měst rozděluje svou nejnovější historii na „před Annacondiou“ a „po Annacondiovi“. Mimo to spojil své srdce s ostatními vedoucími či apoštoly argentinského probuzení, a překonali žárlivost, lhostejnost, soutěživost, rozdělení a hořkost, které jsou charakteristické pro tolik podobných hnutí.

Žádný faktor argentinského probuzení není významnější než ten, že bere vážně démonické síly, které se pokoušejí zadusit evangelizaci a uhasit probuzení. Názvem této knihy je typický válečný

pokřik Carlose Annacondii: *Satane, poslyš!* Jak jsem viděl na vlastní oči, když toto vykřikuje na veřejných shromážděních, doslova „celé peklo utíká!“ Projevují se démoni a vyučení poradci ihned vyvedou posedlé oběti a individuálně jim slouží, někdy téměř celou noc.

To připravuje půdu pro sklizeň. Když dá Carlos výzvu, muži a ženy všech společenských vrstev doslova utíkají dopředu, aby našli spasení. Není to scénář typu „zavřete oči, skloňte hlavu a zazpíváme si další řádek písně, „Stejně budu takový“,“ jak je většina z nás zvyklá. Všichni tam mají volný přístup a často se strkají a tlačí, aby se na řadu dostali první. Doposud šly dopředu, byly spaseny a přešly ze tmy do světla, z moci Satana do moci Boží, více než dva miliony lidí!

Když budete číst tuto knihu, budete ji prožívat, jako byste byli na místě. Modlím se, aby Bůh vámi pohnul tak, že řeknete: „Pane, chci se ti znovu vydat, abych vykonal svůj díl na tom, aby takové probuzení přišlo do mého města a národa!“

C. Peter Wagner

Úvod

Je pro mě veliká výsada uvést novou knihu evangelisty Carlose Annacondii. Jakožto jeho krajan jsem hrdý, že Carlos se svým bezúhonným a křišťálově čistým svědectvím působí jako argentinský velvyslanec, který naši zemi tak výtečně reprezentuje po celém světě.

Od roku 1983 jeho služba stále roste a pořád je účinná pro Boží království, protože získává duše pro Krista a mobilizuje církve k práci na Velkém poslání.

V 80. letech dal Bůh povstat bratru Carlosovi a učinil z něj posla spasení pro sklíčený lid, který je přemožen ve své pýše. On je ten Bohem zvolený nástroj probuzení, které otřáslou celou Argentinou. Jeho věrnost, zbožnost a víra ve znamení a zázraky vypůsobily evangelizační probuzení v církvi. Věřící vyšli ze svých budov s obnoveným nadšením pro hlásání evangelia, a tím signalizují nové období pro naši zemi. Dnes služba Carlose Annacondii zasahuje všechny země světa.

S Carlosem Annacondiou jsem se setkal v roce 1983. Tehdy jsem učil teologii na biblickém institutu v Río de la Plata (*Instituto Bíblico Río de la Plata*), což je církevní seminář sborů *Assemblies of God* v Argentině. Od studentů jsem se dozvěděl o evangelizaci ve městě La Plata, které je vzdáleno 50 kilometrů od Buenos Aires. Carlos Annacondia byl evangelista, který v té době začínal svou evangelizační službu a jehož jsem dosud neznal. Komentáře studentů, kteří pomáhali na evangelizaci, zaujaly moji pozornost. „Děje se něco zvláštního. Každý večer tisíce přijmou Ježíše Krista jako svého Spasitele. A moc k osvobození je tak veliká, že tam musíme zůstat do pozdních nočních hodin a modlit se za posedlé,“ říkali. Tenkrát jsem se ihned rozhodl: *Musím se s tím člověkem setkat.*

Toho večera jsem šel na evangelizaci do La Plata. Co se dělo před mýma očima, překonalo to, co mi řekli studenti. Zástup obklopil pódium a já jsem cítil atmosféru velkého očekávání. Na začátku shromáždění přišel evangelista na pódium s Biblií v ruce. Hned jak začal mluvit, ucítil jsem silné pomazání Ducha svatého. Potom přišla na řadu modlitba. Nebyla to jen tak nějaká modlitba: Měla autoritu a zdálo se, že elektrizuje atmosféru. „*Satane, poslyš!...*“ byla slova, která zahájila konfrontaci. V té chvíli bratr Carlos ve jménu Ježíše vyhnal všechny mocnosti a demony, kteří mohli nepříznivě ovlivňovat posluchače. Netrvalo dlouho a modlitba nabyla účinnosti. Mnozí padli na zem s hlasitým křikem, třesením a s vnějšími projevy, které ukazovaly na duchovní problémy v jejich životě. Byly jich stovky! Pomocníci některé z nich odnášeli stranou a věnovali se jim na speciálně vyhrazeném místě. Ježíšova autorita se tam zjevila úžasným způsobem. Pak přišlo na řadu kázání. Když bratr Annacondia vyzval k přijetí Pána Ježíše s láskou, která může proudit jen shůry, lidé začali utíkat k pódiumu. Prosili o spasení se slzami v očích. Odešel jsem z toho místa, můj duch byl velmi pohnut, v srdci mi hořela nová vize...

V příhodný čas jsme uzavřeli přátelství. Začali jsme se společně s dalšími pastory scházet každý čtvrtek, abychom se modlili a sdíleli své břemeno za ztracené. Pamatuji doby, v nichž jsme pokládali přímo do středu naší skupiny mapu Argentiny a prosili jsme Boha o probuzení v každém koutu naší země. Byly to nepopsatelné chvíle duchovního občerstvení.

Carlos Annacondia je Boží muž. Jeho svědectví pokory a lásky ke ztraceným vidí všichni, kdo se s ním setkají. Není možné být s ním a nemluvit přitom o Božím díle a o lásce ke ztraceným.

Tato kniha vás duchovně probudí. Znamení, která provázejí ty, kdo věří, se uskuteční ve vašem životě, až se chopíte Bohem dané autority. Jen nemnozí znají tuto problematiku tak jako bratr Carlos. Vycházejí z jeho zkušenosti a on je vyučuje v autoritě.

Služba Carllose Annacondii mě jako pastora povzbudila. Každý večer evangelizace mi naplnil srdce atmosférou víry a zázraků. Upřímně toužím, abyste byli naplněni i vy. Přijměte skrze tuto knihu břemeno za ztracené a sílu být věrní a vítězní svědkové.

*Claudio J. Freidzon
Pastor sboru Rey de Reyes (Král králů)
v Buenos Aires v Argentině*

Předmluva

První rok, co jsem poznal Ježíše Krista, jsem měl na srdci velké břemeno. Nejvíce jsem se modlil za vlast, protože jsem vnímal, že Argentina ztrácí sama sebe. Každý den jsem plakal nad její mapou a pokládal jsem ruce na každou provincii, když jsem se modlil za ztracené. Hodiny jsem trávil tím, že jsem se modlil, aby Argentina patřila Kristu.

Tehdy ještě neexistovala služba *Mensaje de Salvación* (Poselství spasení), kterou dnes vedu. Bůh mi však ukázal knihy, mnoho knih, na nichž bylo mé jméno. Bylo to velice jasné vidění. V žádném případě se do ničeho nehru. Právě naopak, vždycky očekávám, že mě Bůh postrčí. Pořád mu říkám: „Pane, pokud je to od tebe, ty způsobíš, že to udělám.“ A tak se stalo, že mě Bůh dovedl k napsání této knihy jako ke každé činnosti v mém životě.

Můj život ovlivnilo jen několik málo knih kromě Bible. Nikdy však nezapomenu na dobu, kdy jsem četl knihy Kathryn Kuhlmanové. Tyto knihy o zázracích mě rozplakaly. Pokaždé jsem s velikou naléhavostí poklekl a modlil se. Vždycky jsem říkal: „Pane, chci, abys mi dal to, co měla ta žena.“ Bůh vyslyšel moji modlitbu. A dnes se raduji, protože přináším spasení ztraceným a ukazuji jim cestu, pravdu a život.

Není podstatné, jaké místo zaujímáme v těle Kristově. Toužím po tom, abyste se pomocí těchto stránek dostali do oblasti, kde budete zakoušet nadpřirozené události. Všechna svědectví, která zde naleznete, mají jediný Účel: inspirovat vás a vyzvat k hledání nadpřirozených Božích věcí.

Pokorně se modlím s jediným záměrem: aby vám tyto stránky daly světlo k porozumění mému poselství a aby způsobily odlišnou zkušenost a měly trvalý vliv na váš život. Mým cílem není zaplnit police knihoven nebo vidět své jméno vytištěné v knihách. Nemotivuje mě úspěch ani sláva. Mým jediným záměrem je požehnat váš život tím, že se ujistíte o nadpřirozených znameních Božích pro všechny, kdo v něj věří. Až dočtete tuto knihu, kéž byste mohli vnímat to co já, abychom spolu jednohlasně vyhlásili: *Svět pro Krista*.

Ježíš říká:

Jděte do celého světa a vyhlašte evangelium všemu stvoření. Kdo uvěří a bude pokřtěn, bude zachráněn. Kdo neuvěří, bude odsouzen. Tato znamení budou doprovázet ty, kteří uvěří: V mém jménu budou vyhánět démony, budou mluvit novými jazyky, budou brát hady do rukou a vypijí-li něco smrtelného, nijak jim to neublíží. Na nemocné budou vzkládat ruce, a budou se mít dobře.

Mk 16,15-18 NS

Část první

Jděte... a kažte"

1. kapitola

Boží povolání

Dne 26. května 1984 večer navštívilo pět redaktorů novin *El Guardian* (Strážce) naši evangelizaci v Ensenadě a diskrétně se schovali v davu. Slyšeli o úžasných událostech, ke kterým dříve na evangelizacích došlo. Přišli si ověřit svědectví o nadpřirozených zázracích, které Bůh udělal, a jež považovali za falešné. Následující zpráva z novin dokazuje, že se nejen nesetkali s podvodem, ale v údivu se stali svědky zázračných uzdravení, protože viděli, jak Bůh jedná v moci a slávě.

Zázračná uzdravení a nevysvětlitelné události v Ensenadě

Dne 26. května 1984 večer se pět redaktorů novin *El Guardian* stalo svědky jistých událostí, jejichž neobvyklá nápadnost a hodnověrnost nepřipouští jakékoli námitky. Novináři, rozmístění mezi 4 000 lidí, kteří obklopovali pódium v budově evangelikální církve ..., viděli, jak 300 lidí padlo na zem pouhým dotekem rukou křesťanského kazatele Carlose Annacondii jako by je zasáhl blesk a zároveň viděli skutečná uzdravení ... Tři z redaktorů jsou katolíci, jeden formální křesťan a poslední je ateista ... Přímo před očima těchto redaktorů, kteří jsou zvyklí naprosto nestranně analyzovat události a věci a chladně uvažovat, se nacházely ženy s pěnou u úst, děti, které padaly na vlhký trávník, ženy, které se zhroutily do bláta (tři z nich měly na sobě drahý kožich), stovky mladých mužů i žen, starší lidé, lidé z nižší společenské vrstvy, kteří klopýтали, když se snažili nepadnout. Nic nepřeháníme ...

Tváře těch, kterých se evangelista Annacondia „dotkl“, jasně vyjadřovaly bolest nebo štěstí a o těchto projevech se nedalo říci, že by byly fiktivním přeháněním. Byli to velice prostí lidé, kteří nedokázali cokoli předstírat. Není možné, aby to přijali telepaticky a aby to zároveň bylo tak hodnověrné. Připomínalo to biblické období, dobu, v níž žila prvotní církev, ale nebyla to předem promyšlená aktivita, kterou připravili pro oklamání nic netušících lidí.

Annacondia není hypnotizér ... opírá se o Boží slovo, a neodchyluje se od něj. Nic z toho, co říká, se ani o kousek neodchyluje od evangelií ... netvrdí, že někoho uzdravil, protože „uzdravuje Bůh“. A uzdravení je mnoho. Reportér *El Guardiánu*, který utrpěl zranění levé kolenní chrupavky, jež způsobil ošklivý pád, už necítil žádnou bolest a mohl nohou hýbat (což předtím nedokázal po tři měsíce) ...

Téměř 30 000 lidí, kteří se zúčastnili večerů evangelizace, spolehlivě dosvědčí, na rozdíl od badatelů a reportérů, nevysvětlitelné, avšak skutečné události, k nimž docházelo každého večera po modlitbě. Byly to večery, kdy se mluvilo o Kristu a o Bohu, a jen o nich.

Jak zaznamenaly noviny, každý evangelizační večer je zvláštní. Písně uctívání naplňují shromáždění a vztažené ruce odhalují touhu po uctívání Pána. Lidé šťastně mluví o zázracích, které se staly v jejich životě. Jistá žena zvlášť zaujala mou pozornost a hluboce mě dojala. Prožila zázrak a vyprávěla nám následující příběh:

Celé dětství jsem prožila s rodiči a třemi sourozenci v místě, kde se do řeky Río Dulce vlévá několik přítoků. Toto místo se nachází na hranici provincií Córdoba a Santiago del Estero.

Jednou odpoledne, když matka klestila veliký kmen, ji na různých částech těla uštkl veliký had. Přímo před námi padla na zem, protože ji zachvátila prudká bolest a propadla zoufalství. Otec neudělal nic, a i když na něj nejstarší bratr křičel, aby mamince pomohl, nereagoval. Chvilí nato jsem viděla otce, jak si připravuje koňský povoz a ujíždí pryč. Nechal matku ležet na zemi umírat a nás nechal samotné u ní. S obrovským úsilím jsme ji uložili do postele, ale bylo jí velice zle. Byla už skoro tma, a tak jsme se rozhodli, že ji v kánoji odvezeme na místo, kde by jí mohli poskytnout pomoc. Bylo to k ničemu. Zemřela.

Tak jsme tam my čtyři zůstali sami u mrtvol. Nejmladší bratr se jmenuje Juan. Bylo mu tehdy pouhých 11 měsíců. Pak jsem byla já, měla jsem čtyři roky. Mojí sestře Juane bylo pět. A konečně Pedro, nejstarší bratr, měl osm let.

Vlastníma rukama jsme vyrobili rakev, abychom matku mohli pohřbit. S pomocí souseda, který se na nás přišel podívat, jsme ji dopravili na hřbitov. Nejbližší lidé byli od nás vzdáleni půl druhého dne jízdy na koni. Mysleli jsme si, že soused za námi přišel, protože mu otec, než ujel, stačil říci, v jaké jsme situaci. Když jsme matku pohřbili, soused odjel. Slíbil, že se vrátí, ale nikdy se tak nestalo.

Zůstali jsme sami. Šli jsme zpátky do našeho domu z vepřovic a tam jsme žili, ponechání osudu. Každé odpoledne jsme se vraceli na hřbitov, protože jsme pociťovali, že dokud tam je tělo naší matky, jsme ochráněni. Dělali jsme to tak po tři roky, každý den. Strach jsme neměli. Byl to náš domov. Ve skutečnosti jsme se tam cítili tak dobře, že jsme si tam hrávali a spávali mezi hroby.

Dnes si uvědomuji, že nás Bůh chránil po celou tu dobu, co jsme byli sami. Živili jsme se rybami a kladli pasti, s jejichž pomocí jsme lovili. Měli jsme kachny, vejce, ovce a další potraviny. Dávali jsme našemu malému bratříčkovi mléko kozy, která sama živila kůzlata. Koza si vždycky lehla a Juan se připlížil a pil přímo od ní. Jídlo měl na starosti nejstarší bratr, ale pomáhali jsme všichni.

Jednoho dne nás nejstarší bratr zavázal k přísaze, že ten, kdo jako první bude mít příležitost, zabije otce. Byli jsme úplní divoši: nazí, špinaví a zanedbaní. Jediná věc, která nás držela při životě, byla touha zabít otce. Ta nám dávala sílu, kterou jsme potřebovali k přežití. Za tři roky se otec vrátil, svázal nás, strčil do pytle a zavezl do nejbližšího města. Tam nás rozděl několik statkářům. Rozdělil nás, přestože jsme se měli velice rádi.

Rančeři, kteří si mě vzali, mě naučili obdělávat půdu, péci chléb a jiné práce. I když mi bylo pouhých sedm let, velmi tvrdě jsem pracovala. V podstatě mě museli zkrotit. Ovšem i tam mi dále dávala sílu k životu smlouva, kterou jsme učinili se sourozenci, totiž že zabijeme otce. *Mojí povinností bylo dožít se dospělosti, abych mohla vykonat pomstu za matku.* Sourozenec jsem již nikdy neviděla, avšak naděje, že se s nimi znovu shledám, mi rovněž pomáhala žít.

Když jsem dosáhla věku 14 let, syn rodiny, která mě vychovávala, mě znásilnil a hrubě zbil. Jednoho dne, když už jsem nemohla dále vystát všechno, co mi udělal, pověděla jsem vše jeho rodičům. Řekli, že lžu, a zbili mě tak hrozně, že jsem skončila na tři měsíce v nemocnici. Lékaři tvrdili, že se můj stav nezlepšuje, protože nechci žít.

Horečka mě ničila čím dál tím víc, vzpomněla jsem si však na naši úmluvu a můj zdravotní stav se pomalu začal zlepšovat, až jsem byla schopna se vrátit k práci na ranči. Noc před sedmnáctými narozeninami jsem utekla a schovala jsem se na čirokovém poli. Zamířila jsem do nejbližšího města, kam jsem dorazila před svítáním. Šla jsem na policejní stanici a vyprávěla jim, co se mi přihodilo. Avšak oni mě strčili do cely, kde mě dva policisté zbili a znásilnili.

Doopravdy jsem si přála zemřít. Té noci mě chtěl znásilnit i náčelník městské policie, ale já jsem se mu vrhla k nohám a prosila jsem ho, aby to nedělal. „Přestaňte mi, prosím, ubližovat," prosila jsem. Slítoval se nade mnou a nechal mě na pokoji. Pověděl mi, že rodina, která mě vychovávala, je v kraji velice mocná, a že bych se k ní měla vrátit. Já jsem mu řekla, že můj skutečný otec je taktéž hodně známý, a navrhla jsem mu, aby ho vyhledal. Určitě by mu dal nějaké peníze za mé propuštění. Kapitán nakonec souhlasil. Uvědomil rodinu a zároveň otce o tom, co se mnou je. Vrátila jsem se tedy k otci. Od té doby, kdy nás před lety opustil, už mé sourozence neviděl. Byla jsem šťastná, že jsem se s ním shledala. Teď jsem konečně měla příležitost ho zabít. Byla jsem první, kdo se s ním shledal. Uměla

jsem velmi dobře zacházet s noži a viděla jsem příležitost provést to, co jsme si před mnoha lety slíbili.

Můj otec byl na tom finančně dobře. Pokoušel se se mnou mluvit, dobře mě finančně zajistit, já jsem však nereagovala. Znovu a znovu jsem mu ukazovala své nože a říkala jsem mu: „Nechod' spát, protože jednou v noci tě zabiju.“

Dny ubíhaly a když jsme obědvali nebo večeřeli, neseděla jsem s otcem u jednoho stolu. Odnesla jsem si talíř ven a jedla jsem rukama na zemi, čímž jsem otci ukazovala, co mi provedl. Když to viděl, začal plakat a prosit o odpuštění, mě však ovládala nenávist vůči němu. Jednoho dne jsem popadla nůž a rozhodla se, že ho zabiju. Chtěla jsem, aby se tak stalo tváří v tvář, abych ho viděla trpět. Napadla jsem ho nožem. Myslela jsem si, že jsem ho zabila, ale když jsem se podívala na nůž, nebyla na něm žádná krev. Tak jsem mu řekla: „Tati, tvůj čas ještě nepřišel, ale brzy tě zabiju.“

Jednou odpoledne, když jsem jedla venku na dvorku, jsem uslyšela velký hluk, jako by něco spadlo. Když jsem ten zvuk uslyšela, otřásla jsem se hrůzou a ucítila jsem zápach smrti. Otec padl na zem mrtev. Byla jsem na jednu stranu šťastná, i když jsem si přála zabít ho vlastníma rukama. Smrt otce mi způsobila nové trápení, protože jsem nevěděla, co si mám jako sirotek počít. Jistý mladík, který se přátelil s otcem, mě přišel navštívit a nabídl mi sňatek. Přijala jsem, abych měla někoho, kdo se o mě bude starat. Ovšem útrapy pokračovaly. Manžel mě zneužíval, odmítal pracovat a zacházel se mnou jako se služkou.

když jsem Boha znala několik let, nikdy jsem nedokázala skutečně odpustit. Ta překážka, to neodpuštění, zabránily jeho požehnání proniknout do mého života.

Bůh odstranil nenávist, kterou jsem chovala vůči mužům, a odstranil odmítnutí, které jsem pociťovala ze strany manžela. Odstranil mi hořkost ze srdce, dal mi novou sílu, a především obnovil mé manželství. Bohu vzdávám všechnu slávu a čest za změny, které způsobil v mém životě, i za jeho služebníka, jeho vyvolený nástroj, Carlose Annacondiu, který mě přivedl ke známosti pravdy.

Carmen

Svědectví této ženy mělo vliv nejen na její život, ale také na životy mnoha jiných, kteří ten příběh slyšeli. Spolu s ním jsme na pódiu vydávali mnoho dalších svědectví. Můj úžas nad podivuhodnou a nadpřirozenou Boží mocí a obdiv k ní stále roste.

Když jsem večer děkoval Bohu za všechny zázraky, které se staly, porozuměl jsem jeho záměrům pro svůj život a jeho vůli pro své povolání.

Stále nerozumím, proč tomu tak je, ale již od doby, kdy jsem byl malý chlapec, jsem vždy věděl, že se o mě stará někdo mocnější, koho není vidět, i když jsem ještě nepřijal Boha do srdce. Několikrát jsem o tomto vjemu řekl přátelům.

Jako mnoho jiných Argentinců pocházím z rodiny přistěhovalců. Z matčiny strany jsem Španěl, z otcovy Ital. Byl jsem vychován v italské tradici. Dědeček, typický Ital, mi říkával: „Muž, který pláče, není muž. Pokud tě někdo udeří, nechod' za mnou s brekem. Vrať mu to.“ Můj život byl odmalička formován tímto a jemu podobnými výroky.

Rodiče byli velice skromní. Když jsem byl malý, bydleli jsme společně v činžáku: rodiče, dva bratři, starší Angel, mladší José Maria, a já - prostřední. Otec pracoval pro elektrárenskou společnost a matka se starala o nás.

Všechno se změnilo, když otec těžce onemocněl, a my museli jít do práce. Bylo mi pouhých 10 let, ale každého rána jsem časně vstával a odcházel pracovat do řeznictví. Celý den jsem tam pracoval a uklízel, vracel jsem se domů a brzy nato odcházel do večerní školy. Často, když jsem ráno vstal, jsem matce říkal, že mě bolí žaludek, ale ve skutečnosti se mi pouze nechtělo jít do práce. Matka mi vždycky připravila šálek čaje a potom mě poslala do práce. Takto jsem se naučil zodpovědnosti a začal jsem dospívat.

Kniha Přísloví 10,4 říká: „Zchudne, kdo pracuje zahálčivou dlaní, kdežto pilné jejich ruka obohatí.“ (E) Vše, co jsem podnikal, se mi dařilo. Všichni mě měli rádi. Dokonce když jsem ve 20 letech nastoupil vojenskou službu, mě poslali pracovat na nejlepší místo. Nikomu nešlo na rozum, proč mě tam vzali. Přidělovali mi nejlepší práce, a dali mi vyšší vojenskou hodnost. Vždycky jsem měl náskok před svými druhy.

Když mi bylo 21, setkal jsem se s Mariou, svou budoucí ženou, které bylo jen 15. Dědeček mi říkal, abych si našel mladou přítelkyni, kterou si budu moci dobře vychovat. Vzali jsme se, když mi bylo 25 a jí 19. Tehdy jsme s bratrem založili společnost, v níž pracuji dodnes.

Čas utíkal a v mém životě byla veliká prázdnota. V srdci jsem měl strach. Mým životním cílem byl pokoj a štěstí. Myslel jsem si, že tohoto stavu duše dosáhnu, když budu úspěšný a lidé mě budou uznávat v práci. Proto jsem hodně pracoval a věřil jsem, že když budu shromážďovat majetek a vydělávat peníze, budu nakonec šťasten. Když mi bylo 35, dostal jsem se v oblasti finančnictví na důležité místo, po kterém jsem odjakživa toužil. Spolu s bratry jsme vytvořili nejdůležitější společnost svého druhu v zemi. Mohl jsem si koupit, co jsem chtěl, a manželce a našim čtyřem dětem jsem mohl dát cokoli, oč mě požádali. Takže teoreticky (a podle svého způsobu uvažování) jsem měl být šťastný muž.

Stále jsem cítil obrovské prázdno a uvědomil jsem si, že jsem se strašlivě zmýlil. Žádná z těch věcí, které jsem získal obrovským úsilím, mi nedokázala dát pokoj ani štěstí. Na konci každého týdne jsem obtížen problémy připravil s Mariou děti a vyjeli jsme si do letoviska u Atlantského oceánu, kde jsme hledali klid a mír. Avšak když jsem se vrátil do zaměstnání, cítil jsem se hůře než předtím. Po nocích jsem nespál a trápil mě strach, nejistota a úzkost. Báł jsem se samotného života, smrti, nemoci, báł jsem se, že přijdu o všechno, že se dětem stane něco strašného. Cítil jsem vinu i za to, že jsem je přivedl na tento svět plný váleka, násilí a drog. Proto jsem se v srdci rozhodl, že už nebudu mít další děti.

Utíkaly měsíce, roky, a já se cítil hůř a hůř. Měl jsem všechny důvody být šťasten, a přece jsem nebyl. Toužil jsem vědět, kde je možné najít pokoj a štěstí. Začal jsem si myslet, že jde o pouhý výplod rozumu.

V té době jsem byl součástí skupiny prestižních obchodníků. Na všech schůzkách mě představovali nikoli pouze jako Carlose, ale jako vlastníka té a té společnosti. Nezajímal je skutečný člověk. Měli zájem pouze o můj majetek. Všiml jsem si, že v takovém vztahu existuje málo upřímnosti, a vzdálil jsem se od těch, kdo si sami říkali mí přátelé.

Do té doby jsem se nikdy nestaral o Boha, i když jsem byl pokřtěn a ženil jsem se v katolickém kostele. Věřil jsem ve vzdáleného Boha, který je lhostejný k těm, kdo s ním mluví pouze přes prostředníka. Nevěděl jsem, že Bůh se o mě stará a touží mít se mnou osobní vztah. Také jsem nevěděl, že se mohu stát jeho přítelem, poznat jej a mít s ním intimní vztah.

Avšak jednoho dne v roce 1979 jsem uslyšel evangelium. Slyšel jsem Boha, jak říká: „Pojďte ke mně všichni, kteří těžce pracujete a jste přetížení, a já vám dám odpočinek.“ (Mt 11,28 NS) Pozvali mě na shromáždění, kde kázal reverend Manuel Ruiz, toho času panamský velvyslanec v Bolívii. Na shromáždění jsem si uvědomil, že to, co kazatel říká, je určeno přímo mě, mému srdci. Říkal: „Jsi obtížen strachem, nejistotou a neúspěchem. Všechny tyto věci má Bůh před očima. Dej mu své srdce a on se ti postará nejen o rodinu, nýbrž také o všechny problémy.“

Když jsem uslyšel tato slova, rozplakal jsem se. Tak jsem nemohl plakat léta. Když jsem naslouchal Božímu hlasu skrze jeho služebníka, uvědomil jsem si, že mě Bůh miluje a že mě má na paměti. Když se kazatel zeptal, kolik lidí potřebuje Boha, zvedl jsem ruku, protože jsem ho opravdu potřeboval z celého srdce. Zeptal jsem se manželky, která seděla vedle mě, zda chce také přijmout Ježíše. Odpověděla: „Již dlouho na to čekám.“

Když jsem zvedl ruku, vypadalo to, že váží tunu. Hlavou mi vířily všemožné myšlenky: „Co na to řeknou přátelé, rodina či podnikatelé z klubu? Co si pomyslí bankovní manažeři, s nimiž pracuji? A co obchodní manažeři a ostatní podnikatelé? Budou si ze mě dělat legraci nebo se mi budou smát kvůli mému rozhodnutí přijmout Krista do života?“ Avšak přede mnou stál někdo větší než všichni ostatní dohromady.

Dne 19. května 1979, přesně v půl jedenácté večer, jsme s Mariou přijali do srdce Ježíše. Nikdy nezapomenu, co se stalo, když jsme odešli ze shromáždění. Když jsme vyšli ven, všechno bylo jiné. Nedokázal jsem si koupit pokoj či štěstí ani úspěch za peníze. Avšak Kristus mi to všechno daroval jenom proto, že mě miluje. Nic v mém životě nikdy nezpůsobilo tak neobyčejnou změnu, k jaké došlo, když jsem pozvedl ruce k Bohu.

S každým novým dnem jsem se cítil šťastnější. Přestal jsem kouřit a pít. Odložil jsem stranou všechny pochybnosti a strach. Byl jsem závislý na televizi, ale od chvíle, kdy jsem se setkal s Kristem, jsem se na ni jaksi zapomněl dívat. Vše se změnilo.

Poté, co jsme poznali Pána, jsme měli dalších pět dětí. Dnes naše rodina čítá devět dětí a tři vnuky. Děti se jmenují Carlos Alberto, Angel, Maria Eugenia, José Maria, Rebecca, Moisés, Elías, Rut a Natanael. Dnes jsme opravdu šťastni.

Protože jsme se s Mariou obrátili na evangelizaci, neměli jsme sbor, kam bychom chodili. Proto jsme se rozhodli spolu s dalšími rodinami, které daly život Pánu na stejné evangelizaci, že se začneme scházet společně.

Spolu s námi uvěřilo několik zaměstnanců z naší společnosti: odbytový manažer, vedoucí jednoho oddělení a několik dalších. Hledali jsme pastora, který by nás vedl. Nikdo z nás neuměl kázat, ale Pán postavil pastora mezi nás. V počátečním období nám pomohl růst pastor Gomelski. Spolu s ním jsme vytvořili vizi jak získávat lidi pro Krista. Byli jsme tak nadšení, že i když jsme velmi málo znali Boží slovo, kázali jsme každému a předávali své vlastní zkušenosti. Naše víra byla prostá a neměla systém, přesto lidé byli uzdravováni a zachraňováni. Nejdůležitější poselství, které jsme měli, bylo poselství evangelia o našem Pánu Ježíši Kristu a o jeho lásce k nám. Modlili jsme se za nemocné a věřili jsme, že budou uzdraveni. A oni byli. Kázali jsme o spasení a nepochybovali jsme, že člověk, který to slyší, přijme Pána.

Když jsme v roce 1979 založili sbor, všichni jsme v něm byli nově obrácení. Začali jsme jako čtyři manželské páry s dětmi. Byli jsme současně pracovníci v církvi, starší i diakoni. Bůh však tato místa velmi rychle zaplnil.

Týden po obrácení jsem přijal křest v Duchu svatém se znamením mluvení v jazycích. Bůh mi dal vidění: Viděl jsem stadión plný lidí a viděl jsem sebe, jak kážu v jazyku, kterému jsem nerozuměl. Od té chvíle jsem začal cítit břemeno za lidi, kteří neznají Krista. Kázal jsem o Pánu každému, s kým jsem se setkal.

I když jsem byl stále v zaměstnání, nejdůležitější v životě pro mě bylo sloužit Pánu, nikoli vydělávat peníze. Pro členy rodiny, kteří Pána neznali a nedokázali přijmout, že jsem mu zasvětil svůj život, to byla složitá situace. Pokoušeli se mě přivést k tomu, abych uviděl, že jsem udělal „chybu“ (mám-li citovat radu svých nejrozumnějších a nejbližších přátel). Setkání s nimi vždycky skončila tak, že jsem jim svědčil a oni se obrátili k Pánu. V počátcích chození s Pánem se stávaly zvláštní věci. Když jsem se modlil, Bůh mi stále ukazoval chudinské čtvrti a města. V noci, když jsem zavřel oči, jsem viděl chudé oblasti, kterých se společnost straní: bosé děti, obydlí z kartónů a plechové střechy pokryté rzí. Zpočátku jsem nechápal, co Bůh chce, a myslel jsem si, že mám opustit nebo rozdat svůj majetek, včetně svého podílu ve firmě. Jednoduše dát všechno chudým. Vnímám břemeno od Pána a mnoho dnů jsem strávil modlitbou a pláčem, ale nemohl jsem najít pokoj. Když jsem se za to modlil s Mariou, Duch svatý se jí dotkl a ona řekla: „Já jsem s tebou.“ Já jsem však nemohl najít útěchu.

Jednou odpoledne jsem Marii řekl: „Chci všechno opustit, odstěhovat se do Chaca a kázat tam v džungli. Chceš jít se mnou?“ Její odpověď zněla: „Půjdu s tebou, ať půjdeš kamkoli.“ Ještě toho odpoledne jsem odešel z domova a rozhodl se všechno rozdat. První, co jsem udělal, bylo, že jsem dal otci zbrusu nové auto, protože je potřeboval.

Potom jsem si šel promluvit s pastorem bratrem Gomelskim. Když přemýšlel o tom, co jsem mu sdělil, řekl: „Velmi tvrdě jsi pracoval, abys získal to, co máš. Nenakradl jsi to. Proto použij svoje jmění pro Boha pouze v případě, že tě o to požádá.“

V té chvíli jsem se cítil jako Abraham, když připraven zabít svého syna zvedl svůj nůž. Jakmile Bůh uviděl, že jeho služebník neváhá, ale je ochotný uskutečnit jeho příkazy, i obětovat vlastního syna, zastavil Abrahamovu ruku. Bůh viděl, že můj poklad není založen na materiálních statečích, ale na lásce k němu a ke ztraceným lidem. Dnes si uvědomuji, že by byla chyba všeho se vzdát, protože mnozí, včetně mé rodiny, by to považovali spíše za ostudu než požehnání.

„Dávám ti to, oč jsi prosil“

Jednoho dne, dva a půl roku po obrácení, mi pastor předal pozvání kázat v jednom velmi skromném sboru v městě La Plata v provincii Buenos Aires. Když jsem o tom pozvání přemýšlel, vnímal jsem v srdci něco velice zvláštního od Boha a proto jsem to přijal.

Ten sbor byl tak chudý, že v budově nebyly podlahy. Na zemi ležely jenom kusy starých kobereců. Sbor tvořilo 25 lidí. Když toho večera skončilo kázání, Duch svatý přišel v takové moci,

že všichni, kdo tam byli, přijali křest v Duchu svatém. Na konci shromáždění za mnou přišla pastora žena a řekla: „Bůh ke mně mluvil a řekl, že člověk, který dnes bude kázat, přinese probuzení do La Plata. Potvrzením toho bude, že bude vylit Duch svatý a všichni budou naplněni Boží mocí.“

Na shromáždění nebylo moc lidí, ale byli tam dva bratři z jedné církve z města Berisso blízko La Plata. Pozvali mě, abych v jejich sboru uskutečnil evangelizaci. Tak jsem začal kázat. Po první evangelizaci jsme vytvořili evangelizační skupinu, kterou jsme nazvali *Mensaje de Salvación* (Poselství spasení).

Dne 12. dubna 1982 ke mně Bůh promluvil slyšitelným hlasem: „Přečti si vidění o údolí suchých kostí v 37. kapitole Ezechiele. Od této chvíle ti dám to, oč jsi prosil.“

Modlil jsem se: „Argentinu pro Krista.“ Chtěl jsem po Bohu, aby v mojí vlasti dal nadpřirozená znamení, aby ho lidé poznali. Nenarodil jsem se na poušti ani v džungli, narodil jsem se v místě, kde žily miliony lidí, ale nikdy se mnou nikdo z nich nemluvil o Ježíši. Neslyšel jsem o něm, dokud mi jeden člověk neřekl o nadpřirozených znameních, která se stala na evangelizaci, na níž jsem se obrátil. Právě tato znamení mě přitáhla na místo, kde jsem se setkal s Pánem. Tenkrát jsem pochopil, že dokud v Argentině nebudou Boží znamení, lidé neuvěří. V evangeliích nejsou nadpřirozená znamení pro *věřící*, nýbrž pro *nevěřící*. V mé zemi to nejde jinak, než tak, že lidé „uvidí a uvěří“.

Když jsem pročetl 37. kapitolu Ezechiele, pochopil jsem, že zázraky způsobil pohyb Ducha svatého.

Tu mi řekl: „Prorokuj nad těmi kostmi a řekni jim: Slyšte suché kosti, *Hospodinovo* slovo! ...

Tu mi řekl: „Prorokuj o duchu, lidský synu, prorokuj a řekni mu: Toto praví Panovník Hospodin: Přijď, duchu, od čtyř větrů a zaduj na tyto povražděné, ať ožijí.“ Když jsem prorokoval, jak mi přikázal, vešel do nich duch a oni ožili. Postavili se na nohy a bylo to převelmi veliké vojsko.

Ez 37,4.9-10 E

Lidé se začali dozvídat o službě *Mensaje de Salvación* díky všem zázrakům, které se staly v průběhu našich shromáždění. Lidé utíkali k pódiu, aby přijali Pána. Mohu vás ujistit, že ne vše, čím jsem prošel kvůli svému povolání, bylo jednoduché. V životě se mi přihodily události, které jsem nedokázal pochopit.

Když jsem přijal křest v Duchu svatém, něco se stalo. Bratři, kteří tam toho večera byli, viděli nade mnou něco zvláštního od Boha. O něco později na stejném shromáždění mě pastor požádal, jestli bych mu pomohl modlit se za nemocné. Když jsem se začal modlit, lidé padali jeden přes druhého. Padání pro mě nebylo nic cizího. Viděl jsem lidi, jak padají na evangelizaci, kterou vedl onen panamský evangelista. Byl jsem však překvapen, když jsem si uvědomil, že se vlastně to stejné děje mně. Na chvíli jsem se přestal modlit za ostatní, dokud ke mně Bůh přímo nepromluvil a neřekl, že mě chce použít.

Tehdy jsem si kupoval auto. Vlastník vozidla otevřel dveře a jak mi auto ukazoval, zničehonic se cosi stalo. V domě se začali skrze jeho manželku a dceru projevovat démoni. Žena rozbíjela věci. Muž šel dovnitř a nakonec ji zastavil. Zlý duch nějakou dobu tyto ženy trápil. Muž mi později sdělil, že byly věřící, ale obrátily se k Bohu zády a udělaly hodně chyb.

Po této příhodě jsem si uvědomil, že nic nezávisí na mně. Skrze tu ženu se začali projevovat démoni, ale já jsem ani nevěděl, že je v domě. To, co se stalo, bylo mimo moji kontrolu. Avšak Bůh mi tenkrát dal něco zvláštního. Bůh, který žije v mém srdci, se projevil a přinutil d'ábla utéci nezávisle na tom, kde jsem byl. Uvědomil jsem si, že situaci nemám pod kontrolou já, ale Bůh. A tak jsem se cele vydal jemu.

Část druhá

„Tato znamení budou doprovázet ty, kteří uvěří...”

2. kapitola

Pomazání ke službě

Boží dílo se těší plodnému období nejen v Argentině, ale také v mnoha dalších oblastech Ameriky. Lidé touží po Bohu. Potřebují najít správnou cestu. Mám za to, že musíme být dobře připraveni, a proto potřebujeme Boží pomazání, aby podepřelo naši službu. Každé dílo, které nemá Boží pomazaný podpis, jek ničemu.

I ti, kdo nemají v životě Krista, by měli umět pomazání rozeznat. Jak kráčíme životem, ať v zaměstnání, nebo děláme cokoli jiného, ti, kdo jsou kolem nás, by u nás měli vidět něco jiného. I když to nevyjádří stejnými slovy jako my, to „něco“, co v nás vidí, se nazývá *pomazání*. Když na nás svět neuvidí pomazání, neuvěří, že nás Bůh poslal. Nejlepší vyučování dává Duch svatý. Pokud by on nepracoval na našem životě, nebylo by možné činit Boží vůli na zemi. Proto je třeba, abychom byli vyzbrojeni, naplněni a neustále obnovováni mocí a milostí Ducha svatého.

Toto je případ mladé ženy, která se zoufale snažila nalézt Boha. Milostivá ruka Boží ji vedla k někomu, kdo jí ukázal cestu ke spasení, aniž by ji předtím znal. Zde je její nádherné svědectví:

„Neber mi to, cos mi právě dal”

Měla jsem v životě spoustu problémů, a rozhodla jsem se spáchat sebevraždu. Proto jsem stále v peněženke nosila dopis, v němž jsem vysvětlovala své rozhodnutí. O evangelizaci, která začala v Mar del Plata jsem nevěděla. Neznala jsem ani evangelistu Carlose Annacondíu. Nikdy jsem neslyšela jeho jméno.

Tou dobou jsem byla personální manažerkou důležitého hotelu ve městě. Byla jsem však po léta sklíčená a v depresích, i když jsem měla dobrou rodinu. Nic mi nechybělo, ale něco v mém nitru nebylo v pořádku. Jednou odpoledne, když jsem v práci čekala na zaměstnance, až si vymění směny, jsem se zničehonic rozhodla svůj život ukončit. Zvolila jsem pro sebevraždu tento den. Jelikož moje pracoviště se nachází hned u oceánu, pomyslela jsem si, že se bez ohlednutí vydám přímo do vody, a tak učiním konec všemu utrpení.

Vchod do hotelu je velmi krásný. Má veliké skleněné a bronzové dveře. Lze odsud slyšet typický hluk hotelové haly. I když jsem si zvykla na tyto zvuky, to odpoledne mě překvapil pronikavý zvuk otevírajících a zavírajících se dveří. Znenadání jsem ucítila, že mě silná ruka uchopila za záda a pozvedla. Kráčela jsem k člověku, který procházel těmi velkými dveřmi. Když jsem k němu přišla, popadla jsem ho za košili a řekla: „Pane, pane, je někde někdo, kdo by mi mohl povědět o Bohu? Potřebuji, aby mi o něm někdo řekl.”

Muž mi s čistým pohledem a jemným úsměvem řekl: „Ano, já vám mohu říci o Bohu. Mohu vám říci o Kristu, který vás miluje a chce vás zachránit. Je to Ježíš z Nazareta.”

Nikdy ta slova nezapomenu. Právě v té chvíli jsem začala prosit Pána za odpuštění. Vyznala jsem všechny hříchy, které jsem kdy udělala, i hříchy z dětství. Když jsem prosila Boha za odpuštění, moji bytost prozářilo světlo a začala jsem mu děkovat. Pak jsem se podívala na muže před sebou a řekla: „Řekni mi, kdo jsi?“

„Jsem služebník Páně, evangelista Carlos Annacondia,“ odpověděl. „Neznám tě,“ řekla jsem, „ale neber mi, prosím, to, cos mi právě dal.“ Za 15 minut mě přišel vyzvednout manžel, a nemohl mě poznat. Od toho dne se můj život změnil. Už nikdy jsem nebyla stejná. Toho večera jsem šla na evangelizaci, kterou vedl Carlos Annacondia, a tam přímo před velikým zástupem jsem vydala život Bohu. Mohu říci, že jsem první, kdo dal Pánu svůj život na první a nezapomenutelné evangelizaci v Mar del Plata.

Tři dny poté, co jsem dala život Pánu, ke mně slyšitelným hlasem promluvil a řekl mi, že budu mít další dceru. Nebylo jednoduché to pochopit ani přijmout, protože jsem byla po operaci a chirurgové část mých reprodukčních orgánů odstranili. Lékaři mi řekli, že už nebudu moci mít další děti. Bylo mi 37 let a měla jsem tři dcery. Dnes má moje čtvrtá dcera 11 let a je výsledkem toho, že jsem uvěřila Bohu.

Krátce po evangelizaci mě Bůh povolal, abych mu sloužila. V současné době pracuji pro něj. S manželem pracujeme jako pastoři v jednom sboru naší církve. Bůh je naše inspirace a naše síla.

Maria

Žádná služba na zemi nemůže mít úspěch bez Božího pomazání. Všichni potřebujeme to, co Ježíš řekl svým učedníkům: „Zůstaňte ve městě, dokud nebudete vyzbrojeni mocí z výsosti.“ (L 24,49 E) Učedníci museli být nejprve naplněni Boží mocí, aby byli svědky v Jeruzalémě, v Samaří a až na samém konci země. Když jsme vyzbrojeni mocí, můžeme být svědky, a tak začíná naše služba. Pak uvidíme znamení, která nás povedou na cestě.

Jednou k nám přišel do církve jeden bratr pozvat někoho, aby vedl třídní evangelizaci v chudinské čtvrti a kázal na ní. V našem sboru bylo několik dobrých kazatelů. Mohl to být kterýkoli z nich. Přesto onen bratr trval na tom, že to mám být já, kdo má kázat Slovo, protože jeho manželka mě viděla kázat ve vidění.

Řekl jsem Bohu, že sám se nikdy do kázání na evangelizaci nepohrnu. Vždycky to musí být on, kdo pošle ty, kteří mě pozvou. Tak poznám, že v tom je Bůh. A funguje to tak do dneška.

Už tenkrát Bůh ke mně mluvil a řekl mi, že pokud chci, aby mě použil, musím pouze věřit. Tam na evangelizaci v chudinské čtvrti mi ukázal skutečný význam Mk 16,17 - Odhalil mi tajemství nadpřirozených znamení: *musíme věřit*.

Evangelizace, na kterou mě pozvali, byla v jedné z nejnebezpečnějších chudinských čtvrtí v té oblasti. První večer několik demonizovaných členů gangu upadlo a válelo se po zemi s pěnou u úst. Všichni byli vysvobozeni z démonického otroctví. Na druhý den byli první, kdo čekali, až začne shromáždění.

Druhý večer jiní členové gangu vypnuli elektřinu. Nás však nezastavili. *Začali* jsme s bratry celým srdcem uctívat Boha a Duch svatý přišel tak mocně, že ti, kdo stáli napravo ode mě, padli na zem. Polovina se jich začala kutálet po zemi. Viděl jsem lidi, jak přicházejí z ulice dovnitř. Někteří řvali, jiní plakali, další se plížili po zemi. Některé jsem viděl s křikem tlouci hlavou do kazatelny. Mezitím jsme všichni dál uctívali, dokud poruchu elektrického proudu neopravili. Toho večera jsem viděl dílo Ducha svatého, který usvědčoval lidi z hříchu, uzdravoval a mnohé osvobozoval.

Třetí den evangelizace zlí duchové vycházeli ještě z mnohých. Někteří návštěvníci přivedli s sebou sousedy, u nichž se doma projevovali duchové. Toho večera shromáždění skončilo s mnoha znameními a zázraky. To byla teprve moje první evangelizace. Byla tam Boží sláva, znamení potvrdila jeho slovo.

Lidé ze světa očekávají někoho, kdo jim bude kázat, kdo je přivede ke spasení, kdo jim přinese uzdravení a vysvobození podobně jako se to stalo ženě z Mar del Plata. Bible nám říká:

„Kdo v něho věří, nebude zahanben.“ Není zajisté rozdíl mezi Židem a Řekem: Vždyť je jeden a týž Pán všech, štědrý ke všem, kdo ho vzývají, neboť „každý, kdo vzývá jméno Páně, bude spasen“. Ale jak mohou vzývat toho, v něhož neuvěřili? A jak mohou uvěřit v toho, o

kom neslyšeli? A jak mohou uslyšet, není-li tu nikdo, kdo by ho zvěstoval? A jak mohou zvěstovat, nejsou-li poslání? Je přece psáno: „Jak vítaný je příchod těch, kteří zvěstují, dobré věci!“

Ř 10,11-15 E

Slyšeli jste, milí přátelé, tento příkaz? Pokud ano, nikdy nezapomeňte sedm kroků k pomazání služby.

Sedm kroků k pomazání

Abychom byli úspěšní v křesťanské službě, musíme splnit sedm požadavků. Je to sedm základních prvků k dosažení pomazané a úspěšné služby. Bez nich naše služba bude neplodná a nebude mít smysl.

Zde jsou:

Posvěcení

Posvěcením myslím naprostou poddanost Bohu. Nikdo z nás nemůže rozvinout úspěšnou službu, pokud nevydá celý svůj život jemu.

Když ve firmě musíme někoho najmout, aby pro nás pracoval, podáme do novin inzerát. Dostaneme mnoho odpovědí. Uchazeči musejí projít různými testy podle toho, o jaké místo se jedná. Vybereme si toho, o němž jsme přesvědčeni, že se pro to zaměstnání hodí nejlépe. To však neuděláme, aniž bychom dříve neohodnotili určité předpoklady, například jeho způsobilost k práci a zkušenosti.

Když církev potřebuje služebníka, pomocníka, spolupracovníka nebo asistenta, všeobecně hledá teologa, který opravdu dobře rozumí Písmu, který má moudrost, schopnosti a zkušenosti. Avšak co hledá u služebníka Bůh? Jeho jediným požadavkem je život zcela vydaný jemu. Bůh nehledá teologa nebo moudrého muže či ženu anebo člověka, který věří dogmatům. Bůh se nedívá jen na schopnosti nebo na moudrost, ale též na posvěcení a na celkovou a naprostou vydanost jemu. Není to něco, čeho lze dosáhnout snadno. Je to boj, který vyžaduje, abychom byli neustále, úplně vydáni a mnoho dalších věcí, které jsou pro nás těžké.

Pamatuji se, jak mě Bůh povolal ke službě. První rok jsem s ním zápasil, protože jsem mu život vydal pouze z 90 procent. Přijal jsem křest v Duchu svatém, navštěvoval jsem nemocnice, abych se modlil za nemocné (kteří byli uzdravováni), kázal jsem, a lidé se obraceli. Avšak přesto jsem z jisté části nebyl plně vydán Pánu.

Vzpomínám si, že mnozí prorokovali o službě, kterou mi Bůh dal. Říkali, že mě Bůh pošle do cizích zemí, že se ze mě stane mezinárodní evangelista, že celá Amerika uslyší můj hlas a mnoho dalších věcí. Přesto jsem v životě necítil úplnou svobodu tuto službu rozvíjet.

Jednou mi Bůh ve snu ukázal chudinskou čtvrť. Sám sebe jsem se ptal: „Znamená to snad, že Bůh chce, abych tam šel a kázal?“ Moje okamžitá reakce byla: „Ne... Tam nejdu.“ Ještě jednou mi Bůh ukázal ve snu chudinskou čtvrť. Znovu jsem řekl: „Tam nejdu. Proč bych měl chodit do chudinských čtvrtí?“ Byl to pro mě boj, myslel jsem si, že budu kázat bohatým a slavným, jenže Bůh chtěl, abych kázal chudým.

Když jsem si uvědomil, co mi Bůh ukazuje a jak na to odpovídám, bylo mi hodně zle. Jednou jsem řekl manželce: „Pokud se rozhodnu, že všechno rozdám, půjdu na sever Argentiny a budu kázat evangelium jen s tím, co si odneseme na zádech, budeš mě následovat?“

„Jestli cítíš, že ti Bůh říká, že to máš udělat, půjdu s tebou. Budu tě následovat, kamkoli půjdeš,“ odpověděla.

Skutečně jsem si myslel, že to Bůh chce, až jsem konečně pochopil, že jeho vůlí pro mě je, abych v těch místech kázal lidem o Kristu. Brzy jsem si uvědomil, že už mě nezajímá materiální bohatství. Zbavil jsem se nezdravé lásky, kterou jsem choval k firmě. Do té doby byla mým životem. Když jsem odsunul své já a změnil hodnoty v srdci, Bůh mě poslal kázat evangelium chudým.

Kázali jsme v nejdlehlších částech města, v dešti, v bahně. Tak jsme začali sloužit. Evangelizoval jsem tam mezi zloději, homosexuály, tam, kde byl zjevný každý hřích. Vozili jsme v

autě holínky do deště pro případ, že bychom museli chodit po zabahněných ulicích. Kázali jsme však s velikou radostí!

Bůh vyžadoval, abych se mu cele vydal. To je první krok. Nejsme-li mu zcela vydáni, nemůže nás použít. Nejedná se pouze o naše obrácení nebo o křest v Duchu svatém. Bůh chce život, který je mu zcela zasvěcený. Hledá někoho, kdo řekne: „Pane, půjdu kamkoli mě pošleš.“

Vize

Druhý krok k dosažení pomazání je vize. Jakou vizi pro službu nám Bůh dal? V Kristově církvi je pět důležitých služebností: apoštol, prorok, evangelista, pastýř a učitel. Nevěřím, že všichni jsme povoláni být pastýři nebo že jsme všichni povoláni stát se evangelisty. Budovali bychom zdeformované tělo. Pokud do našeho života Bůh ještě neuložil vizi pro službu, poprosme jej, aby to udělal! Musíme znát své povolání od Boha, abychom se na něj mohli zaměřit. Musíme mít jasnou a přesnou vizi služby, kterou budeme rozvíjet. Pokud nebudeme mít vizi, velmi těžko dosáhneme služby. Každý z nás má velmi specifické povolání, které má naplnit. Máme-li povolání, Bůh nám dává vizi, utváří nás a dává nám vystrojení Ducha svatého, abychom jej mohli uskutečnit.

Víte, jaký je nejzávažnější problém, kterému dnešní církev čelí? Je to *triumfalismus* (přesvědčení, že jediné učení, postoj či víra jsou nadřazené všem ostatním). Pozor! To je nemoc, která ničí službu. Proč to říkám? Pokud má pastor sbor, kde jsou 3 000 lidí, je to jednoduché (menší počet by byl považován za neúspěch). Aby docílil tohoto množství, udělá vše, co může, ať je to koupě velkého sálu, dvou hodin vysílacího času v rozhlase, finanční půjčka nebo cokoli jiného. To všechno z jednoho prostého důvodu: aby měl církev, do níž chodí 3 000 členů. Toto je *triumfalismus*.

Ve skutečnosti je každé Boží povolání jiné. Pokud své vizi správně neporozumíme, naše služba selže. Je podstatné znát Boží vůli pro svůj život. Bůh povolává muže a ženy do služby. Je však třeba vědět, že někteří jsou povoláni být pastory pro 1 000, 10 000 lidí, a jsou pastoři pro 50 nebo 100 lidí.

V nejnádhernější službě na zemi byli všichni nemocní uzdraveni. Kazatel, který vedl tu službu, opustil město, šel kázat do jiného a celé to město šlo za ním. Přicházeli k němu lidé odevšad, aby mu naslouchali, nejen obyvatelé jednoho určitého města. Kázal tisícům a tisíce byly uzdraveny. Pohnul celými městy, osvobodil démonizované, dokonce křísil i mrtvé. Když však skončila jeho pozemská veřejná služba, kolik lidí s ním zůstalo? Sotva 120. Myslíte si, že jeho služba byla neúspěšná?

Jestliže bychom službu Ježíše měřili podle dnešních hodnot, museli bychom říci, že selhala. V horní místnosti čekalo 120 lidí na zaslíbení. Více než 500 lidí ho vidělo po vzkříšení, ale pouze 120 věrných čekalo v horní místnosti. Přesto oni byli těmi, kdo nasýtili svět Kristem a dnes slyšíme evangelium jako výsledek úsilí těchto prvních 120.

Možná, že nás Bůh povolal, abychom se starali o 1000-, 500-, 50- nebo 20členný sbor. Koho zajímá kolik? Podstatné je naplnit Boží záměr a plán pro svůj život.

Vyvarujme se triumfalismu. Pokoušíme se dosáhnout úspěchu mnoha způsoby. Můžeme očekávat požehnání Boží, leč nejvíce je zapotřebí činit jeho vůli. Proto tolik služebníků končí neúspěchem: služebníci nedokáží činit *Boží* vůli. Proto je mnoho služebníků nešťastných a zahořklých, i když jejich sbory čítají 200, 300 členů, protože to „není dost“. Je-li 200 členů Boží vůle pro nás, přijměme to a nestarejme se o čísla.

Bůh si přeje, aby lidé byli spaseni, ale jeho způsobem. Ne všichni jsou povoláni kázat v nejdůležitějších světových velkoměstech. Třeba nás Bůh pošle do maličkého městečka, do tvrdých míst, kde je těžké dosáhnout toho, aby lidé porozuměli evangeliu. Pro Boha má každá duše hodnotu. I ti, kdo nejsou povoláni stát se pastory, mají důležitou úlohu v království Božím. Tvoříme součást armády. Udatný není jen ten, kdo na bitevním poli bojuje v přední linii, ale i osoba, která se zabývá správnými záležitostmi, ten, kdo připravuje jídlo a ti, kdo pomáhají bojovníkům. Každá služba je důležitá. I ta vaše.

Poznání

Je nezbytné mít poznání. Měli bychom ho však užívat ke službě Pánu, ne k tomu, aby svět viděl, kolik toho víme. Hlavní je umět adekvátně odpovědět, když se nám pokládají určité otázky. Měli bychom rozumět Božímu slovu a umět aplikovat jeho principy na životní situace. Ti, kdo slouží, by měli umět dát správné odpovědi na otázky, protože znají dobře Bibli. Ne-budou-li to umět, bude mít ďábel navrch, protože zná Boží slovo vskutku dobře.

Bůh nás také učí sloužit Kristovou láskou a milostí. Jestliže máme pouze poznání, ale nemáme lásku ke ztraceným, nemůžeme dosáhnout cíle. Aby naše služba byla účinná, musíme všechno dobře zorganizovat a uvést do správné rovnováhy. Musíme umět jako osvědčení dělníci zacházet se slovem pravdy, což znamená, že pravdy Písma nebudeme přerušovat ani nesprávně užívat.

Víra

Víra bez skutků je mrtvá. Můžeme mít víru, ale pokud ji neuvedeme do praxe, nemá žádný užitek. Pokud se budeme řídit každým z těchto sedmi kroků k pomazání, ale nebudeme mít víru, nepříjde pomazání. Abychom chodili v pomazání, je zapotřebí každá z těchto složek.

Pán nám jasně říká: „A ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení." Mluví o několika projevech moci jako je uzdravování nemocných, vymítání démonů a dalších. Věříme, že nás tato znamení budou provázet? Pro koho tato znamení jsou? Jsou určena pro každého z nás - bez výjimky. Pán nám dnes říká: „Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření." (Mk 16,15 E) On toto poslání potvrdí znameními, která mohou být aktivována jen vírou.

Když stojíme za kazatelnu, vírou uvádíme slovo v činnost, aby mohlo být potvrzováno. Zbytek má na starosti Bůh. Třeba vás zajímá, co dělám já. Prostě kážu dobrou zprávu, jak o tom mluví Bible v Markově evangeliu: *Mluvím slovo*. Jakmile lidé přijmou Ježíše a jdou dopředu k pódiu veřejně vyznat víru, vymítám ve jménu Ježíše Krista demony a oni vyjdou. Modlím se za nemocné a ti jsou uzdravováni. Na každém shromáždění se modlím i za křest v Duchu svatém. Je velmi důležité dělat tyto čtyři věci. Neopomínejme to, každá z těchto věcí je důležitá: spasení, osvobození od démonů, uzdravení i křest v Duchu svatém.

Co se tedy stane, když se ve víře modlíme? Začnou se dít nadpřirozené události. Boží pohyb může aktivovat pouze jediný klíč a tím je víra. Musíme věřit, že to, oč jsme žádali, se stane. Bůh nikdy neselže.

Před nějakou dobou mě jeden pastor pozval, abych kázal v jeho sboru. Řekl jsem mu: „Ano, přijdu. Bůh mi dal něco nového a chci to s vámi sdílet." Toho dne byl na bohoslužbě velký hluk. Všechny, kdo toužili po křtu v Duchu svatém, jsme postavili do řady a já jsem se začal modlit. Každý, na koho jsem položil ruce, začal mluvit v jazycích. Věřil jsem, že se to stane - a stalo se to. To je víra.

Jednoduše aktivujme víru. Pokud skutečně budeme věřit slovu, Bůh náš život převrátí naruby. Snažím se kázat evangelium nejjednodušším možným způsobem, aby ho všichni mohli pochopit. Na evangelizacích ve Spojených státech mi Bůh říkal: „Bude-li to potřeba, kaž celou hodinu. Lidé musejí pochopit, že to jsou oni, kdo mě potřebují, nejsem to já, kdo potřebuje je." To je realita. Lidé potřebují Boha, takže musíme odhalit jejich potřeby tím, že řekneme: „Potřebuješ Boha. Máš v plánu dál pít, páchat smilstvo, mít zlomené srdce a lhát, nebo toužíš po změně? Uvědom si, že když se otočíš k Bohu zády, zvolíš si život plný bolesti, smutku a hořkosti."

Evangelium je tak jednoduché. Naučme se jednoduché pravdy a naučme se kázat jednoduchého Ježíše, aby mohli všichni porozumět Božím pravdám.

Akce

Podívejme se do Nehemiáše, abychom pochopili tento krok. Nehemiáš přijal slovo od Boha, které mu říkalo, aby něco udělal. Neseděl nečinně a nečekal, až to udělá Bůh. Místo toho se pustil do akce a řekl: „A dopřej dnes zdaru svému služebníku a dej mu najít u onoho muže slitování." (Neh 1,11 E)

Mnozí se modlí a modlí, a když jim řekneme: „Bratře, pojďme získat okolí pro Krista," odpovědí: „My se za to modlíme." Po roce jim znovu řekneme: „Bratře, musíme sousedy získat pro Krista. Je tady spousta narkomanů." Jejich odpověď je stále stejná: Modlí se za to. Svůj život stráví jen tím, že se za to modlí. Je třeba se modlit, ale jakmile nám Bůh dá své potvrzení, musíme se postavit jako Nehemiáš a říci: „Pojďte a stavějme jeruzalémské hradby. A nebudeme nadále v potupě." (Neh 2,17 E) Stále očekáváme, že Bůh bude dělat všechno. Chceme po něm, aby šel a kázal. Modlíme se dvě minuty a pak řekneme: „Pane, zachraň naše sousedy." To je vše, co pro to uděláme. A očekáváme, že takto lidé poznají Pána.

Kdysi jsem měl od Boha vidění, v němž byla veliká oáza a v ní exotické rostliny, všechny druhy ovocných stromů, proudy křišťálově čisté vody, květiny, sytě zelená tráva, ptáci a veliký zástup lidí, kteří popíjeli osvěžující nápoje, pojídali ovoce, zpívali, hráli si a smáli se. Pomyslel jsem si: *To určitě bude ráj.* Když jsem však přišel blíž k plotu kolem toho pozemku, uviděl jsem za ním poušť. Nebyly tam žádné stromy, voda, květiny ani stín. Slunce žářem dělilo skály ve dvě a já jsem viděl, jak na nás hledí zástup zápasící se smrtí. Mnozí měli suchou, popraskanou kůži, otekl jim jazyk a jeden druhému museli pomáhat stát. Ruce vztahovali k nám, kteří jsme byli v ráji, a žadonili o pomoc.

To vidění mi pomohlo si uvědomit, jaká je situace v církvi Ježíše. Stěny našich budov jsou unaveny tím, jak nás pořád poslouchají. Každá cihla by se mohla stát doktorem teologie. Přinesme to poselství od kazatelny na ulice, na náměstí, do parků. Pojďme mluvit o Kristu od dveří ke dveřím. Výkřiky trpících se nám ozývají v uších. Probuďme se. Zprávy v rozhlase a v televizi, noviny a časopisy zpívají chválu zhoubci. Pojďme kázat o Ježíši Kristu!

Bůh chce muže a ženy činu. Buďme citliví a moudří. V životě to chodí tak, že nepustíme-li se do akce, nic se nestane. Pokud nevynaložíme úsilí, nebudeme mít úspěch. Jestliže se nepustíme do práce, nezískáme lidi pro Krista, i když budeme mít velikou moudrost. I kdyby nám postavili kostel se vším vybavením, zapomeňme na to! V každém z našich projektů musí být akce. A to znamená vyjít ven a sloužit Pánu.

Jsme-li líní, zanechejme služby, anebo poprosme Pána, aby odstranil naši lenost. Žádný lenoch neuspěje ve službě Pánu, protože ten potřebuje lidi odvážné a pilné. Bůh řekl Jozuemu: „Nepřikázal jsem ti snad: Buď rozhodný a udatný, neměj strach, a neděs se." (Joz 1,9 E)

Co znamená pilně pracovat? Znamená to, že půjdeme za svá omezení. Jestliže například rádi hodně spíme, služba nebude mít úspěch. Všechno musí mít hranice a meze. Není však zapotřebí zacházet do druhého extrému a pracovat tolik, že celý den pobíháme a nemodlíme se.

Modlitba a půst

Jsme Boží kněží. Jsme zodpovědní za udržování ohně na oltáři svého zbožného života, který hoří díky neustálé modlitbě. Potom oheň Ducha svatého nikdy neuhasne.

Oheň na oltáři bude stále udržován, nesmí vyhasnout. Kněz jím bude každé ráno zapalovat dříví, narovná na něm zápalnou oběť, a obrátí na něm tuk z pokojných obětí v obětní dým.

Lv 6,12E

Je důležité milovat ztracené, sklonit kolena a plakat a křičet za tento ztracený svět. Když přijmeme Ježíše, plameny na oltáři dosahují ke stropu. Avšak časem láska odumírá a oheň na oltáři také. Potom se stane, že tam, kde byl oheň, zůstane jen popel. Necháme-li oheň na oltáři vyhasnout, jako se to stalo lévijcům, nejsme vhodní pro službu kněží, nejsme schopni dostát svým povinnostem. Jestliže nebudeme udržovat oheň na Božím oltáři, vychladneme. Ztratíme lásku, kterou jsme měli ke ztraceným bez Krista a přestaneme se zajímat o Boží dílo a o své bratry a sestry.

Ovšem stejně jako církev v Efezu se můžeme vrátit ke své první lásce. Oni opustili první lásku, a oltář byl zničen. Velmi pilně pracovali, mnoho vykonali, mnoho vytrpěli, něco však nebylo v pořádku. Bůh viděl mnohé skutky efezské církve, její neúnavnou práci. Věděl, že netoleruje bezbožníky a že zkouší ty, kdo prohlašovali, že jsou apoštolově, ale nebyli. Přesto jí říká: „Ale to mám

proti tobě, že jsi opustil svou první lásku. Rozpomeň se, odkud jsi spadl, učiň pokání a učiň první skutky." (Zj 2,4-5 NS)

Oheň můžeme udržovat modlitbou, půstem a tím, že budeme Boha hledat celým srdcem a přimlouvav se za ztracené. Pak budeme připraveni čelit překážkám, protože Bůh nám říká: „Neboť není bojování naše proti tělu a krvi, ale proti knížatstvu, proti mocnostem, proti světa pánům temností věku tohoto, proti duchovním zlostem vysoko." (Ef 6,12 K) Bible nám jasně ukazuje, že naše bojování není proti lidem, nýbrž proti vládcům království ve vzduchu. V té oblasti musíme dosáhnout vítězství tím, že se nepřetržitě budeme modlit: „Satane, pusť toto město. Dáble, pusť finance. Satane, hnusný dáble, ty, který svádíš církev k hříchu, pusť církev ve jménu Ježíše Krista."

Satan je skutečný, ale mnohokrát ho zjevně ignorujeme a věříme, že nám neublíží. Dábel obchází jako lev řvoucí a hledá, koho by sežral (1Pt 5,8). Musíme tuto bitvu probíjet na modlitbě před oltářem. Vždycky, když se proti němu postavíme, to bude jako bychom přilili do ohně na oltáři benzín.

Posvěcení, víze, poznání, víra a akce jsou velmi důležité, ale musíme se zvláště zaměřit na modlitbu a půst. Tato složka nemůže v naší službě chybět. Pokud zklameme v tomto, selže všechno ostatní. Všecko, co děláme, musíme dělat pořádně, ale je důležité k tomu vždycky přidat modlitbu a přimlůvu. Jestliže jsme vedoucí, měli bychom zorganizovat skupinu modlitebníků, kteří se neustále budou za nás přimlouvav.

Láska

Vše, co jsme dosud zmínili, musíme obklopit láskou. Pokud nebudeme mít lásku ke ztraceným lidem a ke svým ovečkám, bude naše křesťanská služba neúčinná a v našem životě nebude ovoce. Možná, že jsme aktivní a snad máme víru a poznání, ale nemáme-li lásku, k čemu nám to je? Bez ohledu na to, co budujeme, bude naše práce nakonec pro nedostatek lásky zničena.

Každý den se modlím: „Pane, dej mi lásku. Když nebudu mít lásku, nic nejsem." Pokud nebudu doopravdy milovat ty, kteří trpí, nemohu dále sloužit. Bývají dny, kdy mi tři lidé šeptají do jednoho ucha, tři do druhého a tři zezadu. Mohu vás ujistit, že to není vždycky jednoduché, a proto potřebujeme pořádný kus lásky. Mnohokrát nám dojde trpělivost a pokud nebudeme mít lásku, nebudeme schopni jít dál.

„Láska," říká Bible, „není domýšlivá ..., nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nepočítá křivdy ... Ať se děje cokoli, láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá." (1K 13,4-5.7 E) Takovou lásku bychom měli mít. Jestliže hoří oheň na našem oltáři, poprosme Boha, aby nás naplnil svou láskou, a on to udělá. Avšak nezapomeňme se modlit k Bohu, přimlouvav se před ním. Nespokojíme se jen s pěti- nebo desetiminutovou modlitbou, to nestačí. Modleme se k Bohu kolik chceme, hodinu, dvě, ale obětujeme čas před oltářem. Pak se stane, že všechny kroky, které podnikneme, aby naše služba byla úspěšná, Pán Ježíš Kristus zahrne svou vzácnou láskou.

Před nějakou dobou k nám jeden německý pastor poslal bratra, který napsal mnoho knih. Zkoumal všechno o probuzeních a jejich nedokonalostech. Mluvil o Finneym, Moodym, Wesleyem a jiných. Chtěl zjistit, proč probuzení ustávají.

Odpověděl jsem mu jedním přirovnáním. Když jsou v ringu dva boxeři, jeden útočí a druhý se brání. Když ten, který útočí, přestane, ten, který se bránil, začne útočit. Stejná věc se stane církvi, která bojuje se Satanem. Když zápasíme o duše ztracených lidí, v boji nás vede naše láska k lidem. Když církev ustane, dábel začne útočit. Nyní je církev v obranném postoji. Nikdy v boji neopouštějme místo vítěze!

Tuto kapitulu chci uzavřít slovy, která mi řekl Bůh: *Láska ke ztraceným působí probuzení.* Když ustává láska, ustává i probuzení. Ten, kdo má touhu po lidech, žije v neustálém probuzení.

Autorita skrze víru

Ty, kdo reagují na Boží volání, budou doprovázeni nadpřirozenými znameními: Bůh to zaslubuje. Je však důležité si uvědomit, že všechna znamení se dějí v autoritě, a ta zase pramení z víry. Bůh nám křesťanům dává autoritu, kterou musíme převést do praxe. Od stvoření delegoval autoritu člověku, a určil jej jako korunu všeho stvoření. Kniha Genesis říká, že Bůh stvořil muže a ženu ke svému obrazu. Prikázal jim, aby byli plodní a množili se, řekl jim, aby si podmanili zemi a panovali nad rybami v moři, nad ptáky v povětří a nad každým živým tvorem, který se hýbe na zemi (Gn 1,27 až 28).

Výraz *podmanit si* znamená „uvést do podřízenosti“, „uvést pod kontrolu“, „podrobit si silou nebo převahou“. A výraz *panovat* má význam „kontrolovat nebo řídit“, „užívat autoritu nebo moc nad někým“, „hrát v něčem hlavní roli nebo mít na někoho nejdůležitější vliv“, „zaujímat v něčem hlavní místo (díky schopnostem, moci nebo postavení)“. Z těchto definic můžeme vyvodit, že oba výrazy znamenají moc. Vyjadřují nadvládu a autoritu nad každým živým stvořením, kterou Bůh dal člověku.

Avšak když člověk zhřešil, toto postavení ztratil. Satan člověku sebral autoritu, a stal se vládcem nad zemí. Člověk ztratil nárok na svou autoritu, když mu ji Satan uloupil. Ovšem když Ježíš zemřel na kříži, nejen že nás vykoupil, ale odstranil také bariéru, která nás od něj oddělovala, a dal nám příležitost stát se Božími dětmi. Když to udělal, vzal autoritu ďáblu a automaticky ji vrátil nám. Máme autoritu, která pochází od Boha, a skrze víru v něj si můžeme od ďábla vzít cokoli zpět. Jenom věrme, že jsme opravdoví dědicové s Kristem v nebeském království. Náš Otec je vlastník. Má nárokovou listinu na tuto zemi.

Když si svá práva vírou přivlastníme, budeme vybaveni, abychom užívali autoritu nad démonickými mocnostmi tohoto světa. Pokud Satan ovládá člověka nebo situaci, máme moc ho vyhnat, protože jsme znovu získali veškerou autoritu od Boha skrze moc kříže Ježíše Krista.

Jasný příklad můžeme vidět v tom, co se stalo u nás v Argentině, když jsme začali pořádat evangelizace. Tehdy jsme nemohli kázat evangelium Ježíše Krista v rádiu ani v televizi. V roce 1992 jsme společně s 80 místními sbory pořádali velkou evangelizaci v severní provincii a požádali jsme několik rozhlasových a televizních stanic, zda by nám prodaly vysílací čas, abychom mohli živě přenášet své bohoslužby. Za tuto službu chtěli zaplatit velké peníze, jelikož před několika dny byla v tom městě důležitá politická konference, a rozhlasové stanice získaly tolik peněz, kolik se jim zachtělo.

Také jsme měli problémy s místem, které jsme vybrali pro stan. Úřady nám parcelu nechtěly pronajmout, i když ji pronajímaly cirkusům i komukoli, kdo o to požádal z jiných důvodů než my. To nás však také nezastavilo. Bůh stále na té situaci pracoval. Jeden bratr nám poskytl pole na okraji města, které mu patřilo. Jedinou nevýhodou byla špatná doprava. Jezdila tam jenom jedna nepravidelná autobusová linka, a to nám dělalo starosti. Jak se lidé večer dostanou na evangelizaci?

Dny, které předcházely evangelizaci, byly těžké. Tým ztrácel odvahu. Rozhodli jsme se vyhlásit duchovní boj a vykázat ďábla. Řekli jsme: „Satane, odejdi. Svazujeme tě ve jménu Ježíše. Pusť média. Odejdi pryč, kníže, jsi poražen.“

Několik dnů jsme se modlili. Když začalo shromáždění, pocítili jsme velkou Boží podporu. Když jsme se přimlouvali za evangelizaci, Duch svatý dal různým bratrům vidění knížete, který spadl z trůnu spolu s dalšími démonickými silami.

Jednou dopoledne mi Bůh řekl: „Musíte tuto evangelizaci přenášet zároveň rozhlasem i televizí.“ Věděl jsem, že Bůh nám dává vysílací čas v rozhlase i v televizi. Kníže byl poražen. Promluvil jsem s koordinátorem našeho týmu, bratrem Titem Medou, a řekl jsem mu, aby zakoupil vysílací čas, který jsme potřebovali.

A v té chvíli přišlo překvapení. Vedoucí pracovníci sdělovacích prostředků přijali naši nabídku, že zaplatíme pouze 30 procent ceny, kterou navrhovali z počátku. Rozhlasová stanice FM odvysílala evangelizaci zdarma. V sobotu vysílalo bohoslužbu více než deset různých rozhlasových a televizních stanic.

Bůh však měl pro nás ještě více. Jednoho večera, pět minut po začátku přenosu, měly televizní kanály, s nimiž jsme neměli smlouvu, technické potíže a musely přerušit pravidelné vysílání. Jediný program, na který se toho večera celé město mohlo dívat, byla naše evangelizace. Náš Pán je úžasný!

Toho večera jsme viděli množství lidí běžet k pódiu, aby se setkali s Bohem. Čtyři mladí muži přijeli automobilem. Než slyšeli v rozhlase kázání, byli v tak zoufalém stavu, že se rozhodli spáchat sebevraždu. Přicházely tisíce a tisíce lidí. Staly se stovky neuvěřitelných zázraků. Jeden z nich byl opravdu ohromný. Jedna matka položila své děťátko s Downovým syndromem před televizní kameru. Když jsem se modlil, viděla, jak je její syn uzdravován a rysy obličeje se mu měnily přímo před jejíma očima. Stovky lidí měly zuby zaplombovány plombami ze zlata a z platiny a bylo uzdraveno několik lidí s rakovinou.

Po prvním přenosu se evangelizace rozjela. Nikdo nechápal, jak je možné, že jsme dostali tolik vysílacího času za tak málo peněz. Avšak my jsme věděli, čím to je. Skrze víru jsme se chopili Boží autority. Výsledek byl ten, že se celé město otrásl pod mocí Ježíše. Kázali jsme na tom místě 38 dní a více než 30 000 lidí přijalo Ježíše ke slávě a cti našeho Pána.

Jeden pastor z provincie Jujuy měl ve sboru lékaře, který mu každý měsíc kupoval letenku do Buenos Aires, aby mohl navštěvovat biblický seminář. Kdykoli se ho letuška v letadle ptala, jestli chce nealkoholický nápoj, vždycky odpovídal: „Ne, děkuji.“ Po mnoha cestách seminář dokončil. Jako odměnu za dosažené výsledky dostal určitou částku peněz. Toho dne nastoupil do letadla ke zpátečnímu letu a netrpělivě čekal na letušku, až mu nabídne něco k jídlu nebo k pití. Tentokrát její nabídku přijal. Těsně před přistáním pastor letušku zavolal a zeptal se jí, kolik bude platit za to znamenité jídlo a pití, které mu přinesla. Široce se usmála a řekla: „Samozřejmě nic. Všechno je započítáno v ceně letenky.“

Pastor užasl! Nikdy z toho nemohl mít radost, protože nevěděl, že je to zdarma.

Ke stejné věci dochází v církvi Ježíše Krista. Kvůli nevědomosti nezažíváme dobrodiní, které Bůh svým dětem nabízí.

Přípraveni porozumět

Danielovi řekl ve vidění muž oděný ve lněném rouchu, aby se nebál, neboť od prvního dne, jak přiložil své srdce, aby porozuměl, a pokořil se před svým Bohem, byla jeho slova vyslyšena. Avšak když ten muž nesl Boží odpověď Danielovi, něco se mu přihodilo. Setkal se s odporem a 21 dnů se v ovzduší bojovala krutá duchovní bitva (Da 10,12-13).

Když anděl použil výraz „dojít k porozumění“, měl tím na mysli, že víru lze i vykládat. Když čtu Bibli, analyzuji to, co mě učí, skrze víru, i když do toho vstupují mé představy a předsudky a pokoušejí se to omezit. To se stává mnohým. Kupříkladu lidé s vědeckými znalostmi mají představy, které je těžké odstranit, když přijde čas přijímat věci vírou. V některých církvích jistě předpojaté myšlenky prostě zastaví růst. Pouze Duch svatý může nadpřirozeným způsobem zbořit tyto představy a předsudky.

Pokud nemáme tyto předpojaté myšlenky, máme snadnější přístup do duchovního království. Jasným příkladem toho je prostá dětská víra. Ježíš říká, že nebudeme-li jako děti, nevejdeme do království nebeského (Mt 18,3). Děti přijímají a věří naprosto nevinně. Neutvářejí si představy předem. Naopak, přijímají vírou všecko, co jim rodiče nebo starší sdělí. V Lukášově evangeliu čteme, že Ježíš se radoval ze skutečnosti, že Otec skryl věci Ducha před moudrými a rozumnými a zjevil je maličkým (L 10,21).

I když se mnozí snaží Boha pochopit intelektem, poznat ho můžeme jedině vírou. Setkáme se s lidmi, kteří budou říkat, že věci Boží jsou čiré „bláznovství“ a že ti, kdo věří evangeliu, jsou hlupáci. Bůh nás zachránil skrze víru, nikoli kvůli našemu poznání. Věřme stejným způsobem jako věří děti.

Neomezujme svou víru

Říká se, že existuje superpočítač, který obsahuje všecko poznání, které má člověk k dispozici. Jeho paměť je plná neuvěřitelných dat, a může poskytnout všechny informace ze všech oblastí

lidského poznání. Myslím si, že by mohl poskytnout i tajné informace o kterékoli zemi na světě. Kdybychom však počítači zadali, aby nám podal informace v duchovní oblasti, nedokázal by to udělat, protože nechápe nadpřirozené věci.

Člověk má ducha, který mu skrze víru umožňuje přístup do všech rovin života, i do roviny duchovní. V určitém slova smyslu by se dalo říci, že jsme nadpřirození, protože máme v sobě ducha, který umí vykládat duchovní věci. V Ga 5,22-23 Bible vypočítává dary milosti, které tvoří ovoce Ducha: láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrotu, věrnost, tichost a sebeovládání. Jasně vidíme, že víra je ovoce Ducha a že člověk k ní má přístup jen proto, že je jediný živý tvor, který má ducha. Jedině skrze víru vykládáme věci Ducha a máme přístup k Boží autoritě. Rozlišujeme dva typy víry: *přirozenou a nadpřirozenou*.

Jednoho letního večera, když jsem byl na svém prvním misijním výjezdu na severu Argentiny, mě požádali, abych znovu otevřel jeden kostel. Zvali jsme lidi na třídní evangelizaci. Připravili jsme lavičky, které jsme vyrobili z kusů starého dřeva a z kmenů stromů. První den přišlo jen několik málo lidí, ale ti byli svědky Boží moci a utíkali říci svým přátelům o znameních a zázracích, které se staly. Druhého dne jich přišlo mnohem více. Poslední den byl kostel plný.

Dojalo mě to, když jsem si uvědomil, že většina z nich nezná Pána. Stálo za to cestovat přes 1 000 kilometrů, abych se tam dostal. Na prvním shromáždění jsem viděl, že krátce poté, co jsme začali, lidé zneklidněli. Někteří se škrabali, další mávali rukama, některé děti byly velice neklidné. Do budovy vletěl roj moskytů a obtěžoval přítomné. Museli místnost vy-stříkat repelentem, ale moskyti jako by se množili. Naše přirozená víra nefungovala. Dokážete si zajisté představit, v jak složité situaci jsem se ocitl. Myslel jsem si, že když začnu kázat, moskyti budou posluchače rozptylovat, a oni nebudou poslouchat, co říkám.

V té chvíli mi Bůh řekl, abych vykázal moskyty z kostela. Začala pracovat víra nadpřirozená. Já jsem ale řekl: „Pane, jak ode mě můžeš čekat, že to udělám? Jestliže je vykážu ven, a oni neodejdou, budu muset odejít já.“ Ovšem, protože Pán na tom trval, odpověděl jsem: „Tak dobře, když mi dáš víru, abych to udělal, vykážu je ven.“ To je věčný boj mezi vírou přirozenou, která myslí říká, že je to nemožné, a vírou Boží, která říká: „Teď to udělej.“

Když mě pastor představil shromáždění, postavil jsem se a znenadání jsem měl nadpřirozenou víru. Jako David tváří v tvář Goliášovi jsem neměl žádné pochyby o vítězství. Řekl jsem: „Bratři a sestry, povstaňte, budeme se modlit a vyženeme ty moskyty ven ve jménu Ježíše. Teď! Hned teď!“ Za několik sekund byli všichni moskyti pryč. Jemný větřík je vyfoukl z domu Božího. Na lidi přišla bázeň a Boží jméno bylo oslaveno.

Když jsem přemýšlel nad tím, co se stalo, pochopil jsem, že když dal Bůh Adamovi autoritu nad každým živým tvorem, byli v ní zahrnuti i moskyti. Problém jsem měl já. Neměl jsem nadpřirozenou víru, která by uvěřila, že moskyti odejdou, když je vyženu. Bylo pro mě těžké udělat to, co jsem měl udělat, protože moje přirozená víra mi říkala, že jsem blázen a není v mé moci to dokázat. To byly pouhé předsudky, předpojaté myšlenky. Přesto jsem riskoval, věřil a přijal Boží autoritu. A nadpřirozená víra mi dala autoritu to učinit!

Předsudky vytvářejí tak pevné struktury v lidské bytosti, že víře nedovolují rozvinout se v autoritě. Nemluvím jen o těch, kdo nevěří v Ježíše, ani o těch, kdo nemají víru, aby v něj mohli věřit. Mluvím i o těch, kdo věří, ale omezují nadpřirozenou víru. Bible mluví o chvíli, kdy se Filip setkal s Ježíšem. Tolik ho to rozrušilo, že utíkal za svým přítelem Natanaelem, aby mu to pověděl. Řekl mu, že našel Ježíše, syna Josefova, tesaře z Nazareta. Natanaelova reakce byla: „Z Nazareta? Co odtamtud může vzejít dobrého?“ (J 1,45-46 E)

Z toho vidíme, že město Nazaret nemělo dobrou pověst, a tato skutečnost Ježíše nepříznivě ovlivňovala. Natanael by zřejmě nenavázal kontakt s Ježíšem, kdyby na něj Filip nenaléhal. Předsudky mu mohly zabránit setkat se s Ježíšem a být spasen. Až když Natanael přišel k Ježíši, který mu zjevil svou moc, byly struktury omezující víru rozlomeny.

I náboženství může být Božím nepřítelem. Může se stát původcem omezujících předsudků a předpojatých náboženských představ. Lidé nevěří v zázraky, dokud je nezažijí v životě svém nebo v životě těch, které milují. Proto potřebují znamení a zázraky, aby měli víru v Boha.

Kdekoli je Boží přítomnost, tam budou znamení

Já vím, že kde je přítomen Bůh, tam budou znamení. Musíme zbourat všechny předsudky, které omezují náš přístup k nadpřirozené víře, a vírou přijmout autoritu, kterou nám Bůh dal. Znamení lámou dříve existující struktury. Skrze znamení mají mnozí přístup k životu víry. Bible nás učí, že znamení budou provázet ty, kdo věří.

Tato znamení budou doprovázet ty, kteří uvěří: V mém jménu budou vyhánět démony, budou mluvit novými jazyky, budou brát hady do rukou a vypijí-li něco smrtelného, nijak jim to neublíží. Na nemocné budou vzkládat ruce, a budou se mít dobře.

Mk 16,17-18 NS

Pevně věřím, že tato znamení nejsou pro církev, ale pro nevěřící. Myslím, že Bůh dává znamení v celé církvi, aby mohli uvěřit další. Osobně to zažívám na svých evangelizacích. Lidé uvěří a když potom vidí znamení Boží - chromí chodí, rakovina je uzdravena, lidé v depresích jsou osvobozováni od démonů-, jejich víra je aktivována,. Proto zvou na každém shromáždění lidi, aby přišli na pódium a podělili se s námi o svou zkušenost. To povzbuzuje ve víře a podněcuje víru.

Když Bůh vyslal Mojžíše, aby vyvedl Izrael z Egypta, Mojžíš mu řekl, že mu nebudou věřit, že k němu Hospodin opravdu mluvil. A tak mu Bůh ukázal hůl a potom ji proměnil v hada. Mojžíš se polekal a dal se na útěk. Bůh mu však řekl, aby vztáhl ruku a uchopil hada za ocas. Když to udělal, had se mu v ruce opět proměnil v hůl. Toto a další znamení potvrdily lidu Izraele, že je s ním opravdu Bůh (Ex 4,2-9).

Takže lid Izraele rovněž potřeboval znamení, aby uvěřil. Když je uviděl, dokonce i nevěřící uvěřili a následovali Mojžíše. Bůh se podepsal pod tato znamení a inspiroval je, aby lid přivedl k víře. I když Boha neviděli, věděli, že je za těmito znameními.

Stejná věc se přihodila Nikodémovi. Když přišel za Ježíšem, řekl: „Mistře, víme, že jsi učitel, který přišel od Boha. Neboť nikdo nemůže činit ta znamení, která činíš ty, není-li Bůh s ním.“ (J 3,2 E) Tento muž skrze Ježíšovo zázračné znamení poznal, že ho Bůh potvrdil. Ježíšova veřejná služba byla plná znamení a následovaly ho obrovské zástupy, aby viděly jeho uzdravující a osvobozující moc.

Když Jan Křtitel pochyboval, co Ježíš udělal? Přečtěme si v Bibli příběh o tom, co se stalo:

O tom všem se dověděl Jan od svých učedníků. Zavolal si dva z nich a poslal je k Ježíšovi s otázkou: „Jsi ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?“ Ti muži k němu přišli a řekli: „Poslal nás Jan Křtitel a ptá se: Jsi ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?“

A v tu hodinu uzdravil Ježíš mnoho lidí z nemocí, utrpení a z moci zlých duchů a mnohým slepým daroval zrak. Odpověděl jim: „Jděte, zvěstujte Janovi, co jste viděli a slyšeli: Slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluchí slyší, mrtví vstávají, chudým se zvěstuje evangelium.“

L 7,18-22 E Ježíš jim neřekl: „Cožpak si neuvědomujete, jak moudře k vám mluvím?“ Ježíš jim ukázal znamení. Tak mohl Jan poznat, kdo Ježíš je. Bůh vždycky mluvil se svými dětmi skrze znamení. Například vedl svůj lid přes poušť ve dne v oblakovém sloupu a v noci ve sloupu ohnivém. To bylo znamení. Mana, která padala z nebe každého rána, to bylo další znamení. A Ježíšovo uzdravování nemocných bylo stejně tak znamení. Tam venku je svět, který hledá pravou cestu. Bůh si přeje, aby lidé věděli, že ta cesta je Ježíš. Znamení nejsou nic jiného než projev jeho přítomnosti mezi námi.

Opravdová církev

Když budeme zkoumat stánek Izraele, všimneme si několika věcí, které nám zjevují velké pravdy o Bohu. Je tam však jeden prvek, na který se chci obzvláště zaměřit: archa úmluvy.

Stánek byl rozdělen na několik částí. Jedna část byla svatyně svatých, místo, kde přebývala Boží přítomnost, a kam měl jedenkrát ročně přístup pouze velekněz, a to jedině poté, co prošel několika rituály. Byla tam archa úmluvy. V ní se nacházely desky zákona a Áronova hůl. Mohl

bych o tom říci více, ale chci, abychom si uvědomili, že kde je Boží přítomnost, tam jsou znamení. A hůl představuje Boží znamení.

Svět hledá znamení, aby našel správnou cestu. Bůh nám dal znamení, stejně jako je dal Mojžíšovi, Janu Křtiteli a Nikodémovi. Mnoho sekt, náboženství, čarodějů, čarodějnic, věstců a učených lidí však vystupuje s falešnými znameními, prohlašují se za vtělení Ježíše nebo říkají: „Toto je cesta.“ Co tedy uděláme s ďáblými podvody a klamy? Budeme vyhlašovat evangelium moudrými a přesvědčivými slovy, anebo ho budeme vyhlašovat s projevy moci Ducha svatého?

Jestliže chceme najít pravou církev, podívejme se na znamení Boží popsaná v následujícím oddíle:

Jděte do celého světa a vyhlašte evangelium všemu stvoření. Kdo uvěří a bude pokřtěn, bude zachráněn. Kdo neuvěří, bude odsouzen. Tato znamení budou doprovázet ty, kteří uvěří: V mém jménu budou vyhánět démony, budou mluvit novými jazyky, budou brát hady do rukou a vypijí-li něco smrtelného, nijak jim to neublíží. Na nemocné budou vzkládat ruce, a budou se mít dobře.

Mk 16,15-18 NS

První část, „kažte evangelium všemu stvoření“, může být společná mnoha církvím, poněvadž káží evangelium. Jiné církve křtí ty, kdo věří. Avšak to, čím se vyznačuje skutečná církev, jsou znamení, která budou provázet ty, kdo uvěří. Proto hledejme církve, kde jsou přítomná Bohem zaslíbená znamení, kde ti, kdo jsou duchovně utlačováni, nalézají vysvobození, kde se mluví nebeskými jazyky, kde je konfrontováno zlo a kde jsou uzdravováni nemocní.

Náš Pán Ježíš Kristus dal svým učedníkům veškerou autoritu, aby šli a uzdravovali nemocné a osvobozovali démonizované. Bible říká:

Zavolal svých dvanáct učedníků a dal jim moc nad nečistými duchy, aby je vymítali a uzdravovali každou nemoc a každou chorobu.

Mt 10,1 E

Bůh dal vám i mně stejnou autoritu. S její pomocí můžeme světu ukázat Boží znamení, aby uvěřil. Sám Kristus ohromil lidi svou autoritou a náboženští lidé se ho ptali: „Co to je? Nové učení plné moci - i nečistým duchům přikáže, a poslechnou ho.“ (Mk 1,27 E) Pro náboženské struktury a jejich silně zakotvené předsudky byla Kristova autorita novou doktrínou. Dnes tato autorita přísluší nám.

Přijměme vírou Boží autoritu a konfrontujme nemoci, démony a každou duchovní bariéru, kterou může překonat jedině víra. Jsme dědicové jednoho z největších bohatství, jaké existuje, a přece ho neužíváme.

Uchopme autoritu vírou a dosáhneme neuvěřitelných výsledků.

Část třetí

„Budou vyhánět démony...“

4. kapitola

Démonologie 1

Skutečnost je taková, že se každý den setkáváme s lidmi pod démonickou nadvládou. To není pro ty, kdo čtou Bibli, nic nového. Čteme v ní o těch, kdo byli osvobozeni od démonů. Následující příběh je příkladem démonické moci, s níž se setkáváme, když sloužíme:

Satan mě svázal

Čtyřicet dva let jsem trpěla depresí. Když jsem byla malé děvčátko, oddělovalo mě to od ostatních dětí. Nechtěla jsem si s nimi hrát. Vzpomínám si, že jsem vždycky vylezla na strom na dvoře. Tam jsem se mohla schovat před zbytkem světa.

Mám pět sester, ale žádná z nich se mi nepodobala. Pořád se smály. Častokrát lidé říkali mámě: „Tvoje holčička je tak dobře vychovaná!“ Nevěděli, že důvodem mé tichosti je strach uvnitř. Nevěděla jsem jak si hrát. Nevěděla jsem jak se smát.

Celý můj život ovlivnilo to, čím jsem prošla v dětství. Mělo to souvislost s otcem, který byl alkoholik. Bil matku a sestry, neustále nosil zbraně a pořád nám vyhrožoval, že nás zabije, až usneme. Kvůli tomu jsem se každou noc pokoušela zůstat vzhůru, až mě konečně přemohl spánek. Měla jsem strach a hrozné noční můry. Budívala jsem se a viděla stín muže, který otevírá dveře šatníku, obléká si otcův kabát a nasazuje si jeho klobouk. Vždycky, když jsem se bála, jsem utíkala na dvorek a hodiny jsem seděla pod hrušní. Jelikož rodina nevěděla, co se mnou je, nemohla mi pomoci.

Špatné vztahy mezi tátou, mámou a námi mě poznamenaly na zbytek života. Nechtěla jsem se kvůli tomu vdát. Slíbila jsem to sama sobě, protože jsem nechtěla projít věcmi, kterými musela projít matka. Deprese pokračovaly po celou dobu puberty až do dospělosti. Žila jsem ustavičně zamčená ve svém pokoji v úplné tmě. Celý den jsem kouřila, pila a hrála hru zvanou kalich. Rovněž jsem hodně inklinovala k okultismu. Líbilo se mi to. Pořád jsem zkoušela pohybovat předměty pomocí mysli a četla jsem z dlaně. Také jsem vykládala tarotové karty a předpovídala jsem budoucnost těm, kdo si o to řekli. Každé démonické jho mě uvrhlo do ještě hlubší jámy beznaděje.

Jednoho dne mi matka řekla o shromážděních, která se konají ve městě Moreno. Jednalo se o evangelizaci bratra Annacondii. Okamžitě jsem věděla, že tam musím jít. V té době mě velice silný hlas začal nabádat, abych vypila jed a zabila se, a tak učinila konec svému neštěstí. Avšak bylo mi tak zle, že jsem neměla sílu vyjít z domu a koupit si jed. Evangelizace trvala 52 dnů, já jsem se na ni však dostala až čtyři dny před koncem. Celou tu dobu mě ďábel pořád nutil spáchat sebevraždu. Jednou odpoledne mi matka řekla, abych šla ven. Nastoupily jsme do autobusu, který projížděl kolem evangelizačního stanu. Začala jsem křičet, že chci vystoupit. Hlasitě jsem křičela, všichni cestující na mě zírali a řidič prostě musel zastavit, abychom mohly vystoupit. Když jsem vystoupila, utíkala jsem do evangelizačního stanu.

Dne 12. února 1987 jsem do srdce přijala Ježíše. První večer jsem ze stanu nechtěla odejít. Tak jsem byla šťastná. Život se změnil a deprese byla pryč. Na dalších shromážděních mi něco uvnitř bránilo jít dopředu, kde se za mě mohl bratr Annacondia modlit. Ovšem poslední večer jsem nakonec šla. Když se za mě začali modlit, nekontrolovatelně jsem se roztrásla. Poradci mě vzali do stanu, kde se dále modlili za vysvobození. Musela jsem vyznat mnoho věcí, které jsem měla v srdci, včetně nenávisti a hořkosti. Dábel mě tak svázal, že jsem se pořád trápila. Když jsem se však v srdci rozhodla, že budu volná, Pán to ihned změnil.

Několikrát jsem musela před Bohem vyznat určité věci, které jsem měla ukryté v srdci. Jednou, když jsem se modlila s ostatními, někdo vnímal od Boha, že mám věšteckého ducha a že jsem se zabývala vykládáním tarotových karet. Proto začali zlého ducha vyhánět a modlili se za vysvobození. Najednou jsme uslyšeli veliký hluk, jako by vybuchl hrnec a byla jsem naprosto svobodná.

Brzy poté přišla k Pánu i moje rodina. Viděli změnu, kterou ve mně Bůh způsobil. Sousedé mě viděli chodit ve dne po ulici a byli zvědaví, co se stalo. Předtím jsem byla pořád ve svém pokoji, celý den jsem spala a když

jsem se vzbudila, venku byla už tma. A tak jsem žila v temnotě. Čas utíkal a já si stěžovala, že jsem celý den nic neudělala. Proto u mě všichni, kdo mě znali, viděli změnu. Teď vstávám brzy, směju se a chodím do církve. Bůh můj život skutečně změnil.

Maria

Křesťané Satana buď podceňují, nebo přeceňují. Avšak Bůh nás učí, kde přesně máme stát před silami zla. Velice dobře víme, že Satan je jako lev řvoucí, který se potuluje po zemi a hledá, koho by sežral. To víme. Víme také, že „ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení: Ve jménu mém budou vyhánět démony..." (Mk 16,17 E) Proto nemějme obavy. Pokud věříme v Pána Ježíše Krista a posloucháme jeho přikázání „jděme a kažme", to jsou znamení, která nás budou provázet na naší cestě.

Démoni jsou zlé bytosti, které nemají hmotné tělo. Obcházejí a hledají místo, kde by přebývali. Mluví, myslí, vidí a slyší: existuje mnoho příkladů. Markovo evangelium jich několik uvádí. Když Ježíš kázal v synagóze, ti, kdo tam byli, se divili jeho učením, protože vyučoval jako ten, kdo má autoritu. Nezažili tuto autoritu u jiných, ani u učitelů zákona. Něco se však stalo. V synagóze začal křičet muž. Ježíš ihned poznal, že skrze jeho ústa mluví zlý duch: „Co je ti do nás, Ježíši Nazaretský? Přišel jsi nás zahubit? Víme, kdo jsi. Jsi Svatý Boží." Ale Ježíš mu pohrozil: „Umlkni a vyjdi z něho!"(Mk 1,24-25 E)

Nyní se budeme zabývat touto neobvyklou situací. Stalo se to, když Ježíš vyučoval, ne před tím. Přímou na tom místě byl posedlý. Je zajímavé si všimnout, že i když náboženští lidé obdivovali Ježíše a jeho učení, nepoznali ho jako Mesiáše - démoni však ano.

Duchovní svět je možné poznávat pouze duchem. To se stalo, když Ježíš uslyšel křik onoho muže. Okamžitě řekl tomu duchu, aby byl zticha a vyšel ven. Démoni bojovali, aby mohli zůstat, prudce tím mužem tráslí, a nakonec s křikem vyšli. Po této události začali lidé poznávat, že Ježíš má duchovní autoritu, a ptali se jeden druhého: „Jaké je to slovo, že v moci a síle přikazuje nečistým duchům a oni vyjdou?" (L 4,36 E)

Démonické projevy

Démoni se v lidech projevují mnoha různými způsoby.

Útlak

Je běžné, že vidíme duchovně utlačované lidi. Tlak pracuje zvenčí. Nikdy neustává a jeho jediným účelem je zlomit náš odpor. Projevuje se skrze pokušení a pronásledování. Tak obvykle trpí křesťané. Tímto způsobem se ďábel pokouší dotlačit lidi, aby se vrátili ke starému hříšnému životu. Proto nám Bible říká, abychom nedávali místo ďáblu, nýbrž mu odporovali.

Trápení

Démoni trápi lidi. U tohoto typu démonického projevu je zlý duch uvnitř osoby a pracuje zevnitř. Člověk má strach, depresi a je trápen. Avšak mějme v této věci jasno: Trápený člověk, u něhož se projevuje duchovní problém, nemusí být nutně demonizovaný. Na světě není zase tak mnoho demonizovaných, ale mnohé ďábel trápi. Jedinec nevykazuje žádný odpor, ale démoni tam jsou a my je musíme prostě vyhnat, jak nám říká Mk 16,17: Vyhnat je ve jménu Ježíše.

Podívejme se na příklad kananejské ženy, která Ježíši řekla: „Má dcera je zle trápena démonem.“ (Mt 15,22 NS)

Po krátké rozmluvě jí Ježíš řekl: „...jdi, zlý duch vyšel z tvé dcery.“ (Mk 7,29 E) Jestliže démon vyšel, bylo to proto, že byl v ní. Pokud by nebyl v ní, Ježíš by zřejmě řekl: „Odešel od tvé dcery.“

Trápený člověk není demonizovaný. V jeho životě je oblast, která se nachází pod vlivem ďábla, buď proto, že ji nevydal Pánu, nebo proto, že s ďáblem uzavřel smlouvu, nebo je v otroctví například nenávisti nebo zloby. Všichni dobře víme, že pohřbíváme-li tyto pocity hluboko v srdci, otevíráme ďáblu dveře, aby nám mohl vstoupit do života a ničit ho. Je to velmi skutečné, není to pouhý výmysl.

Posedlost

Ti, kdo jsou posedlí, dočasně ztrácejí schopnost ovládat tělo a vůli. Když jsou vysvobozeni a projdou duchovním poradenstvím, nevzpomínají si, čím před vysvobozením prošli. Démonizování ztrácejí kontrolu nad svými činy. Dělalí věci, které si později nepamatují. Začnou najednou zuřit a rozbíjet a zapalovat předměty. Když přijdou zase k sobě a zeptáme se jich na to, řeknou, že si vůbec nic nepamatují.

Podívejme se na otce, který přivedl syna k Ježíši, aby ho osvobodil od ducha, jenž mu vzal schopnost mluvit. Otec Ježíši řekl, že duch se občas chlapce zmocní a povalí ho na zem. Chlapci teče pění z úst, skřípe zuby a ztuhne. Dodal ještě, že duch často uvrhne chlapce do vody nebo do ohně, čímž se neúspěšně pokouší jej zabít. Skutečně si myslím, že otec měl velkou víru. Jak jasně popsal utrpení svého syna a s jakou duchovní zralostí vyložil, že syna ovládl zlý duch! Otec také řekl, že tomu tak je od synova dětství. Správně řekl i to, že to je duch němý. Jeho syn nemluví, nekřičí. Popsal mnoho různých způsobů, kterými se démon v chlapci projevuje, ale křik mezi nimi není.

Nyní se podívejme, jak Ježíš mladíka osvobodil. Řekl: „Duchu němý a hluchý, já ti nařizuji, vyjdi z něho a nikdy už do něho nevcházej!“ (Mk 9,25 E) První, co Ježíš udělal, bylo, že na něho zavolal. Řekl: „Poslouchej mě, duchu němý a hluchý.“ Jak ale mohl slyšet, když byl němý a hluchý? Nikdy nezapomínejme, že Satan je otec lži a podvodník. Podívejme se, co se stalo, když ho Ježíš vyhnal: „Duch vykřikl, silně jím za-lomcoval a vyšel; chlapec zůstal jako mrtvý, takže mnozí říkali, že umřel.“ (Mk 9,26 E) Démon teď zničehonic ječel a vykřikoval. Tak ještě mu věříte? Ježíš věděl, s kým má tu čest. On nemůže být oklamán.

Duševně nemocní

Poslední typ démonického projevu ukazuje na úplnou a trvalou posedlost. Ďábel uchwátí tělo, duši i ducha. Je to naprostý opak člověka, který je naplněn Duchem svatým. To je případ muže z Gadary. Byl úplně izolovaný od ostatních lidí a choval se násilnicky. Ublížoval si a řezal se kameny. Viděl jsem duševně nemocné v psychiatrických léčebnách. Dívají se, ale nevidí. Pokud na ně nepromluvíme, nemáme jistotu, zda nás poslouchají. Nic nechápou, protože je úplně ovládají zlí duchové. Snad vás zajímá, existuje-li pro ně možnost vysvobození. Bůh má i s nimi slitování. Stejně jako osvobodil gadarenského muže, může osvobodit i jiné.

Gadarenský muž z města Córdoba

Poslední den 60denní evangelizace ve městě Córdoba se chýlil ke konci. Když jsem sestupoval z pódia připraven se vrátit zpět do hotelu, zastavili mě nějací bratři a požádali mě, jestli bych se

mohl modlit za jednoho šílence. Ten člověk byl opravdu blázen. Choval se jako gadarenský muž, kterého ovládali démoni. Žil v horách, mluvil sám se sebou, byl napůl nahý a bosý, měl neuvěřitelně špinavé vlasy (už tři roky se nekoupal) a narostly mu dlouhé nehty. Vypadal skutečně jako zvíře. Toho posledního večera jsem byl po dlouhé evangelizaci doopravdy unaven a právě když jsem chtěl odejít, přivedli mě k tomuto muži, abych se za něj modlil. Přinášeli ho čtyři pomocníci.

Jak jsem se k němu blížil, Duch svatý mi řekl: „Jsou tam dvě legie.“

Na to jsem odpověděl: „Pane, už mi nezůstala žádná síla a selhává mi hlas.“ Avšak přesto jsem na něj položil ruce a poručil jsem všem démonům: „Ve jménu Ježíše opusť toto tělo.“ Muž se dal do běhu a běžel, až se nám ztratil z očí, a tak jsem skrze víru prohlásil, že je svobodný.

Za šest měsíců, o letnicích, jsem se do Córdoby vrátil na zvláštní shromáždění. Mnozí vydali svědectví, sdíleli se, jak je Bůh uzdravil a vysvobodil na poslední evangelizaci. Mezi nimi byl velmi dobře oblečený muž, který mluvil o tom, jak ho Bůh osvobodil. V té chvíli mi představení města řekli: „Bratře Carlosi, vzpomínáš si na toho muže?“ Neměl jsem ponětí, kdo to je, ale když řekl své svědectví, užasl jsem nad jeho proměnou.

Dozvěděl jsem se, že když jsme se před šesti měsíci modlili za „gadarenského muže z Córdoby“, utekl doprostřed pole a tam celých pět dnů jenom tak stál a vykřikoval. Démoni vycházeli a různě při tom vykřikovali. Poslední den se muž vydal ke svému někdejšímu domovu. Když ho uviděli členové rodiny, prostě nechápali, co se přihodilo, protože byl zase úplně normální. Ten člověk se změnil. Když jsem se tu noc za muže modlil, byl jsem velmi unaven. Bůh však nepotřebuje naše úsilí nebo schopnosti. Je svrchovaný.

Satan pracuje v lidských životech různě a veškerá jeho činnost se zaměřuje na loupení, zabíjení a ničení (J 10,10). Ježíš prohlašuje, že ďábel je vrah od počátku, že v něm není pravda. Také říká, že lže a lže i o sobě, protože je nejen lhář, ale i otec lží (J 8,44). Co můžeme očekávat od někoho, kdo je zloděj, vrah, zhoubce a lhář jako je on?

Prokletí v rodinách

Vždycky, když klejeme, vzýváme ducha. Častokrát lidé potřebují osvobození, protože je druzí prokleli, hlavně rodiče. Jedno z nejběžnějších prokletí se vyskytuje, když prarodiče, strýcové, tety anebo rodiče vydají Satanu své potomky na požádání. Prostě nevědí, jak strašné následky to bude mít. Všechna generační prokletí způsobují strach a dědičné prohry, které musejí být zprětrhány.

Bible říká, že na zemi jsou svázány věci, které musejí být rozvázány v nebi. To musíme udělat. Hlavně v hispánské kultuře je docela běžné, že skrze nárokování a posuzování v rodině se tvoří vazby. Přijali jsme dědičné kletby již jako děti. Zde je několik příkladů: „Jsi stejný jako otec.“ „Vždycky budeš pitomec.“ „Jsi k ničemu.“ Mluvené slovo vyjadřuje autoritu. Bůh promluvil, a svět začal existovat. Mluvené slovo buduje, ale i ničí. Často slýcháváme rodiče nebo sourozence říkat dítěti, že je „blbec“ nebo „pitomec“. Těmito slovy vzýváme demony a dítě svazujeme. Slova mají moc spoutávat.

Před nějakou dobou jsem přísně potrestal jedno své dítě, když jsem slyšel, jak říká něco strašného o bratrovi. Opravdu mě znepokojilo, když jsem slyšel, že tak mluví. Nikdy nedovolme, aby se taková slova vyslovovala v naší rodině! Naše zodpovědnost jako křesťanů je „žehnat“, přinášet požehnání druhým lidem právě skrze slova. Když mluvím se svými dětmi, říkám: „Jak se máš, *génie*? Jak se ti daří, *sampióne*?“

Některé matky si vůbec neuvědomují tuto pravdu, a proto když děti vyrostou, zaplatí následky toho, co nad nimi matky pronesly. Známu muže, jejichž matky jim říkaly: „Proč ses vůbec kdy narodil! Nechápu, proč jsem tě vůbec přivedla na svět!“ Život těchto mladých mužů tím byl ovlivněn, dokud nenalezli Ježíše a jejich zranění nebyla nakonec uzdravena.

Když říkáme: „Idiote,“ nebo „debile,“ vyjadřujeme svůj chvilkový hněv. Neuvědomujeme si, že v duchovním světě to má následky, za které se platí. Následující svědectví mladého muže jasně odráží hispánskou kulturu a to, jak běžně užívá negativních frází.

Vysvobození z generačních prokletí

Narodil jsem se do rodiny, v níž ženy a muži po mnoho generací žili tak, jak chtěli. Určitě vždycky dělali věci proti Boží vůli. Proto jsem získal dědictví mravní zkaženosti, chorob a smrti. Avšak ten, kdo ďáblu slouží tak, jak jsem mu sloužil já, se s tím nenarodí, nýbrž se takovým stane. Jako dítě mě krutě slovně i tělesně trestali. Rodiče říkali: „Děti se musejí tvrdě trestat.“ A potom vždycky dodávali, téměř jako by se pokoušeli ospravedlnit: „Trestám tě jen proto, že tě mám rád.“

Učitelé ve škole mi říkali: „Ty to uděláš, protože já ti říkám, že to uděláš,“ a „já tě srovnám.“

Když jsem udělal něco špatného nebo nezbedného, ihned mě odsoudili strašlivým proroctvím: „Jsi úplně stejný jako otec.“ A potom pokračovali dále, dodávali další úloví, která zdůrazňují skutečnost, že nemám žádnou naději, že bych se kdy změnil. Říkávali mi „troubo“, „prase“, „osle“, „budižkničemu“, „lenochu“, „mizero“ a další příšerná jména. Všechno to samozřejmě dělali, aby mě napomenuli a poučili!

Všechno jsem jim to musel ve jménu Ježíše odpustit, abych mohl přestat žít v otroctví nenávisti, strachu a falešného přesvědčení rodiny. Starší lidé, které jsem ctil, mě učili další věci. Říkávali: „Kde je vůle, tam je i cesta,“ nebo „víra hory přenáší.“ (Nemluvili samozřejmě o víře v Boha, ale v člověka.) Říkávali také: „Neházej flintu do žita,“ a „jsi mladý, celý svět máš v rukou.“ Stále opakovali: „Největší poklad, který otec může synovi dát, je vzdělání a kariéra, aby mohl v životě uspět.“ Zároveň říkali: „Chceš-li něčím být, musíš studovat.“ Kdybych se stal „doktorem“, celá rodina by sklídila odměnu. Prohlašovali: „Pokud nebudeš studovat, bude z tebe ubohá troska.“ Nebo říkali toto: „Budeš tím, čím být máš nebo z tebe nebude nic.“ Říkávali: „Když budeš mít majetek, budeš mít moc,“ nebo „peníze tě nemohou učinit šťastným, ale pomáhají,“ „když budeš mít plný žaludek, budeš cítit štěstí v srdci,“ „to nejdůležitější v životě je zdraví,“ a další podobné výroky.

Kdykoli mě přistihli, že čtu nějakou duchovní literaturu nebo že chodím příliš často do katolického kostela, smáli se a říkali: „To nám ještě scházelo: Teď se z něho stane kněz!“ Od kněží si nejvíce pamatuji věty typu: „Poznej sám sebe,“ a „starej se o sebe, pomoz si sám a zdokonaluj se.“ Byl to celý náklad vět začínajících „měl bych...“, které mě drtily - všechno spočívalo ve výkonu, v síle vůle, v obětování, v utrpení, ve výčitkách svědomí, v odevzdanosti, v tom, že člověk je chytrý a zdvořilý. Učili mě také, že člověk se musí drát dopředu. A na střední škole mě učili, že člověk je rozumné zvíře a že „myslím, tedy jsem“. Když mi bylo 20, podařilo se jim mě přesvědčit, že člověk musí pečovat o svůj osud. Svět podle toho, jak jsem ho bolestně poznal, je sobecký, nepřátelský, pokrytecký a plný podvodů. Přesto mi říkali, že svět takový není, že ho tak jenom vnímám, protože „zloděj má za to, že všichni jsou zloději“. Neučili mě jen falešné nauky. Vedli mě k tomu, abych učil tak, jak učili oni, a věřili, že předávám pravdu. Nakonec jsem se rozhodl, že budu studovat klinickou a sociální psychologii, parapsychologii, zenový buddhismus, astrologii a lidové léčitelství. Tak jsem se stal falešným učitelem: slepý, který vede slepé.

V říjnu roku 1984 jsme společně se skupinou psychologů a spolužáků navštívili evangelizaci, kterou vedl Carlos Annacondia, v Lomas de Zamora z jediného důvodu, kterým byl výzkum. Já jsem tam opravdu nechtěl jít. Byl jsem unaven z falešných uzdravení, ale mí přátelé mě stejně vzali s sebou.

Během evangelizace vyzvali nemocné dopředu, aby se za ně modlili. Protože jsem trpěl dědičnými nevléčitelnými alergiemi, šel jsem dopředu ověřit si pravdivost těchto znamení. Zničehonic jsem zjistil, že křičím k Bohu, aby mě zachránil a aby mi dal lásku, kterou jsem nikdy nepoznal. Potom jsem pochopil, že jsem byl užitečným nástrojem v rukou Satana. Požehnán buď Pán Ježíš Kristus, který se nedíval na moji bezbožnost ani na velké množství životů, které jsem strhl do pastí, ale zachránil mne, aby na mně zjevil svou lásku!

Basilio

Více o životě tohoto muže v 8. kapitole.

Tento příběh nás vede k zamyšlení, kolikrát jsme říkali tyto známé fráze. Dokážu si představit, že každá kultura má vlastní fráze. Avšak tato slova slyšíme často, hlavně mezi těmi, kdo se mají rádi: manželé, rodiče, děti a sourozenci. Nedovolme, aby to v našem životě pokračovalo. Odstraňme tato slova ze svého slovníku. Uvědomme si, že určitá selhání, která v životě zakoušíme, jsou následkem těchto věcí. Neovlivňujme život těch, které máme rádi tím, že budeme mluvit takto.

Duchovně mají tato slova velikou moc. Dábel je využívá tak, že člověka, který prohlášení nebo kletbu přijal, přinutí uvěřit, že je to pravda. Dříve či později slova člověka zraní do takové míry, že jenom služba Ducha svatého ho může uzdravit a pomoci mu odpustit viníkům.

Bůh nás učí, že v moci jazyka je smrt i život, a kdo jej miluje, bude jíst jeho ovoce (Př 18,21). Kletby svazují život a zastavují požehnání. Učme se jak žehnat dětem, manželům, rodičům, a zaznamenáme velikou změnu.

Apoštol Petr učí: „Chceš-li milovat život a vidět dobré dny, zdržuj jazyk od zlého a rty od lstivých slov.“ (1Pt 3,10 E) Náš jazyk způsobuje mnoho bolesti. Jen Kristus může uzdravit tu situaci, avšak pouze v případě, že jsme ochotni uznat svá provinění.

Pokud chceme dobrý život, musíme se zdržovat od mluvení zlého. Duchovní síly zla mají podíl na tomto druhu prokletí. Satan není vševědoucí, neumí si přečíst mé myšlenky, rozumí však tomu, co prohlásím ústy. Proto je tak důležité vyslovovat požehnání, nikoli kletby. Vzpomínáte si na fíkovník, který uschl, když byl proklet (Mt 21,19)?

Vyznání je velmi důležité. Když lidé přijímají vírou Ježíše Krista jako svého Spasitele a Pána svého života, vždycky jim říkám, aby se modlili nahlas. Dábel musí slyšet jejich vyznání víry. Když přijde výzva, aby lidé vydali život Ježíši, často vidím, že stojí u pódia a neopakují to, co jim říkám nahlas. Tak jim řeknu, aby křičeli. Dábel je musí slyšet. Když mi někdo řekne: „Já jsem se modlil v duchu,“ moje odpověď na to je, že dábel ho neslyšel. Bible o tom jasně mluví v Ř 10,10: „Srdcem se věří k spravedlnosti a ústy se vyznává k záchraně.“ (K)

Někdy vidím, že lidé musejí bojovat, aby řekli: „Pane, zde je můj život,“ nebo „Pane, přijímám tě do svého srdce.“ Je to proto, že právě v té chvíli probíhá v jejich srdci duchovní bitva. V našem srdci není místo pro dvě království. Jedno musí ustoupit a závisí to pouze na vůli a svobodné volbě člověka, který toto důležité rozhodnutí činí.

5. kapitola

Démonologie 2

Moc d'ábla se často projevuje okultně v čarodějnictví a kouzelnictví. Setkali jsme se s těmito silami mnohokrát a mnozí byli osvobozeni z celoživotního čarodějnictví. K nim patří i žena, která vypráví následující příběh.

Tříkrát mi přikázal spáchat sebevraždu

Od raného dětství jsem měla duševní problémy. Začalo to, když jsem si uvědomila, že jsem jasnovidka: Viděla jsem, co se má stát. Zнала jsem skutečnosti, lidí, místa. Někdo mi zjevoval věci minulé i budoucí. Vždycky mě to děsilo, protože jsem nad tou situací neměla kontrolu, a den ode dne to narůstalo.

Rodiče mě zavedli k psychologovi, ale ten nic nedokázal. Byla jsem z lékaře tak zničená, že jsem jednou (bylo mi devět let) svou myslí posunula stojan na tužky, který mu ležel na stole. Ubohý doktor se zděsil. Prostě nevěděl, co si má myslet ani co má dělat. Udivovaly ho moje odpovědi, protože si uvědomil, že vím mnoho věcí. Nakonec to vzdal a řekl matce, že už mi nemůže pomoci.

Vzali mě na prohlídku k dalším lékařům, kteří udělali několik testů, včetně elektroencefalogramu (EEG), ale ty nebyly k ničemu. A tak se rozhodli, že mě dovedou k parapsycholožce. Ta nám sdělila, že by pro mě bylo škodlivé, kdybych odmítla tuto schopnost, že ji musím přijmout. Pak mi řekla, že mi pomůže ji rozvinout. Když jsem

navštívila několik jejích hodin, uvědomila jsem si, že mě využívá k vlastním cílům. Přestala jsem tam chodit a začala jsem docházet do tří spiritualistických center. Tam mě téměř dohnali k šílenství.

Později jsem při plném denním světle viděla siluety. Slyšela jsem mumláni, hlasy, které mě volaly. Viděla jsem příšerné obrysy. V noci jsem nemohla spát. Měla jsem noční můry, slyšela jsem řinčení řetězů a hlasy, které mi přikazovaly dělat různé věci. Cítila jsem, že mě někdo vláčí za vlasy, že mě vrhá proti zdi. Otec je silný, ale ani on mě během těchto záchvatů díky síle, která ve mně náhle byla, nedokázal udržet. Matka mi musela držet ruce, abych si neškubala vlasy.

Jednou jsem na dvorku uviděla stín, který mě pronásledoval. Když jsem se otočila, uviděla jsem černovlasého muže s pronikavými černými očima. Vypadal velice vážně a hleděl na mě, jako by mě z něčeho vinil. Ochromil mě strach a začala jsem křičet: „Mami, mami!“ Když jsem se znovu otočila, otec se mě snažil udržet, zatímco jsem poskakovala a mlátila kolem sebe.

Po nějaké době se věci začaly uklidňovat. Počátkem roku 1987 se to ale všechno vrátilo. Myslela jsem, že je konec. Třikrát jsem se pokusila o sebevraždu, i když jsem ji vlastně spáchat nechtěla. Jednou jsem si vzala do postele nůž a nějaký hlas mi řekl: „Teď, udělej to. Nebude to bolet. Je to jediné řešení, které ti zbývá. Přicházíš o rozum.“ Ve snu jsem často viděla, jak se můj život bude vyvíjet, pokud se nezabiju. Viděla jsem se v díře, ruce a nohy svázané, dlouhé vlasy, špinavá bílá halena a kolem díry bylo množství lidí, kteří na mě házeli smetí. Hlas vždycky říkal: „Tak to bude vypadat.“

V únoru roku 1988 jsem šla na evangelizaci bratra Annacondii ve městě Solano. První večer jsem skončila ve stanu, kde se modlili za osvobození. Vzpomínám si jen, že jsem se probudila s křikem a promočená potem. Během těch dnů jsem začala cítit pokoj, lásku a radost. Začínal nový život. Jednou v noci po evangelizaci mě něco vzbudilo. Když jsem otevřela oči, uviděla jsem před sebou velmi silného muže, který řekl: „Jsem král Thor. Ty jsi moje a neodejdeš ode mě.“ (Thor je ve skandinávské mytologii bůh, který vládne přírodním silám, bouří a válce.) Chtěla jsem uctívat Boha, ale jazyk jsem měla těžký jako kámen. Usilovně jsem znovu a znovu říkala: „V krvi Ježíše je moc.“ Naučil mě tomu duchovní poradce během jednoho shromáždění. Začala jsem pak celým srdcem uctívat Boha. Jednou v noci se mi ve snu zjevil had. Hlavu měl mnohem větší než tělo. Špinavá voda zaplavila to místo až po kolena a lilo skoro jak při prudké bouři. Najednou se had začal smát a obtáčet mě v kruzích. Otočila jsem se k hadovi a řekla jsem: „Nebojím se tě.“ Zahnala jsem ho ve jménu Ježíše

a on odešel. Třikrát se vrátil, ale vždycky jsem ho odehnala. Avšak naposled se přestal smát, když slyšel, jak říkám: „Zlý duchu, vyháním tě ve jménu Ježíše. Odejdi zpátky do propasti, odkud jsi přišel.“ Vzpomínám si, že se tak polekal, až začal poskakovat.

Teď chodím do církve. Když si vzpomenu na minulost a pohlédnu zpět, uvědomuji si, že všechno, co se mi stalo, bylo způsobeno mými předky, kteří můj život zasvětili čarodějnictví.

Sandra

Knížata a mocnosti

Mnoho let zkušeností v oblasti duchovního osvobození nám nepochybně pomohlo pochopit mnoho ďábových triků a strategií. Bible hovoří o rozličných kategoriích démonů. Existují knížata, mocnosti, světa pánové temnosti věku tohoto a duchovní zlosti vysoko (Ef 6,12 K).

Co se týče knížat, můžeme říci, že každé město má svého knížete. Nejlepší příklad najdeme v knize Daniel. Ačkoli se Daniel modlil, nedostával odpověď. Když 21 dní hledal Boží tvář, anděl mu řekl: „... od prvního dne, kdy ses rozhodl porozumět [Daniel se modlil svou myslí] a pokořit se před svým Bohem [Daniel se modlil a křičel před Bohem], byla tvá slova vyslyšena a já jsem proto přišel. Avšak ochránce Perského království stál proti mně po jedenadvacet dní.“ (Da 10,12-13 E) Zápas byl tak urputný, že anděl musel žádat o pomoc, aby protivníka přemohl. To znamená, že kníže nad Persií zadržoval odpověď či požehnání, na které Daniel tak dychtivě čekal.

Ke stejné věci dochází i dnes. Existují knížata, silní mužové, kteří panují a všemi způsoby, kterými to jde, se pokoušejí zadržet Boží dílo. Chtějí zastavit evangelizaci a těm, kdo potřebují Krista, chtějí dát do cesty překážky. Způsobují různé nesnáze, aby toho docílili.

Je důležité pochopit, že bitva se musí vyhrát v nebesích, v ovzduší. Teprve potom uvidíme, jak se vítězství odrazí na zemi. Proto musíme svazovat a vymítat demony, knížata a mocnosti. Jakmile jsme už jednou dosáhli vítězství v nebesích, bitva na zemi bude jednodušší, protože už neexistuje opozice od zlého. Proto apoštol Pavel říká, že naše bojování není proti tělu a krvi. Naše bojování je proti knížatům, proti mocnostem, proti světu pánům temností věku tohoto - proti duchovním zlostem vysoko. Proti těmto bytostem církev bojuje.

Je třeba jasně pochopit, že existují různé hierarchie duchů a že potřebujeme vědět, proti komu jdeme, když vyhlášíme d'áblu válku. Svažme silného muže, knížete temnoty, jak říká Pavel v 2K 4,3-4: „Je-li přesto naše evangelium zahaleno, je zahaleno těm, kteří spějí k záhubě. Bůh tohoto světa oslepil jejich nevěřící mysl, aby jim nevzešlo světlo evangelia slávy Kristovy, slávy toho, který je obrazem Božím." (E) Jestliže svět nevěří, je to proto, že ho ovlivňuje a svazuje duch nevěry. Vyžehněme tohoto ducha, aby mohli uvěřit, aby tento démon pustil jejich mysl a aby světlo evangelia slávy Kristovy ozářilo jejich život.

Mohou zlí duchové způsobit nemoc?

V Bibli čteme o Ježíši a chromé ženě. Ježíš si uvědomil, že má ducha nemoci a říká: „A tato žena, dcera Abrahamova, kterou držel satan spoutanou po osmnáct let, neměla být vysvobozena z těchto pout v den sobotní?" (L 13,16 E) Z tohoto textu jasně vidíme, že zlý duch může způsobovat nemoc. Jsou však nemoci způsobovány demony? Po mnoho let tomu lidé věřili. Ovšem ve skutečnosti tomu tak není. Nyní se podíváme na důvody.

V L 9,1 je jeden z mnoha Ježíšových výroků na toto téma. Když pověřil učedníky, dal jim moc a autoritu vymítat demony a také uzdravovat nemoci. Pozorně se podívejme: Pán udělal rozdíl mezi demony a nemocemi. To znamená, že ne všechny nemoci způsobují démoni.

Pokaždé, když se modlím za nemocné, vyháním ducha nemoci, ale také vyháním onu nemoc. Jednou mě pozvali kázat ve sboru v Buenos Aires. Když skončilo kázání, zavolal jsem nemocné, abych se za ně modlil. Přišlo jich hodně. Duch svatý řekl: „Zavolej lidi s rakovinou."

Udělal jsem to, a dopředu jich přišlo nějakých 10-12. Když jsem se za ně modlil, vymítal jsem nemoc: „Duchu rakoviny, vyjdi z tohoto života ve jménu Ježíše." Když jsem nemoc vymítal, čtyři z nich padli, začali se válet po zemi a měli pěnu u úst. Byli uzdraveni. Ti, kteří nepadli ani se nepohnuli, byli rovněž uzdraveni. Bůh je svrchovaný! Ti z nás, kteří si myslí, že něco víme, zjistí, že nevíme nic a že jsme jen pokorní služebníci velikého Boha. Haleluja!

Nemoci mají mnoho příčin. V následujících kapitolách podrobněji vysvětlíme důležitost a moc odpuštění. Sedmdesát procent lidí, kteří trpí duchovními problémy a skončí v našem stanu osvobození, má v srdci nenávist, zlobu a kořen hořkosti. To jsou nejčastější příčiny nemoci a útlaku v lidském životě. Naprostá většina lidí přijme tělesné uzdravení, když naleznou vnitřní uzdravení skrze odpuštění.

Prozkoumejme své srdce. Může tam být nenávist k manželovi, k manželce, k bratranci, k sestřenci, k některému z příbuzných, k sousedovi, k bratrovi či k sestře. Nenávist a zloba vedou k trestu. Častokrát jsou to hlavní příčiny nemocí, které zdánlivě nemají původ. Nezáleží na důvodu nenávisti. Ježíš odpouští a nám říká, abychom to udělali také. Pokud to neuděláme, zůstaneme v odsouzení, a nebudeme poslušni jeho slovu. Odpuštění není *pocit*, je to *rozhodnutí*. Pokud chceme odpustit, Pán nám pomůže.

Modlil jsem se za lidi zničené nemocemi, kteří přijali uzdravení ve chvíli, kdy skončili modlitbu a vyznali, že odpouštějí. Nedovolme d'áblu zneužívat naše pocity a přinášet nám do života nemoc.

Autorita k vymítání demonů

Pán Ježíš prohlašuje, že církev má autoritu vymítat demony, když říká: „Ve jménu mém budete vyhánět demony." Tím, že dáme posedlému člověku olej, aby se napil, demony nevyženeme.

Skutečné poslání, které ďábel má v tomto světě, je zabíjet, krást a ničít. Musíme to pochopit a porozumět tomu. Dokud nás Pán nepřivede do své přítomnosti, nepřestane nám ďábel dělat potíže. To je jeho dílo a cíl. Bůh nám však dal autoritu a vybavil nás skrze svého svatého Ducha k maření skutků ďáblových.

Často věříme, že to učiní sám Bůh (a to je pravda, on už to vše učinil). Avšak Pán nám dal autoritu a příkaz pokračovat v práci, kterou započal. Proto se nemůžeme za demonizovaného člověka modlit: „Pane, vysvobod' tohoto člověka.“ Boží odpověď bude, že už to udělal na kříži! Musíme uchopit autoritu, kterou nám dal, a v jeho jménu demony vyhnat. Bůh dal autoritu všem, kdo věří, nikoli jednomu zvláštnímu člověku. Musíme střežit jeho autoritu ve svém srdci. Autoritu nám dává víra.

Pevně věřím tomu, co Ježíš řekl učedníkům, když nemohli vyhnat démona z chlapce. Zeptali se ho: „Proč jsme ho nemohli vyhnat my?“ (Mt 17,19 E)

Pán jim odpověděl, řka: „Pro vaši malověrnost!“ (Mt 17,20 E) A řekl také: „Takový duch nemůže vyjít jinak než modlitbou.“ (Mk 9,29 E)

Co se tedy stalo? Pán si protirečí? Ne, samozřejmě že ne. Pán si nikdy neprotirečí. Když má někdo víru, může hory přenášet. Když je však víra slabá, musíme hledat Boží tvář, protože víra je dar, který pochází od něj. Není to lidská vlastnost. Je to dar z nebe. Chceme-li víru, hledejme ji, protože Bůh „odplácí těm, kteří ho usilovně hledají“. Pokud budeme mít mocnou víru, takovou, která pohne horou, žádný ďábel se nám nebude moci postavit na odpor. Pokud ale takovou víru nemáme, prosme v modlitbě a v postu, aby nás Bůh naplnil svým pomazáním, mocí a autoritou.

Musíme Boha usilovně hledat. Církev musí hledat moc, pomazání a milost Boží. Musíme ho hledat tak, že budeme sami trávit čas v jeho přítomnosti, na kolenou, vylévat mu s pláčem srdce a duši, prosit jej, aby nás vybavil, pomazal nás, dal růst naší víře - abychom mohli pracovat podle jeho vůle. Zlo se rozhojňuje, znalosti se rozšiřují, člověk se odvrací od Boha, a já věřím, že jediný způsob, jak přivést člověka blíže k Bohu, je skrze pomazání a moc Ducha svatého. Toho můžeme dosáhnout jedině tak, že budeme hledat Boha.

Kdo však má tu moc? Má ji každý. Možná si myslíte: *Ale Carlosi, ty máš více moci, než máme my!* Mýlíte se. To není pravda. Už tisíckrát jsem to dokázal. Všichni máme stejnou autoritu. Proč? Je to jednoduché. Dlouho jsem prosil Ježíše, aby mi dal moc. A víte, jak zněla jeho odpověď? Řekl: „Už jsem ti ji dal.“

Nebyla však pro mě skutečná, dokud mě Pán nepřivedl do Písma, kde jsem četl: „Tato znamení budou doprovázet ty, kteří uvěří...“ Řekl jsem: „Dobrá, přečtu si to.“

Avšak on řekl: „Přečti si to znovu.“

Když jsem to udělal, písmena jakoby zářila.

Bůh se mě zeptal: „Věříš ve mne?“

Odpověděl jsem: „Ano, Pane.“

On potom řekl: „Ve tvém životě se neprojevuje moc, protože stále nevěříš mně.“

Jedna věc je věřit v Boha, druhá věřit jemu.

To je to tajemství: *věřit Bohu*. I když jste uvěřili teprve nedávno, pokud musíte něco udělat, tak to udělejte! Nebojte se. Důvěřujte Bohu! Jestliže budeme pevně stát na jeho slovu, Boží ochrana bude nad námi. Nemějte strach! Budete mít moc. Bůh nedělá žádné výjimky. Někteří budou mít více víry, jiní méně, ale Bůh nám dal autoritu, abychom vykonávali jeho dílo na zemi. Na druhou stranu, pokud jste mnoho let věřící, a přesto se bojíte, když stojíte tváří v tvář ďáblu, bude se vám smát.

Víru musíme používat každý den. Co dělá atlet? Každý den cvičí, aby posílil svaly. Co se stane, nebude-li to dělat? Svaly se mu zmenší. Stejně to funguje s vírou. Pokud chceme, aby naše víra rostla a byla silná, musíme ji nechat pracovat každý den, používat ji v praxi. A když uvidíme, že to, co Bůh říká v Bibli, je reálné v našem životě, naše víra se zvětší a hodně poroste.

Jedna žena, která přijala Krista, zakusila v životě tak radikální změnu, že mě přišel navštívit čaroděj umbanda pai, abych se za něj mohl modlit. (Pozn. překl: umbanda je brazilské lidové náboženství, které kombinuje prvky čarodějnictví, rituální tanec, používá fetiš, římský katolicismus a náboženské praktiky jihoamerických Indiánů; pai = portugal. otec.)

„Mám pět chrámů náboženství umbanda,“ řekl mi. „Jsem kouzelník. Mám reklamu v časopisech i v novinách.“

Během rozhovoru jsem mu řekl: „Nabízíte lidem v nouzi něco, co nemáte. Nemáte pokoj, nemáte radost, jste zničený.“

Muž i jeho manželka přijali Ježíše Krista do srdce. Tisíce a tisíce jsou oklamány a hledají Boha tam, kde ho nemohou nalézt! Jsme tím vinni my. Známe pravdu, a necháváme si ji pro sebe. Přinesme ji do ulic, vyhlášíme ji a říkejme každému: „Ježíš Kristus může změnit váš život! Ježíš Kristus uzdravuje! Ježíš Kristus uzdravuje manželství... dává pokoj —*Ježíš Kristus je život!*“ Když to nebudeme dělat, ďábel je bude dále držet ve své moci a každý den je povede do pekla po tisících.

Jestli církev nebude pracovat, evangelizace budou končit neúspěšně. Je pravda, že nikdo nemůže přinutit lidi, aby přišli na shromáždění, ale musíme jim kázat a do shromáždění jít s nimi. Ti, kdo Krista přijmou, to udělají proto, že jsme je nejprve evangelizovali. Potom už je jen zapečetíme.

Pavel říká: „Má řeč a mé kázání se neopíraly o vmlouvavá slova lidské moudrosti, ale prokazovaly se Duchem a moci.“ (1K 2,4 E) Nepřišel se slovy, ale s projevem Ducha svatého. Proto víra těch, kdo uvěřili, nebyla založena na lidské moudrosti, ale na Boží moci. To je ovoce, které bude trvalé.

Když mluvím o tomto oddílu a říkám, že evangelium není založeno na *slovech*, ale na *moci*, mnozí namítají: „Ale Bible říká: *Požehnaní jsou ti, kteří neviděli a přesto uvěřili.*“

Bůh mi však řekl: „Pověz jim, že mi vzdáváš slávu skrze ty, kdo uvěřili, když viděli.“ Já sám jsem uvěřil evangeliu skrze to, co jsem viděl. Kdybych neviděl, neuvěřil bych. A vím, že mnozí by také neuvěřili.

Na evangelizaci v San Justo v provincii Buenos Aires, která trvala 45 dní, byl muž, který každý večer přiváděl manželku, ale sám na shromáždění nechodil.

Když nadešel jeden z posledních dnů evangelizace, muž nedaleko venčil svého pejska, zatímco čekal, až se manželka vrátí. Vysadil pejska nahoru na auto. Když jsem se na závěr modlil a na počátku modlitby jsem řekl: „Ježíši, dotýkej se!“ pejsek spadl z auta na záda. Muž měl pejska velmi rád a myslel si, že je mrtvý. Já jsem se zatím modlil dál a řekl jsem: „Vstaň a chod.“

Pejsek ihned vstal a začal před pánem vrtět ocáskem. Muž s pláčem přiběhl na pódium s pejskem v náručí a byl připraven přijmout Pána. Toto znamení pro něj bylo dostačující.

Bůh touží, aby ho lidské duše poznaly. Projeví se různě, použije u různých lidí různé metody. Často nás použije jako nástroje, aby dosáhl svého.

Bible říká, že všichni máme pomazání Ducha svatého, ale je na nás, jestli ho použijeme, nebo ne. Musíme dát Bohu svobodu, aby v nás uvolnil svou moc.

6. kapitola

Démonizování

Na každé evangelizaci se u stovek lidí projevují démoni. Vždycky, než začnu kázat Boží slovo, se modlím a vyháním všechny zlé duchy, kteří chtějí vnést zmatek a postavit překážky v myslích těch, kdo uslyší Boží slovo. Přečtěme si příběh Patricie, která byla na jedné evangelizaci zázračně vysvobozena.

Všechno to začalo jedné neděle v roce 1982. Právě jsem obědvala a zničehonic jsem cítila, jako by mi někdo probodával oči. Velice to bolelo. Potom mi bylo, jako bych v očích měla písek a světlo mi je poškozovalo. Avšak zrak se mi postupně zhoršoval, až jsem ho ztratila úplně. Byla jsem tak zoufalá, že jsem šla za čarodějem náboženství umbanda pai, který mi řekl, že s jeho pomocí se mi zrak uzdraví. Tehdy jsem nevěděla, že jeho bohem je Satan.

Důvěřovala jsem mu a velmi pečlivě jsem se řídila jeho instrukcemi. Jednoho rána jsem požádala matku o bílé kuře, med a čtyři bílé svíčky. S tím vším jsem šla za čarodějem. Oblékla jsem si na obřad bílá roucha. Lidé, kteří čaroději pomáhali, mi kolem hlavy omotali bílou látku. Potom mě provedli „krvavou koupelí“. Prořízali kuřeti krk a vylili mi všecku krev

na tělo. Nechácala jsem, co se mnou dělají a ani mě to nezajímalo. Zajímalo mě pouze to, abych získala svůj zrak zpět.

Vrátila jsem se domů s tím, že jsem jim slíbila, že se nazítří vrátím. A tak jsem se vrátila. Když jsem přišla, vylili mi na hlavu med a umyli mě předem připraveným vývarem z bylin. Od té doby jsem opět viděla a sluneční záření mi už nevadilo. Začala jsem jim důvěřovat.

Za několik dnů jsem si všimla, že ztrácím paměť. Zakrátko jsem měla potíže poznat, kde jsem. Když jsem šla ven, ztrácela jsem se a začala jsem panikařit. Necítila jsem se dobře. Vrátila jsem se k čaroději. Řekla jsem mu, že potřebuji jejich další léčbu, která bude chránit mozek. Podle něj se někdo přičinil, abych ztratila rozum. Po léčbě jsem se opět cítila dobře. Za nějakou dobu mi nabídl, abych s ním pracovala, ale matka byla proti, protože mi bylo teprve 14 let.

Měsíce přecházely a já zůstávala v otroctví. Každý den jsem se účastnila mnoha různých čarodějnických rituálů a rituálů náboženství umbanda. Naučila jsem se všechno o pannách, o svatých, jak rozlišovat různé příměsi, jak připravovat misky s obětmi, jaké svíčky použít, jakou substanci a kolik jí dát. Vysvětlili mi všechno o „Indiánech caboclo“ (černé panenky). Musela jsem těmto panenkám dávat cigarety, aby si se mnou mohly zakouřit. Dělal jsem mnoho dalších věcí, na které bych raději zapomněla. Za nějaký čas se přátelství s čarodějem rozpadlo, a já jsem odešla. Po této události byl můj tělesný i duchovní stav strašný. Začala jsem tedy hledat pomoc u parapsychologa. Po několika léčeních jsem se opět cítila lépe. V roce 1987 jsem navštívila lékaře, který mi sdělil, že mám černý kašel. Dal mi na něj léky, ale můj stav se jen zhoršoval. Vždycky jsem vyzvracela všechno, co jsem snědla. Čas od času jsem se dusila. Myslela jsem si, že umírám. Druhého prosince téhož roku mě hospitalizovali se zápallem plic a zánětem průdušek. Byla jsem nesmírně slabá a v nemocnici jsem musela zůstat 18 dnů.

Něco uvnitř se mnou neustále mluvilo. Zdálo se mi, jako by mě někdo honil. Slyšela jsem zvuky a viděla jsem, že něco chodí kolem mé postele: byla jsem vyděšená. Nikomu jsem nemohla věřit. Když jsem někomu řekla, co se se mnou děje, smáli se mi, nebo si mysleli, že jsem blázen. Neměla jsem žádnou sílu.

Jednou v neděli mě rodina vzala na evangelizaci bratra Annacondii v Buenos Aires. Když se začal modlit a vymítat demony, padla jsem na zem. Ihned mě odnesli do stanu, kde se modlili za vysvobození. Kopala jsem, kousala a bila poradce. Následující večer mě znovu vzali do stanu a znovu se za mě modlili. Zvracela jsem husy hadů a žab, a nakonec jsem byla osvobozena.

Dnes děkuji Bohu za jeho nekonečnou lásku a milosrdenství. Děkuji pastorovi, který mě vede Boží cestou. Děkuji své rodině, která dříve musela snášet všechny ty hrozné věci. Dala jsem pryč všechny amulety, náhrdelníky a panenky. Jsem opravdu nové stvoření, jsem věrná Ježíši, který mě zachránil před peklem, v němž jsem byla.

Patricia

Ďábel nemůže vystát, když slyší jméno Ježíš, a tak jsou při modlitbě slyšet skřeky, které vycházejí ze zástupu. Tucty chytačů a poradců hned běží k těm, kteří se třesou a nekontrolovaně křičí. Bratři, kteří pracují jako poradci, mají autoritu vyhánět Satana a přikázat mu, aby přestal, aby mohli přemístit lidi na místo, kde se poradci budou modlit za jejich duchovní vysvobození.

Když se dívám lidem do očí, často si uvědomuji, kdo má na svědomí jejich život, kdo je král jejich srdce. Oči říkají mnoho o tom, čemu věříme. Pohled očí utlačeného člověka je tvrdý. Odráží se v nich odpor k modlitbě. Když se jim podívám do očí, cítím v jejich životě vetřelce, který je uchvacuje, protiví se, ubližuje jim, zraňuje je a ničí, i když mu nepatří. Avšak Bůh nám dal autoritu, abychom tyto lidi od ďábla osvobodili.

Když se u nás ve sboru začal projevovat posedlý člověk, vždycky jsme se na něj vrhli všichni. Pastor, stejně jako diakoni, vymítal ďábla a všichni křičeli najednou. Teď uvažte, jak by to vypadalo, kdyby vám v zaměstnání všichni, ředitel, zástupce ředitele, generální manažer a manažer výroby, říkali: „Ne, ne, ne, udělej to takto... Ne, raději to udělej takto!“

Určitě byste se na ně podívali a řekli: „Nezlobte se, rozhodněte se a potom ať mi jen jeden z vás řekne, co mám dělat. Když na mě všichni budete křičet, nemohu poslechnout ani jednoho.“

Ďábel je podřízen autoritě. Pokud vymítám ďábla já a vy také, svou autoritu neutralizujeme, jelikož ji přebíráme jeden druhému. Pokud řeknu: „Ďáble, ve jménu Ježíše, odejdi!“ a můj soused to řekne také, on neodejde. Bůh mi ukázal, že je to jeden z důvodů, proč ještě po mnoha dnech křičení často nemáme výsledky. Já jsem křičel, protože jsem chtěl vyhánět demony. Udělal to i další. Bereme autoritu jeden druhému, aniž bychom si to uvědomovali, a proto ďábel neodejde.

Co je třeba dělat? Především musíme navzájem respektovat svou autoritu. Když se jeden modlí, druhý ho podporuje. Když ten, který se modlí, se unaví, předá autoritu druhému a pak zase on podporuje člověka, který se modlí. Tehdy ďábel, který je poddaný autoritě, musí uposlechnout. Pokud však budeme vydávat rozkazy a křičet všichni najednou, ďábel neposlechne.

Démonizovaní často odcházeli ze shromáždění, a nebyli úplně vysvobozeni. Druhého dne se u nich projevoval stejný druh démonického chování jako předtím. Opakovaně dochází ke stejným událostem. Když dnes vidím, že někdo jde do stanu vysvobození potřetí, ptám se, proč ještě není svobodný. V takovém případě může poradce křičet a vyhánět ďábla celou noc, ale nic se nestane. Nemůžeme vstoupit do domu, pokud nám neotevrou. Existují lidé, kteří nepřiznají, že jsou v otroctví, a Bůh nebude jednat proti jejich svobodné vůli. Vybrat si a rozhodnout se, co chtějí, musejí oni.

Když lidé chtějí být vysvobozeni, stane se to ihned. Nemusejí chodit do stanu vysvobození více než jednou. Jestliže k tomu dochází, něco není v pořádku. Vzpomínám si na bratra, který se mě ptal na jedné evangelizaci: „Pamatuješ se na mě?“

„Ne, nepamatuji,“ odpověděl jsem.

Řekl mi: „Jsem ten, kdo strávil tolik nocí ve stanu vysvobození ve městě San Martin.“

Vzdávám dnes Bohu slávu, protože takové věci se už nedějí. Bůh nás mnoho naučil. Boží vyučování je praktické a účinné. Když se jím budeme řídit, naše dílo ponese ovoce a lidé přijmou svobodu, která se nachází v Ježíši Kristu, a budou se z ní těšit a nebude u toho zbytečně velký rámus. Pro nás je důležité pracovat moudře a s Boží láskou a správně užívat autoritu. Ta autorita leží ve jménu Ježíše. Když řekneme: „Ďáble, teď odejdeš ve jménu Ježíše!“ člověk je osvobozen k Boží slávě.

Na evangelizaci na jednom předměstí Buenos Aires, které se nazývá La Boca, jsem po kázání odcházel z pódia a jedna poradkyně ze stanu přišla a řekla mi: „Bratře, pojď, ve stanu je posedlý, který o sobě tvrdí, že je Belzebub. Vyžeň toho ducha.“

A tak jsem řekl: „V Bibli se říká: *Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení: Ve jménu mém budou vyhánět demony...*, takže máš autoritu nad Satanem a nad všemi demony.“

„Opravdu si to myslíš?“ pravila váhavě.

„Ano,“ přisvědčil jsem, „a řekni Belzebubovi, aby odešel z toho života ve jménu Ježíše.“

Když skončily modlitby za nemocné, ona sestra vyšla ze stanu a řekla mi: „Bratře, funguje to. Ten muž je svobodný.“

Sláva Bohu, moc je *ve jménu Ježíše*. Byl s ní a je s námi. Ježíš je s námi. Věříme-li v něj a věříme-li jeho slovům, budeme mít autoritu.

Musíme být závislí na Bohu. Mnohokrát se mohou stát věci, které neznáme, a Duch Svatý nám je zjeví. Duch nám dává dar rozlišení, když o to prosíme: „Co se děje, Pane?“ Zjevuje nám to, protože chce, abychom vítězili, ale i proto, že chce, abychom se naučili být na něm závislí.

Může ďábel svázat křesťana? Mnozí říkají, že to není biblické, že se to nemůže stát. V L 13,10-17 nazývá Ježíš chromou ženu „dcerou Abrahamovou“. Poznal v ní dceru Boží, která v Boha věřila, a přesto v sobě měla démona. Jak se to mohlo stát? I my věříme, že křesťan, který je plný Ducha svatého a který žije podle Boží vůle a není v hříchu, nemůže být posedlý démonem anebo mít duchovní problémy.

Víme, že nikdo, kdo se narodil z Boha, nehřeší, ale Syn Boží jej chrání, a Zlý se ho ani nedotkne.

1 J 5,18 E

Ten, kdo hřeší, otevírá dveře ďáblu, ať je v křesťanské církvi, nebo ne. Naši vedoucí odhadují, že 30-40 procent těch, kterým sloužíme na evangelizacích, jsou členové církve, kteří mají duchovní problémy. Když se za ně modlíme, neptáme se Pána, proč zažívají problémy. Jen jim sloužíme.

Pán nás povolal lidi vysvobozovat, aby s ním mohli znovu mít dokonalé obecnství. Jak by potom mohl ďábel vstoupit do života takovým způsobem, jakým vstoupil do života chromé ženy v L 13? Je třeba mít tuto informaci, abychom Satanu zavřeli dveře, navždy ho vyhnali a aby nikdy znovu nepřišel ničit. Většina duchovních problémů, které způsobuje Satan, má kořeny v minulosti: smlouvy, které stále nejsou zrušeny, strach, žárlivost, nenávisť, zášť, hořkost, sexuální zvrácenosti a další hříchy. Tyto pocity mají kořeny v otroctví, které lidem zabraňuje radovat se z hojného života. Do života a do srdce těchto lidí musí vejít radost. Pán říká, že svůj lid požehná svým pokojem.

Existují dva způsoby, kterými můžeme žít svůj křesťanský život: ve vítězství, a v porážce. Ve většině případů to záleží na člověku. Budou-li lidé skrývat své slabosti a problémy a odmítnou vyznávat hříchy duchovním vedoucím, kteří jim mohou poskytnout pomoc a zlomit ďáblovy okovy, nikdy se nebudou těšit z trvalého vítězství. Žalm 32,3 praví: „Mlčel jsem a moje kosti chřadly, celé dny jsem pronaříkal.“ (E)

Když jsem jednoho večera stál na pódiu, vždycky, když jsem vyháněl ďábla, se začal silným třesením u jedné ženy projevovat démon. I když jsme se za ni ve stanu vysvobození několikrát modlili, vždycky odešla nezměněná. Poradci mi sdělili, že před nějakou dobou přijala Pána a chodí do církve.

Další večer se stalo to samé. Když jsem vyháněl ďábla, začala se třást a ječet. Duch svatý mi vložil do srdce slovo „potrat“. Dal mi poznat něco ze života té ženy. Posléze jsem k ní přistoupil a řekl: „Měla jste potrat, který jste nikdy nevyznala nebo z něhož jste nikdy nečinila pokání?“

Toho večera v slzách pokání vyznala, že měla pět potratů. Volala k Bohu, aby jí odpustil, a byla svobodná. Nejenže jí Bůh odpustil, ale toho večera přijala i dar jazyků.

Člověk se skládá ze tří částí

Člověk se skládá z ducha, duše a těla. Probereme si podrobnosti každé z těchto částí.

Duch

V J 3,6 čteme: „Co se narodilo z těla, je tělo, co se narodilo z Ducha, je duch.“ (E) Duch Boží plodí ve věřících nového ducha (Ez 36,26-27). Písmo nám říká, že Duch Boží je jako vítr:

Vítr vane, kam chce, a slyšíš jeho zvuk, ale nevíš, odkud přichází a kam jde. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha.

J 3,8 NS

Duch Boží je jako vítr-pohybuje se volně a má živou moc -, a tak je to i s každým, kdo se narodil z Ducha. Bůh nám všem dal nového ducha a to je jádro života člověka. Člověk se odlišuje ode všech ostatních živých tvorů duchem. Právě tato část člověka přijímá věci od Boha:

Avšak je to duch člověku daný, dech Všemocného, jenž činí lidi rozumnými.

Jb 32,8 E

Duše

Tato část zahrnuje mysl (psyché), pocity (emoce) a vůli. Zemře ta duše, která hřeší.

Ez 18,4 E

Tělo

Tělo obsahuje pět smyslů: sluch, zrak, chuť, hmat a čich. Kdo hřeší? Duše, nebo tělo? Tělo je vidět, ale rozhodnutí činí duše skrze vůli. Tělo (hříšná přirozenost) odráží touhy duše. Lépe to pochopíme, přečteme-li si 2S 11,2:

Jednou k večeru vstal David s lože a procházel se po střeše královského domu. Tu spatřil ze střechy ženu, která se právě omývala. Byla to žena velmi půvabného vzhledu. (E)

Často jsem slyšel, jak lidé říkají: „No jo, tělo hřeší," čímž se pokoušejí hřích zmenšit. David viděl Bat-šebu, ale hřích nespáchal jen z toho důvodu, že se na ni podíval. Nebo to je tak, že vždycky, když vidíme krásnou ženu nebo slyšíme sladký ženský hlas, zhřešíme? Věřím, že smysly těla fungují jako čidla, která přenášejí do duše informace. Kdyby se David na Bat-šebu podíval a pokračoval v chůzi, aniž se zastavil, nic by se nestalo. David se však zastavil, zatoužil po ní a poslal pro ni: „David pak pro ni poslal posly. Ona k němu přišla a on s ní spal." (2S 11,4 E)

V té chvíli Davidovy pocity, emoce, vůle a celá duše začaly působit a on zhřešil. Věřím, že smysly nemohou rozhodovat. O hříchu rozhoduje a vykonává ho duše. Tělo vykonává touhy duše.

Říkám však: Duchem chodte a žádost těla nedokonáte. Tělo žádá proti Duchu a Duch proti tělu, neboť stojí navzájem proti sobě, abyste nečinili to, co byste chtěli.

Ga 5,16-17 E

Existuje tento velký rozdíl, protože Duch si přeje líbit se Bohu, a duše a tělo jsou v naprostém protikladu k tomuto postoji: „Myšlení těla je totiž v nepřátelství vůči Bohu, neboť se nepodřizuje Božímu zákonu, ba ani nemůže." (Ř 8,7 NS)

Poddaný Duchu svatému

V křesťanském životě existují dvě velká nebezpečí. První spočívá ve faktu, že věříme, že všechno dělají démoni. Když tomu věříme, nemáme oči upřené na Ježíše. Druhé nebezpečí představuje víra, že jsme naprosto odolní vůči Satanu, i když jsme v hříchu anebo se rozhodneme svůj život žít proti Boží vůli. O to horší věci nám může způsobit a bude nás utiskovat. Popíráme svůj duchovní život a dáváme ďáblu příležitost nás ovládat. Myslíme si, že když ho budeme ignorovat, udrží ho to stranou. Nenechejme se svést. Je to jeden z jeho nejběžnějších triků.

Jak je ale možné, že křesťan má duchovní problémy? Někdo říká, že kde je Duch svatý, tam nemůže být ďábel. To je pravda, ale nezapomeňme, že člověk se skládá z těla, duše a ducha. Duch svatý přebývá v lidském duchu: Písmo říká, že Duch Boží přebývá uvnitř a stává se s člověkem jedno. Když přichází Duch, začíná řídit různé oblasti našeho života: emoce, pocity a vůli. Bůh převezme všechno, co mu odevzdáme. Jsou však určité oblasti v životě, kde nám trvá roky, než mu je odevzdáme.

Kdy je člověk plný Ducha svatého? Když Duch svatý vládne ve všech oblastech života. Potom se dá říci, že člověk je naplněn Duchem svatým a důkazem toho je ovoce Ducha svatého. Pokud člověk poddá emoce, city a vůli Kristu, bude hojně zakoušet Kristovu lásku na každém kroku. Není to tak ale vždycky, protože často nepředáváme kontrolu určitých oblastí života Duchu svatému. Duch svatý nebude pronikat do lidského ducha, aby v něm panoval, násilím.

Pokud určitá oblast není v rukou Ježíše, v čích rukou je? To je otázka! Věřím, že Satan může ovládat oblasti naší duše, pokud mu to dovolíme. V této chvíli začíná boj, protože Duch svatý nepůjde proti svobodné vůli člověka. Když má celou naši bytost v rukou, může vládnout naším emocím, pocitům a vůli. Jsou-li tedy oblasti v životě, které jsme mu nepoddali, musíme to udělat. Vezměme si například náladu. Musíme říci Bohu: „Pane, podívej se, jakou mám náladu, nechci se hned rozzzlobit! Duchu svatý, dej pryč můj vztek. Zříkám se toho a zříkám se hněvu ve jménu Ježíše!" Řekneme Duchu svatému, aby vládl v této části našeho života, abychom mohli být naplněni Boží mocí a láskou.

A nakonec, musíme pevně stát. Tady je jednoduché zakončení každé řeči: „Závěr všeho, co jsi slyšel: Boha se boj a jeho příkázání zachovávej; na tom u člověka všechno závisí." (Kaz 12,13 E) Když to budeme dělat, ďábel bude muset utéci, a náš dům bude naplněn Bohem.

Ďábel obchází a říká: „Kam bych dnes mohl vejít?" Jde kolem domu, kde lidé poslouchají rockovou hudbu a dívají se na zvrhlé televizní programy, a řekne si: „Půjdu se podívat dovnitř." A začne to místo pustošit. A co se stane, když jde kolem našeho domu a uslyší křesťanskou hudbu, při které si zpíváme? Sláva Bohu! Haleluja! Nemůže jít dovnitř! Uslyší, že v dalším domě se lidé modlí a hledají Boha. Ďábel si pak řekne: „Tady pro mě není místo," a jde dál. Naplníme svůj život a domov Ježíšem Kristem. „Nedopřejte místa ďáblu." (Ef 4,27 NS)

Pamatujme si: Máme-li problém, je to způsobeno tím, že jsme otevřeli dveře ďáblu. Je nutno vědět, jaký je to problém, abychom mohli ihned vyvinout aktivitu, zlomit otroctví, říci duchu, aby vyšel, a zavřít dveře, aby se ďábel už nikdy nemohl vrátit a ničit. Proto musíme neustále užívat autoritu a poznání, které nám Bůh dává skrze Písmo.

7. kapitola

Duchovní vysvobození

Na každé evangelizaci jsou stovky mužů, žen a dětí, u nichž se začnou krátce po začátku modliteb projevovat démoni. Jejich otroctví je zřejmě způsobeno magií, spiritismem, náboženstvím macumba nebo falešným učením. Pro ně je nutné, aby byli osvobozeni z otroctví Satanovy nadvlády. Nejlepší způsob, jak sloužit člověku v otroctví, je, že mu dáme lásku. Neznamená to, že se budeme „mazlit s démony": znamená to, že se postaráme o jeho duši. Ti, kdo si nechávali číst z ruky nebo chodili k věštcům, aby se dozvěděli, co se stane, potřebují službu bez ohledu na to, jestli se démoni projevují viditelně nebo ne. Nemusejí být demonizováni, ale mohou být utlačováni, trápení anebo posedlí. Pokud mají smlouvu s ďáblem, ta bude v platnosti, dokud se vysvobozením nezruší.

Jednou z věcí, kterým jsme se museli postavit tváří v tvář a se kterou jsme museli naše poradce naučit jednat, je služba homosexuálům, kteří mají duchovní problémy a potřebují vedení a duchovní osvobození. Kdysi na jednom shromáždění v Argentině na mě začal mladý muž z hlediště křičet a rouhat se Božímu jménu. Po určité době se na evangelizaci vrátil. Tentokrát přišel vydat svědectví o tom, co Bůh udělal v jeho životě. Zde je jeho příběh:

Když mi bylo 15 let, stal se ze mě homosexuál. Našel jsem si partnera, který přišel se mnou bydlet do domu mých rodičů. Od té chvíle se z mého domova stalo peklo. Nedalo se tam žít. Matka se tak styděla, že nevycházela z domu a krátce nato zemřela na depresi. Otec začal pít, a stal se z něj alkoholik. Oba dva mě odmítli.

Později jsem ten vztah ukončil a zkoušel jsem opustit homosexuální způsob života, ale nešlo to. Již se ve mně vytvořila představa, že jsem žena, a tak jsem se rozhodl, že v této cestě budu pokračovat. Začal jsem se stýkat s homosexuály. Byl jsem na tom stále hůř a hůř. Byl jsem teď nejen homosexuál, nýbrž také transvestita. Oblékal jsem se jako žena a pracoval jsem jako prostitut, abych si vydělal peníze.

Onemocněl jsem však a lékaři mi nemohli pomoci. Začala mě zabíjet krevní choroba. Nakonec se rozvinula v chronický revmatismus, který postihl záda, naprosto změnil jejich tvar a způsobil dislokaci nohy. Ztrácel jsem také zrak. Lékaři nedokázali určit vhodnou léčbu. Injekce, které mi dávali týden co týden, nebyly k ničemu. Můj stav se každý den zhoršoval. Po devíti letech obrovského utrpení jsem začal chodit k léčitelům, abych získal uzdravení pro tělo, ale všecko zůstávalo při starém. Dokonce jsem poslal svou fotografii nejznámějším čarodějům v zemi, nic se však nezměnilo.

Jednou v noci, když jsem velice trpěl, jsem se rozhodl ukončit svůj život. Odešel jsem z domova a kráčet k nádraží. Rozhodl jsem se skočit pod vlak, ale po cestě mě uviděl přítel. Došlo mu, že jsem na tom zle, a řekl mi: „Proč nejdeš se mnou? Pár bloků odsud je bláznivý chlapík, který mluví o Ježíši."

Rozčilil jsem se a řekl jsem mu, ať nechá Ježíše na pokoji, protože je mrtvý, a prohlásil jsem, že nikam nepůjdu. Přemlouval mě pořád dokola a skoro mě tam musel dotáhnout.

Evangelista Carlos Annacondia začal na pódiu kázat. „Boha nechej na pokoji. Jestli peklo fakt existuje, ukaž mi ho," křičel jsem na něho. Avšak on kázal dál. Na konci shromáždění sešel z pódia, aby se modlil za lidi. Velmi milá paní mě přivedla k němu a já jsem řekl: „Já v Boha nevěřím, ale jestli pro mě můžete něco udělat, tak to udělejte."

Podíval se na mě a zasmál se. Pak řekl: „Nevyzývej mě. Vyzvi Boha." Nato mě objal a odešel.

Když jsme se s přítelem vraceli domů, v mém nitru se něco dělo... něco se proměňovalo. První věcí, kterou jsem udělal, když jsem překročil práh, bylo, že jsem vyhledal Bibli, kterou mi kdysi kdosi dal. Šel jsem na dvorek, poklekl jsem a křičel: „Ježíši, pokud opravdu existuješ, pomoz mi. Já už prostě nemohu takto dál. Jestli jsi skutečný, právě teď ti vydávám svůj život." Najednou mě pohltil oheň z nebe, já jsem otevřel oči a zjistil jsem, že mám srovnaná záda a uzdravené nohy. To ale není všechno. Zázraky se děly i dále. Bůh mě vysvobodil z homosexuality a transvestismu. Chodím teď pravidelně do církve a kážu evangelium Ježíše Krista.

Juan

Homosexualita není choroba. Je způsobena zlým duchem, který se zmocní člověka. Lv 18,22 říká: „Nebudeš obcovat s mužem jako s ženou. Je to ohavnost." (E) Homosexualita a další sexuální praktiky, jako sexuální vztahy mezi blízkými příbuznými, cizoložství, dále obětování dětí modlám a pohlavní styk se zvířaty, patří na seznam ohavností. Bůh je tvrdě proti těmto praktikám, protože ničí život společnosti, rodiny i samotného člověka. Jasně zavrhuje všechny homosexuální praktiky, ať je provádí muž či žena:

Proto je Bůh vydal v moc hanebných vášní. Jejich ženy zaměnily přirozený styk za nepřirozený a stejně i muži zanechali přirozeného styku s ženami a vzplanuli žádostí jeden k druhému, muži s muži provádějí hanebnosti a tak sami na sobě dostávají zaslouženou odplatu za svou scestnost.

Ř 1,26-27 E

Pokud by homosexualita byla choroba, Bůh by ji nezavrhoval. Z těchto pasáží je vidět, že je to hřích. Velká část těch, které Bůh vysvobodil z homosexuality, se nám svěřila, že jako děti byla znásilněna nebo sexuálně zneužita. Často slova rodičů, jako „Jsi teplouš," která vyřkli se záměrem dítě zranit, mohou způsobit, že chlapec půjde tímto směrem. Když však Ježíš vstoupí do jeho života, zlý duch musí odejít, a on je svobodný. Ujišťuji vás, že žádná další léčba není zapotřebí.

Pokud znáte někoho v takové situaci, mluvte s ním o Kristu! On ho může vysvobodit. Ježíš přišel do tohoto světa, aby zachránil to, co bylo ztraceno. Vy jste mezi nimi. Já také. On je miluje, stejně jako miluje vás a mne. Je velice důležité, aby věděli, že je někdo opravdu miluje. Někdo, kdo může změnit jejich život. A ten někdo je Ježíš. Potřebují ho. Lidé homosexuály ustavičně diskriminují a oni nezakoušejí v životě skutečnou lásku.

Následuje další mocný příběh mladíka, který přišel při evangelizaci na pódium. Odvážně vyprávěl před 5 000 lidmi následující příběh:

Jmenuji se Luis a homosexuál a transvestita jsem byl od 12 let. Oblékal jsem se jako žena a přitahovali mě muži. Byl jsem prostitut a nikdy jsem nikomu neprozradil svou pravou totožnost. Jednou jsem přišel na shromáždění, ale nic se nezměnilo až do večera, kdy mě Bůh uzdravil ze syfi-lidy, těžké a nevléčitelné nemoci. To uzdravení mě přivedlo k víře v Boha. Potom jsem však upadl do ještě horšího hříchu, dokud jsem znovu nepřišel na evangelizaci.

Když se za mě první večer modlili, upadl jsem na zem a když jsem znovu přišel k sobě, byl jsem ve stanu vysvobození. Když se mě poradce zeptal na jméno, řekl jsem: „Jmenuji se Luis." To mě skutečně překvapilo, jelikož jsem nikdy předtím své jméno nikomu neprozradil. Vždycky jsem používal přezdívky. Toho večera jsem spolu s poradcem odmítl ducha homosexuality a vyznal jsem Bohu všechny hříchy. Od té chvíle na mě byla zřetelně vidět změna, která nastala v mém životě.

Druhý den jsem poprvé vstoupil do pánského holičství. Nechal jsem si ostříhat vlasy a upravit nehty. Potom jsem každý večer chodil na evangelizaci a pokaždé jsem padl na zem. Vždycky mě zavedli do stanu, až přišla chvíle, kdy jsem byl konečně úplně svobodný. Poprvé jsem našel svou identitu a cítil jsem se jako muž. Změnil jsem polohu hlasu, chování a také způsob, jak jsem seděl. Poradili mi, abych spálil ženské ošacení, tak jsem to udělal. Od toho dne se všechno změnilo. Necítím se nepříjemně před opačným pohlavím a mohu se dívat na ženy. Cítím se svobodně. Setkal jsem se s Bohem, přišel do mého srdce a přebývá v něm.

Bůh má moc osvobodit ty, u nichž se projevují takové úchylinky jako homosexualita a transvestismus. Je jasné, že Bůh nestvořil třetí pohlaví: „Jako muže a ženu je stvořil.“ (Gn 5,2 E)

Každý, kdo se chce dostat z jakéhokoli nenormálního sexuálního zaměření, nalezne vytouženou svobodu tak, že přijde k Ježíši a skrze Ježíše se v něm obnoví identita, s níž ho Bůh stvořil.

Sedm kroků k duchovnímu vysvobození

Jako církev se musíme připravit na vymítání zlých duchů a být připraveni dát radu člověku, který byl vysvobozen. Co se tedy stane, když budeme stát před demonizovaným? Jak bychom měli postupovat a jaký by měl být náš postoj? Když se chceme postavit démonickým projevům, musíme udělat těchto sedm kroků. Každý z nich je důležitý.

Ověřme si, je-li to démonická posedlost

To uděláme tak, že budeme sledovat reakce posedlých. Démonická posedlost se navenek projevuje následujícími způsoby (mohou se objevit i další):

- Zablkování mysli
- Násilné reakce, například mlácení kolem sebe, kopání a další
- Rouhání
- Nesouvislá řeč
- Pocit, že člověk nemůže popadnout dech
- Nenávistné pohledy nebo skelný, nesoustředěný pohled
- Zjevný tlak v některé části těla
- Zvracení
- Ječení, které se vymyká kontrole

Všechny tyto projevy se objeví, když démona vymítáme ve jménu Ježíše. Vnímáme-li některý z těchto projevů, chopme se autority a démona svažme: „Svazuji tě ve jménu Ježíše.“ Lidský duch i démon jsou poddáni naší autoritě, pokud v ní stojíme ve jménu Ježíše. Jestliže člověk leží na zemi a neotvírá oči, musíme oslovit lidského ducha: „Ve jménu Ježíše, otevři oči.“ A člověk bude muset oči otevřít. Když se posedlá osoba nechce vrátit, nebo s námi nechce mluvit, přikážme jí: „Duchu člověka, vrať se a převezmi kontrolu nad svým tělem ve jménu Ježíše.“

Jednou jsme pořádali evangelizaci hned vedle policejní stanice. Stan vysvobození byl od ní vlastně jen 20 metrů. Najednou ze stanu vyběhl demonizovaný člověk (byl rozzuřený) a utíkal přímo na policejní stanici. Všichni policisté stáli ve dveřích a sledovali události. Když k nim demonizovaný přiběhl, měl pěnu u úst. Měli takový strach, že utekli do budovy a zamkli za sebou. Řekli jsme: „Satane, svazujeme tě ve jménu Ježíše. Přestaň!“ Muž ihned padl na tvář. Užaslí policisté pak vyšli ven a rozhlíželi se kolem. Snad přemýšleli, jak by pro ně bylo dobré, kdyby měli stejnou autoritu, jako máme my, a mohli zadržet kteréhokoli občana, který se snaží utéci.

Stůjme v autoritě nad zlými duchy

To je druhý krok. Všichni, kdo mají autoritu, mohou vyhánět demony. Nesmíme se však bát ani mít pochybnosti. Pokud ano, nebudeme mít úspěch. Nezapomínejme, že autoritu užíváme skrze víru a opakem víry je strach a pochybnost.

Když vydáme rozkaz, ďábel musí uposlechnout. Je jasné, že pokud svážeme ďábla ve svém vlastním jménu, neuposlechne nás. Jediné jméno, na které reaguje, je jméno našeho Pána Ježíše Krista.

Přivedme člověka k vědomí

Jakmile je démon svázan ve jménu Ježíše, použijeme Boží autoritu a učiníme tento třetí krok. Dělá se to takto: „Lidský duchu, ve jménu Ježíše, převezmi kontrolu nad svojí myslí a tělem.“ Člověk na tuto výzvu musí (a bude) reagovat smysly.

Zeptejme se, chce-li být svobodný

Čtvrtý krok je ten, že se zeptáme, jestli chce dotyčný svobodu. Jasně mu vysvětlíme, v čem spočívá jeho problém. On je osvobozován a vůbec nemá ponětí, jak k tomu přišel. Tím, že mu vysvětlíme jeho stav, mu pomůžeme rozhodnout se pro svobodu. Jestliže však netouží po osvobození, nemůžeme toho pro něj moc udělat.

Lidé často mají smlouvu s ďáblem, kterou je nutno zlomit. Pokud to neučiní, ďábelovi se nebude chtít odejít, ani když mu řekneme něco jako: „Ďáble, odejdi z tohoto života hned teď.“ Musíme vědět, jak se ten člověk dostal do tohoto stavu. Zeptejme se, jak se dostal do posedlosti i na další podrobnosti, které mohou být užitečné v procesu osvobození. Pokud říká: „Byl jsem na seanci,“ „mám krevní smlouvu s šarlatánem,“ „byl jsem na radu u čarodějnice,“ musíme mu odpovědět: „Pokud jsi uzavřel smlouvu, musíš ji zrušit.“

Člověk by měl na to reagovat takto: „Odmítám spiritismus ve jménu Ježíše.“ Je to tak jednoduché. Je-li v tomto stavu proto, že provozoval přenos myšlenek, vedeme ho, aby řekl: „Otče, odmítám přenos myšlenek.“ Musí se zříci konkrétních hříchů, které spáchal, a služebníka, který slouží v Boží autoritě, musí říci: „Lámu tuto smlouvu ve jménu Ježíše.“ Tak jednoduše se lámou smlouvy.

Tři roky po sobě chodila na evangelizace jedna žena. Byla bláznivá a byla tak na tom od té doby, kdy kdosi neznámý, přišel k ní domů a zaříkával ji. Byla tak pomatená, že nemohla dále žít s rodinou. Celý dům obkládala bílým papírem, aby zabránila nákaze, nedovolila manželovi ani dětem přiblížit se k ní, jedla rukama z víčka místo z nádobí. Žila jako zvíře, s nikým nemluvila a celý den kňučela.

Jednoho dne ji její sestra přivedla na evangelizaci a řekla mi, co se jí přihodilo. Ta žena byla duševně velice omezená, třešnila očima a neustále dělala posunky. Sestra byla s ní a držela ji za ruku. Velmi mě mrzelo, když jsem viděl, v jakém je stavu. Vložil jsem do modlitby za ni vše. Několikrát jsem vyháněl ducha čarodějnictví: „Duchu čarodějnictví, odejdi!“ Nic se však nestalo. Bylo mi jí velice líto. Musely cestovat dvě hodiny, aby se dostaly na evangelizaci, a každou noc se musely hodně pozdě vracet domů.

Jednoho dne jsem se modlil a viděl jsem ji stát ve frontě na modlitbu. Když jsem ji spatřil, řekl jsem Pánu: „Dej mi, prosím, rozeznání. Já skutečně nevím, jaký je její problém. Ať mě vede tvůj svatý Duch, Pane. Víím, že ji někdo zaříkával. Proč ale není svobodná?“ Když jsem se modlil za lidi, modlil jsem se i za ni. Najednou mi začaly stékat po tvářích slzy a když jsem k ní přišel blíže, vnímal jsem v srdci úžasné slitování od Pána. Víím, že když Bůh vloží do srdce svých dětí slitování, je to proto, že se má něco stát. Duch svatý mi řekl: „Víš, jaký je její problém?“

„Ano,“ odpověděl jsem, „je to dílo čarodějnictví, zaříkávání.“

„Takže co uděláš?“ ptal se Duch svatý.

„Nevím, už jsem toho ducha několikrát vyháněl, a nic se nestalo.“

Poté se mě Bůh zeptal: „Kdo jsi?“

„Kněz Boží,“ pravil jsem.

„Kdo ji spoutal?“

„Satanův kněz.“

„A kdo má větší autoritu?“ řekl Bůh.

„Já,“ zněla hned moje odpověď.

„Tak ji použij!“ přikázal mi Pán.

Tak jsem tam jen překvapeně stál. Bůh mě učil něčemu, co jsem nevěděl. Vyháněl jsem ducha čarodějnictví, ale neužil jsem autoritu, aby byla vysvobozena. Přišel jsem tedy k té ženě, položil jsem jí ruku na hlavu a řekl: „Satane, který jsi v ní, ty znáš autoritu, kterou mám, protože jsem kněz Boha Nejvyššího. Ruším všechno tvoje dílo v životě této ženy a přikazuji ti, abys odešel. Uvolňuji tuto duši od ducha čarodějnictví ve jménu Ježíše." V tu chvíli padla žena na zem a odvedli ji do stanu vysvobození, byla však už svobodná. Bylo krásné, když jsem viděl, jak objímá sestru a při odchodu se směje. Vždy, když je vidím, jak radostně uctívají Boha na evangelizacích, vzdávám Ježíši díky za jeho úžasnou lásku.

Je několik různých způsobů, kterými chce ďábel svázat lidi. Pro vysvobození si přicházejí ti, kdo se podrobili službě okultních kněží a zabývali se vším od horoskopů až po černou magii. Někdy si neuvědomujeme, jaké nebezpečí spočívá v některých dětských hrách. Viděli jsme mladíky, kteří byli svázáni, když vzývali satanské mocnosti. Všechny tyto okultní hry mají dopad v duchovní oblasti.

Musíme si dávat pozor na kreslené seriály, na které se dívají děti, jako jsou kupříkladu *Šmoulové* a další, v nichž jsou postavy, které používají nadpřirozenou moc. Modlitby těchto postav se pokoušejí odvést pozornost dětí od jediné reálné moci, kterou je moc Boží. Moc, která stojí za těmito seriály, sváže naše děti a potom přijdou důsledky: vzpoura, epilepsie a chování nebo projevy, které vyplývají ze skutečnosti, že sledují zdánlivě nevinné televizní programy, které vůbec nevinné nejsou. Vyvarujme se seriálů, které znázorňují hrdiny řecké mytologie. Tyto duchovní mocnosti pronikají do dětské mysli, aniž by to děti věděly, a ony pak procházejí různými problémy. My potom přemýšlíme, co jim je.

Musíme být velmi bdělí. Bible říká, že Satan „obchází jako ‚lev řvoucí‘ a hledá, koho by pohltil." (1Pt 5,8 E) Všechny drobnosti, o kterých jsem se zmínil, nejsou zdánlivě příliš důležité. Ve stanu vysvobození jsme však sloužili dětem, které byly svázány démony. Ti se projevovali a mluvili s námi o postavách z kreslených a televizních seriálů. To nás přivedlo k tomu, že varujeme rodiče před nebezpečím těchto televizních programů.

V La Plata se o jistých dětech říkalo, že vidí mrňavé zelené skřítky, kteří vystupují z létajícího talíře. Rozšířily se o tom zprávy po celém světě a z různých zemí přijížděli s dětmi udělat rozhovor. Za nějaký čas jsme některým z nich sloužili ve stanu vysvobození. Sami rodiče je přivedli kvůli problémům, které měly. Děti byly trápeny a ve chvíli, kdy uslyšely jméno Ježíš, se v nich začali projevovat démony.

Víme, jak ďábel pracuje. Převléká se za anděla světla, za nadpřirozenou bytost... různě, jen aby mohl ničit. Má celý pytel triků, kterými nás svádí a uchvacuje náš život a život našich dětí. Buďme ostražití a bdělí.

Jednou v noci jsem skončil kázání, sešel jsem z pódia a prošel kolem stanu. Bylo už skutečně pozdě. Když jsem vkročil dovnitř, uviděl jsem na zemi mladíka s roztaženýma rukama. Vypadalo to, že je mrtev. Bratři, kteří se za něj modlili, vyčerpaně seděli kolem něj. Došlo mi, že ten mladík není svobodný. Když jsem se na něj podíval, Duch svatý mi řekl: „Bojová umění." Pomohl jsem mladíkovi vstát a když jsem si ho posadil před sebe, zeptal jsem se: „Cvičíš bojová umění?"

„Ne!" odpověděl.

„No, Duch Svatý mi říká, že máš smlouvu s bojovým uměním, kterou jsi uzavřel, když ses díval na televizi. Uzavřel jsi takovou smlouvu?"

„Ne!" opakoval

Já vím, že Duch svatý nelže. Něco mi neřekl. Zeptal jsem se, jestli má násilnické sklony, jestli má touhu ničit nebo zabíjet. Na to mi řekl, že ano. Modlil jsem se: „Pane, ty se nikdy nemýlíš." V té chvíli mi na mysl přišlo jméno slavného mistra bojových umění. Existuje mnoho filmů a televizních seriálů, v nichž vystupuje. Zeptal jsem se ho tedy znovu: „Obdivuješ toho a toho člověka?"

Mladík se na mě překvapeně podíval a řekl: „Ano! Jak to víš?"

„Chceš být jako on? Stál jsi ve stejných postojích a dělal stejné pohyby jako on ve filmech? Představoval sis, jak dáváš rány svým nepřítelům, abys je porazil?"

„Ano!" řekl a byl velmi překvapen každou otázkou.

„Dovolil jsi stejným zlým mocnostem, které ovládají život toho muže, aby ovládly i tebe. Nyní se musíš zřici autority, kterou nad tebou ten člověk má, odmítnout bojová umění a odmítnout smlouvu, kterou jsi s nimi uzavřel, aniž sis toho byl vědom."

Modlili jsme se společně, vyhnali jsme demony a mladík byl vysvobozen. Změnilo se celé jeho vzezření a vykřikl: „Konečně mám pokoj.“

Pozorně přemýšlejme o tom, co dovolíme dětem v televizi sledovat. Mé děti se dívají pouze na křesťanské seriály. Je pro ně zábavnější, když si hrají s hračkami, kreslí si nebo sportují. Neutrívá čas tím, že se dívají na věci, které jsou zhoubné. Zajistíme dětem kvalitní zábavu. Travme s nimi čas a hrajme si s nimi. Víím, že je občas jednoduché dovolit, aby je zabavila televize, ale moje rada je: Věnujte dětem čas!

Osvobozovaný se musí zřici okultních věcí

Pátý krok přináší svobodu a vysvobození. Když lidé vysloví slova, jimiž odmítají ony věci, přebíráme autoritu, kterou máme ve jménu Ježíše ke zlomení otroctví a k vymítání demonů. Není podstatné, jestli jsou v člověku demoni dva, tři, nebo je jich 10, 12, 1 000, jedna legie nebo dvě legie. Když jsou všechna Satanova pouta a vazby zlomeny, působení nepřitele je skončeno. Není žádný důvod, aby člověk byl nadále posedlý.

Je velmi důležité zřici se těchto věcí. A to nejen pro naše děti. Jakmile zjistíme, co se stalo v životě toho člověka, ať je to úmluva nebo hněv, ať je to tělesné nebo duchovní otroctví, musíme ho dovést k tomu, aby se nahlas a konkrétně zřekl různých věcí, které ho svazují. Možná si říkáte, proč to musí být nahlas. Satan není vševědoucí, Bůh však ano. Dábel neví, co si myslíme, ale Bůh ano. Proto se tedy musíme zřici každého otroctví nahlas, aby nás Satan slyšel. Neumí nám číst v mysli. Nezná naše myšlenky. Bude o nich vědět pouze když promluvíme nahlas. Proto je důležité hodně naslouchat a málo mluvit, protože když mluvíme, dábel se dozví, co máme v mysli. Může nám do mysli vložit myšlenky, ale nemůže si přečíst, co máme v srdci. Přísloví 18,21 praví: „V moci jazyka je život i smrt.“ (E) Pokud řekneme: „Otec zemřel na rakovinu, stejně tak dědeček, takže já zřejmě také zemřu na rakovinu,“ buďme si jisti, že tomu tak bude.

Satan říká: „Podívej, Ježíši, tenhle člověk chce zemřít na rakovinu.“ Slyšel, co jsme řekli.

Pokud budeme vyznávat: „Budu žít celý čas, na který má člověk na zemi právo. Budu zdrav, ne nemocen,“ dábel se bude pokoušet hledat záminku, aby mohl vstoupit, ale žádnou nenajde.

Jediný, kdo může vstoupit a ovlivnit náš život díky své autoritě nad námi, je Ježíš Kristus - nikoli dábel. Pokud však budeme vyznávat a prohlašovat porážku, porážka nad námi zvítězí, protože svými ústy prohlašujeme, co chceme dostat. Proto, když rušíme úmluvu, musíme to udělat slovy svých úst a nahlas. Bible říká:

Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána, a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. Srdcem věříme k spravedlnosti a ústy vyznáváme k spasení.

Ř 10,9-10 E

Proč to tak je? Když řekneme: „Ježíši, přijímám tě,“ dábel si zakryje uši, ale stejně slyší, co říkáme. Pokud si to ale řeknete pouze v duchu, Ježíš řekne Satanu: „Ten člověk je můj,“ a Satan na to: „Nic jsem neslyšel.“ Když vyznáme před Bohem, před jeho anděly i před těmi anděly, kteří jeho nejsou, „přijímám Ježíše a prosím za odpuštění svých hříchů,“ všechny duchovní mocnosti uslyší to vyznání a Kristova moc jedná.

Ti, kdo učinili smlouvu, se jí musejí hlasitě zřici, nikdy ne pouze v duchu. Musejí říci: „Satane, já tě odmítám ve jménu Ježíše. Odmítám spiritismus ve jménu Ježíše.“

Pak Ježíš řekne: „Slyšels to, dáble? Odmítli tě. Už nemáš žádnou autoritu nad jejich životem. Beru si je od tebe.“

Jednou mě v Los Angeles požádali, abych se modlil za jednu ženu. Byla pomatená. Stávalo se, že nemohla jasně mluvit. Když jí poslouchali, přišli za mnou a řekli: „Zřekla se toho, zřekla se onoho. Všechno jsme udělali, ale nic se u ní nezměnilo.“ Vložil jsem jí ruce na hlavu a řekl: „Satane, všechno už je uděláno. Teď už nemáš žádný důvod, abys ji držel. Příkazuji ti, abys odešel a nechal ji být. Vyhlášuji, že je svobodná, protože tě odmítla a ty už v ní nemáš žádné místo. Ženo, vyhlášuji, že jsi svobodná.“ Otočil jsem se a na odchodu jsem řekl modlitebníkům, ať ji odvedou domů. Doprovodili ji domů a na druhý den byla naprosto svobodná. Dábel ji už nemohl držet, protože nad ní ztratil autoritu.

Na jednu z prvních evangelizací přišla žena vojáka z města Berisso, která byla ochrnutá na polovinu těla. Vyhnal jsem duchy deprese, ochrnutí a všechny ostatní. Žena padla na zem a v té chvíli uslyšela hlas, který jí říkal: „Musím odejít, musím odejít, vyhánějí mě.“ Ve skutečnosti však neodešel. Když v noci spala, cítila, jak se jí něco odděluje z těla, a ochrnutí bylo pryč.

Někdy duch neodejde ihned, ale nakonec stejně bude muset odejít. Je třeba říci: „Je dokonáno.“ Vyznávejme slovo Boží. Když jsme všechno správně udělali, smlouvy se musejí zrušit, a když nic nezůstalo skryto, člověk by měl být uvolněný a vysvobozený. Pokud tomu tak není, je to proto, že má ještě věci, které jsou nadále skryté, a je nutno je vynést na světlo.

Často lidé nechtějí přiznat určité události nebo hříchy z minulosti, protože se za to stydí, ale nakonec řeknou: „Vzpomínám si, že jsem kdysi uzavřela smlouvu... Můj muž se stýkal s jinou ženou, a tak jsem šlak čaroději... řekl nějaká zaklínadla... dal mi to a ono... a já jsem udělala tamto.“ Takové úmluvy musejí být zrušeny. Když jsou všechny vazby, které nás svazovaly s ďáblem, zrušeny, neexistuje žádný důvod, proč by měl jedinou minutu zůstat v našem životě a domově a ničit nás.

Děkujeme Bohu za vysvobození a prosme jej, aby vysvobozené naplnil Duchem svatým

Šestým krokem je vést vysvobozené, aby Bohu vzdali díky za vysvobození a aby se modlili za naplnění jeho svatým Duchem. Děláme to proto, aby jeho přítomnost přebývala v našem domově a životě.

Existuje několik doporučení pokud jde o službu vysvobození. Nikdy by neměli sloužit dva či tři muži jedné ženě, ani v církvi, ani jinde. Služba by měla být smíšená. Podívejme se na příklad: Co se stane, když jde muž poprvé se ženou do církve a projevují se u ní démoni? Vezmou ji stranou na místo, kde se jí dostane poradenství a vysvobození. Po několika minutách je muž znepokojený a začne ji hledat. Pomocníci ho přivedou na místo, kde jí slouží. Jakmile vstoupí do místnosti, uvidí tři muže kolem své ženy. Jeden ji drží za ruku, ostatní kolem ramen. Když to ten muž uvidí, řekne si: „Co to je? Co se to tady děje?“ Je důležité, aby v této situaci pomáhala žena kvůli potížím, které by mohly nastat. Nedělám toto opatření proto, že bych nedůvěřoval vedoucím nebo poradcům (vím, že slouží se správnými úmysly v Kristu), je to kvůli tomu, co by si mohli myslet ostatní.

Ověřujeme si účinnost vysvobození

Sedmý a poslední krok znamená, že zjistíme, zda vysvobození bylo účinné. Když jsou lidé vysvobozeni, velice se uvolní. Pláčí radostí. Mají pocit štěstí, změní se jim nálada, dívají se příjemně a pokojně a zhluboka vzdychají. Už neodmítají jméno Ježíš, naopak ho vyslovují svobodně. Prohlašují svobodu a říkají, že ji mají ve jménu Ježíše. Když vysvobození skončí, je třeba, aby se tím modlil a oslavoval jméno Ježíše a vzdal veškerou slávu a čest jemu a pouze jemu.

Tyto kroky nejsou přesným návodem k vysvobození. Je to výsledek našich zkušeností v této oblasti během mnoha let služby. Věřím, že každou část služby a poradenství má bezpochyby vést pastor sboru. On víc než kdokoli jiný nám přesně řekne, které kroky je třeba podniknout, abychom pracovali v souladu se svou rodinou, což je církev.

Nebezpečí okultismu

Následující příběh vypráví o zázračném obrácení mladého muže, který byl hluboce zapleten do okultismu. Bůh ho vysvobodil ze Satanova otroctví.

Studoval jsem klinickou psychologii na univerzitě v La Plata. Chodil jsem také do kursů grafologie a rozboru písma. Devět let jsem pracoval ve čtyřech psychiatrických nemocnicích, na oddělení rehabilitace psychotiků a v některých dalších oborech.

Naučili mě, že poznání znamená moc. Toužil jsem mít bohaté znalosti, aby si mě všimli a abych byl mezi svými druhy vidět. Když jsem dostudoval, došel jsem k poznání, že oblast vědeckých znalostí je poněkud omezená a že je v ní příliš soutěživosti. Kdyby se ze mně stal okultní učitel, astrolog, parapsycholog, lidový léčitel či učitel východního náboženství, mohl bych lidi oslovovat tajnými naukami temnoty. Chtěl jsem být tajemný, záluďný a svůdný, kombinace psychoterapeuta, guru a mudrce. Uchvacovaly mě nadpřirozené a mystické věci.

Nakonec ztracení padli do pastí. Vždycky jsem je svedl duchovními, esoterickými diskusemi a diskusemi o předcích. Moje domýšlivost jen kvetla. Byl jsem přesvědčen, že všecko znám. Mnozí ve mě věřili, potřebovali mě, následovali mě, až se nakonec jejich život podobal mému: byl prázdný, ale měl zdání pořádku, byl beze smyslu, ale s iluzí, že je dobře naplánovaný, byl zhýralý, ale měl nezávislou a moderní podobu. Byl to strašlivý život v převleku temperamentní osobnosti. Hrozný život s maskou vzdorovitého a hrozivého postoje; stále připravený zaútočit.

Dlouho jsem vytvářel astrologické tabulky a učil astrologii, kterou jsem využíval v psychoterapii. Byl jsem učitelem východní meditace a zkoumal jsem určité okultní a parapsychologické otázky. Boha jsem hledal ve východních náboženstvích, ale nenalezl jsem ho. Devět let jsem pracoval na oddělení rehabilitace psychotiků ve čtyřech nemocnicích: Melchor Rome-ro, Borda, Estévez a Moyano, které jsou v Buenos Aires. Ze všech mě však vyhodili, protože jsem byl proti chirurgickým zákrokům, proti elektroléčbě i proti lékům. A tak jsem začal pracovat jako psychoterapeut doma. Představoval jsem se jako psycholog, aby mi lidé neřikali léčitel. Říkalo se, že mám paranormální schopnosti. Mně se to líbilo a věřil jsem tomu. Ve skutečnosti jsem byl podvodník, slepý, který vede slepé. Po letech zkoumání pravdy o učitelích, guru, léčitelích a okultistech jsem si uvědomil, že i když v jejich léčení lze nalézt určité povzbudivé psychosomatické výsledky, žádný takový člověk nedokázal způsobit skutečnou změnu - to znamená zázrak. Výsledky jejich schopností jsou zdánlivé a klamné. Svým následovníkům jsem říkával: „Mohu vás naučit pouze to, co jsem zjistil výzkumem.“ Moje upřímnost je do toho zavedla ještě hlouběji.

Mnohokrát se mě ptali, kdo je Bůh, a já jsem říkával: „Znám ho jen z vyprávění.“ Když se mě ptali na ďábla, říkal jsem: „Viděl jsem, jak se projevuje u lidí, u některých mých klientů. Mohu vás ujistit, že existuje.“ Překvapovalo mě, že mnoho mladých lidí za mnou chodí pro radu v oblasti „okultního poznání a moci“. Byli ochotni zaplatit cokoli, aby dosáhli tohoto poznání. Učil jsem je meditovat a přenášet energii. Pracoval jsem celý týden, i o sobotách a nedělích. Dosáhl jsem vrcholu, moje sny se staly skutečností, úspěch a sláva stály přede dveřmi. A tak jsem ve věku 37 let dosáhl slávy, peněz a úspěchu.

Jednou v pátek večer v polovině října roku 1984 jsem se společně se skupinou psychologů, několika pokročilých studentů a dalších lidí z téhož oboru rozhodl zjistit, co se děje na evangelizacích Carlose Annacondii. Ze začátku jsem nechtěl, ale přátelé mě k tomu přiměli. Chtěli jsme se podívat na jeho techniky a schopnosti, které používá. Carlos Annacondia ohnivě kázal před zástupem v moci Ducha svatého. Nikdy jsem nic takového neviděl.

Zpočátku jsem hledal Istivé hypnotické zasvěcovací techniky, paradoxní sdělení a citovou manipulaci davů. Boží moc se však projevovala jednoduše a zřetelně.

Na shromáždění vyzývali nemocné, aby přišli dopředu pro modlitbu. Dlouho jsem trpěl dědičnou nevyлéčitelnou sennou rýmou, proto jsem se rozhodl, že půjdu a podívám se, jsou-li znamení a zázraky skutečné. Najednou mi z nitra vytryskl pláč. Prosil jsem Boha o spasení a o jeho lásku, kterou jsem nikdy nepoznal. Annacondia řekl, že pokud věřím, že Bůh je jediný pravý Bůh, pokud přijmu Ježíše jako svého Pána a jediného Spasitele, pokud učiním pokání ze všech svých hříchů a zřeknu se veškeré moudrosti kromě moudrosti, která pochází od Boha, budu spasen, smířen s Bohem a uzdraven. Padl jsem tam na zem jako zlomený člověk, jako člověk se světským poznáním, domýšlivý, který tvrdě pracoval, aby dosáhl velké slávy ve světě. Uvěřil jsem Annacondiovým slovům, plakal jsem a prosil Boha za odpuštění hříchů. Poprvé jsem pochopil, co vlastně znamená slitování: milovat druhé i přes jejich ubohost.

Později jsem pochopil, že mě Satan používal jako nástroj, i když jsem ho nikdy nehledal ani jsem s ním dobrovolně neuzavřel žádnou smlouvu. Když jsem se však dozvěděl, co o tom říká Písmo, uvědomil jsem si, že mám zkažený život, který je zvrácený a směřuje ke smrti. Ať je požehnán náš Pán Ježíš, který mi zjevil svou lásku! Nedíval se na moji zlobu ani na mnohé životy, které jsem přivedl do propasti. Zachránil mě stejně jako všechny ostatní, kteří k němu přišli, a já jsem se mu bez podmínek a požadavků vydal jako dítě! Už netrpím sennou rýmou. Koncem října téhož roku jsem přišel na další Annacondiovu evangelizaci. Toho večera četl: „Ať se u tebe nevyskytne nikdo, kdo by provedl svého syna nebo svou dceru ohněm, věštec obírající se věštbami, mrakopravec ani hadač ani čaroděj ani zaklínač ani ten, kdo se doptává duchů zemřelých, ani jasnovidce ani ten, kdo se dotazuje mrtvých. Každého, kdo činí tyto věci, má Hospodin v ohavnosti. Právě pro tyto ohavnosti Hospodin, tvůj Bůh, před tebou vyhání ony pronárody." (Dt 18,10-12 E) V té chvíli jsem si uvědomil, jak hluboko jsem v hříchu a jak se protivím Božímu dílu. Druhého dne jsem se probudil brzy, bylo mi velice špatně, zvedal se mi žaludek, měl jsem závrať, kýchal jsem, kašlal jsem, třásl jsem se a měl jsem křeče. Pomyslel jsem si, že jsem snědl otrávené jídlo. Měl jsem pocit, že umírám. Cosi mě tlačilo do postele a měl jsem pocit, že mám tělo z olova. Myslí mi probíhaly všemožné bláznivé myšlenky - bolestivé vzpomínky a hříchy, ale hlavně lži. Z nitra mi vycházely vzdechy, chraplavé hlasy a chrochtání. Myslel jsem, že se zblázním. Po nekonečných 45 minutách jsem si vzpomněl, že Annacondia vymítal demony. Upjal jsem se celou silou na Boha a v autoritě jsem hlasitě řekl: „Zlý lživý duchu falešného proroctví, ve jménu Ježíše Krista z Nazareta, svazuji tě a přikazuji ti, abys odešel z mého těla, abys odešel z mojí duše a pustil mého ducha. Ve jménu Ježíše opusť můj život a už se nikdy nevracej. Mé srdce patří Bohu, mému Otci." Potom jsem požádal Ducha svatého, aby převzal kontrolu nad mým jazykem a nedopustil, abych znovu upadl do klamu. Za několik minut jsem se začal cítit lépe. Už mi nebyla zima, cítil jsem se lehce a odpočatě a usnul jsem. Když jsem vstal a vyšel ven, uviděl mě přítel a řekl mi: „Vypadáš příšerně!"

„Měl jsem strašnou noc," odpověděl jsem. Neměl jsem chuť mu vysvětlovat, co se mi stalo. „Ale stejně," pravil přítel, „jsi určitě šťastnější. V obličejí vypadáš čistější a mladší."

Ještě téhož večera jsme s přítelem přijali křest v Duchu svatém. Zvedli jsme ruce a u pódia jsme začali mluvit v jazycích. Bůh mě vysvobodil z moci Satana! V současné době jsem se vydal hlásání evangelia, spasení ztracených, posílení slabých ve víře ve jménu našeho Pána Ježíše Krista a pro Boží slávu.

Basilio

Démonické síly

Když mluvíme o duchovních silách zla, o osvobození od démonů, o duchovním útlaku a o démonech, mluvíme o veškerých démonských mocnostech, které chodí po tomto světě (viz 1 J 5,19). Kdo přehlíží pravdu, vystavuje se mnoha nebezpečím. Jedním z nich je okultismus. Okultismus je lež nepřítel, která na sebe bere různé podoby a má za úkol svést ty, kdo hledají odpovědi a mají tělesné i duchovní potřeby. Je jasné, že když takto zoufale hledají odpovědi na

životní otázky, jdou špatnou cestou. Jeden z důvodů rozšíření okultismu je skutečnost, že církev neposkytuje odpovědi, které lidé hledají. Začnou tedy zkoumat nadpřirozené věci - kouzelnictví, čarodějnictví, zařikávání a modlářství.

Okultní věda neničí jen Argentinu, ale celou Latinskou Ameriku a mnoho dalších částí světa. Některé takzvané vyspělé země jsou taktéž svedeny touto lží. Slovo Boží říká: „Někdy se člověku zdá cesta přímá, ale nakonec přivede k smrti.“ (Př 14,12 E) Problémy života se pokoušíme řešit rychlými a snadnými zázraky. Nepřejeme si, aby něco bylo těžké, a už vůbec nechceme jakékoli závazky či změnu života nebo postoje. Chceme kouzla.

Když dojde na hledání Boha, lidé se často vymlouvají. Realita je taková, že Bůh vyžaduje od člověka hodně, mezi jiným svatost a poslušnost. Vyžaduje také, abychom respektovali jeho vůli. Takže zdánlivě je jednodušší vydat se Satanu, okultismu a jiným démonickým mocnostem, které na zemi existují. Avšak i Satan bude mít požadavky. Bude vyžadovat určité věci, které mu nebudeme moci odepřít.

Kdysi jsem viděl v jednom esoterickém časopise inzerát a v něm nabídku kříže, který má údajně přinášet štěstí a pomoci vyhrát v loterii. Časopis sliboval, že vrátí peníze, pokud si kříž koupíte a nevyhrajete. Je jisté, že spousta lidí této lži uvěřila a kříž si koupila. Stejný časopis také nabízel pyramidu štěstí. Má lidem pomoci zbohatnout a přinést zdraví. Jiné inzeráty tvrdily: „Hleďte Buddhovi břicho a zbohatnete. Vyřeší se všechny problémy, které máte.“ Nabízeli jiný kříž k pověšení na dveře, který má po zbytek života přinášet pokoj, štěstí v manželství a peníze. Další inzerát sliboval, že zajistí budoucnost posvátnými rituály bílé magie podle znamení zvěrokruhu.

To jsou některé z věcí, které ďábel nabízí těm, kdo hledají řešení a odpovědi na nesprávných místech. Spousta lidí chodí s problémy k čarodějnicím, k čarodějům, k mágům, k astrologům a k jasnovidcům. Najdou si někoho, kdo jim bude vykládat tarotové karty, a myslí, že k nim Bůh bude skrze to mluvit. Vězte, že Bůh zatracuje veškeré okultní praktiky.

Zřejmě jste si všimli, že mnoho zámožných lidí má jasnovidce, nebo jinými slovy soukromého čaroděje. Někteří presidenti se s nimi radí, než učiní významné rozhodnutí. Je to běžné. Chtějí vědět, je-li jejich rozhodnutí správné a co se bude dít v budoucnu.

Bůh s těmito věcmi nesouhlasí. Naprosto odmítá takové praktiky, poněvadž jsou satanské. Radím vám, abyste neplýtvali penězi a nechovali se jako Boží nepřátelé. On za těmito věcmi nestojí, a má v ohavnosti každého, kdo je praktikuje.

Možná přemýšlíte, proč to říkám. Protože o tom mluví Bible. O Boží vůli nás vyučuje jen Písmo. Chceme-li znát budoucnost, jděme do Božího slova. Slovo nás učí, jaká je Boží vůle pro nás. Jestli se zabýváte okultismem, nechejte toho, odvráťte se od něho a přiblížte se k Bohu a k jeho slovu. Musíme také odložit hřích, to znamená všechno, co se Bohu nelíbí.

Boží varování před okultismem

Mnozí nechtějí přijmout Ježíše, protože vědí, že to, co dělají, je zlé a že když se přiblíží ke světlu, což je Ježíš Kristus, jejich dílo bude odhaleno. A tak raději zůstávají v temnotě.

Podíváme se, co Bůh v Bibli říká o okultních praktikách:

Astrologie

O „astrolozích“, „hvězdopracích“ a o těch, kdo předpovídají budoucnost, říká Bůh:

Hle, jsou jako sláma, spálí je oheň. Ti nevysvobodí z moci plamene ani vlastní život. Nezbude ani žhavé uhlí pro ohřátí ani oheň, u něhož by bylo možno sedět.

Iz 47,14 E

Křesťané by neměli hledat rady v horoskopech ani se zabývat znameními zvěrokruhu. To pochází od ďábla.

Spiritismus

Podívejme se, co o tom říká Bible:

Muž či žena, v nichž by byl duch zemřelých nebo duch věštecký, musejí zemřít. Ukamenují je. Jejich krev padni na ně.

Lv 20,27 E

Tato slova pocházejí z Bible. Nejsem to já, kdo je říká: je to sám Bůh. Mnozí mluví s mrtvými. Je to běžná praxe spiritistů a médií. Jiní se k mrtvým modlí.

Věštění

Bůh mluví v Dt 18,10-12 o určitých praktikách:

Ať se u tebe nevyskytne nikdo, kdo by provedl svého syna nebo svou dceru ohněm, věštec obírající se věštbami, mrakopravec ani hadač ani čaroděj ani zaklínač ani ten, kdo se doptává duchů zemřelých, ani jasnovidce ani ten, kdo se dotazuje mrtvých. Každého, kdo činí tyto věci, má Hospodin v ohavnosti. Právě pro tyto ohavnosti Hospodin, tvůj Bůh, před tebou vyhání ony pronárody. (E)

Bůh ve své nekonečné milosti také říká, že každý, kdo hledá odpovědi u čarodějnic, čarodějů a léčitelů, to dělá z nevědomosti. Proto musíme číst Boží slovo, abychom věděli, kterou cestou se máme vydat. „Někdy se člověku zdá cesta přímá, ale nakonec přivede ke smrti.“ (Př 14,12 E)

Chodme ve světle

Často děláme zlé věci z nedostatku poznání. Můžeme si myslet, že děláme to, co je správné, jenže tomu tak není. Boží slovo je jasné a když ho známe, musíme kráčet podle jeho pravdy. Často zkusíme vyléčit „zlé oko“ nebo zkažený žaludek způsobem, který by použili jen léčitelé. Na tuto výtku odpovíme: „Ale já to dělám ve jménu Božím!“ Uvědomili jste si někdy, v čím jménu to vlastně děláte? Jako další příklad mohu uvést síly, které otcové předávají synům večer 24. prosince. To není z Boha. Pokud má dítě zkažený žaludek, tak mu prostě položíme ruku na čelo a řekneme: „Ježíši, dotkni se mého dítěte a uzdrav ho.“ On ho uzdraví a my nemusíme provádět žádná kouzla. Věci okultismu jsou dílo temnoty, čarodějnictví a kouzelnictví.

Tyto praktiky jsou v Latinské Americe běžné. Pokud jsme zdělili určité čarodějnické praktiky, musíme se jich zřici ve jménu Ježíše. Bohu se to všechno hnusí. Ve svém slovu nás učí, kterou cestou se máme vydat. Pokud jste se něčeho takového zúčastnili, prostě ihned Boha za odpuštění a nikdy se k tomu nevracejte.

Pokoušíme se řešit své problémy, ale často nemáme ponětí, co způsobuje určitou chorobu nebo proč je v našem životě tolik bolesti. Možná máte rozbitý domov, nechápete proč, a tak se rozhodnete navštívit čarodějnic, čaroděje nebo spiritistu, abyste našli řešení.

Musíme pochopit velmi důležitou pravdu: Opravdovou příčinou konfliktu je *hřích*. Je to naše vzpoura proti Bohu. Za prvé, uznáme, že jsme hříšníci a že potřebujeme Boží milosrdenství a milost. Potom budeme moci přijít do jeho přítomnosti a říci: „Pane, nyní jsem čistý skrze krev Ježíše Krista.“ Pak si jako jeho děti smíme nárokovat zaslíbení, která nacházíme v jeho slovu.

Možná si myslíte: *Jenže já jsem se nikdy Boha nezřekl!* Určitým způsobem to může být pravda, ale Bible říká, že jsme se k Bohu otočili zády, když jsme dělali to, co se mu nelíbilo. Každý vzpurný čin, přestoupení a neposlušnost Bohu, jeho pravidlům a jeho přikázáním je hřích. To znamená, že všichni každý den nevědomky hřešíme, když děláme to, co se Bohu nelíbí. On nám ale chce odpustit. Ježíš řekl, že nás nepřišel zatratit, ale najít a zachránit to, co bylo ztraceno. On se chce s námi smířit.

Jakmile se jednou vrátíte zpět k Bohu, nikdy se už od něj nevzdalujte. Nevěřte čarodějnictví, horoskopům ani spiritismu. Svět naslibuje mnoho zlých a hříšných věcí a to nás svádí. Nedovolme, aby se to stalo! Ježíš chce změnit náš život! Nenechme se zničit pro nedostatek poznání. Jedině v

Ježíši nalezneme odpověď a naději. Jeho láskyplná a milosrdná ruka se vztahuje ke všem, kdo ho potřebují.

Buď věrný až na smrt, a dám ti vítězný věnec života... Usilujte o pokoj se všemi a o svatost, bez níž nikdo nespatří Pána.

Zj 2,10; Žd 12,14 E

Vzpomínám si na období, kdy jsem se v práci často umazal. Proto jsem se domů vracel za tmy, aby mě nikdo neviděl. Když jsem byl čistý, nevadilo mi, že jdu ve světle lamp. Tak to chodí s hříšníky: Když nemají čisté duše, nemají čisté ani svědomí, a tak zůstávají v temnotě. Když se ukáží ve světle, jejich dílo bude odhaleno a budou pokáráni. To je jeden z důvodů, proč se nechtějí přiblížit Ježíši. Vědí, že když to udělají, budou muset opustit svoje zlé skutky. Rozhodnou se zůstat v hříchu a bezbožnosti, dělají si, co chtějí a schovávají se ve tmě.

Určitě jsme nikdy nepřišli na svatbu celí špinaví a zablácení. Pro takovou příležitost si asi vždycky oblékneme nejlepší šaty, které máme. Tak je to i s námi. Na svatbu Beránkovu musíme být čisti a připraveni. Nikomu, kdo je špinavý, nebude povoleno zúčastnit se svatby. Proto musíme být čisti, musím se posvětit a hledat Boha upřímně a celým srdcem. Pokud Ježíše milujeme, musíme být hotovi a připraveni, protože víme, že přijde brzy pro svou církev a budeme s ním slavit svatbu.

9. kapitola

Moc odpuštění

Na jedné z prvních evangelizací za mnou přišel jeden člověk a požádal mě, abych s ním šel domů a modlil se za jeho maminku. Když skončilo shromáždění, šel jsem navštívit tu paní, která byla velmi nemocná. Když jsem tam přišel, našel jsem zmrzačenou ženu na lůžku, která trpěla chronickým astmatem. Zasáhlo jí i plíce. Byla ve velmi špatném stavu, doslova uvadala a po částech umírala.

Nejprve jsem s ní mluvil o Ježíši a o jeho spasení. Když jsem skončil, pomohl jsem jí modlit se vyznání víry a ona přijala Krista do srdce. Potom jsem se za ni modlil, ale necítil jsem, že by se jí dotýkalo Boží požehnání. Bylo to divné. Modlil jsem se a ptal jsem se Boha, co se děje. Odpověděl, že srdce té ženy je plné nenávisti a že ji Boží požehnání nemůže zasáhnout, dokud neodpustí.

Rozhodl jsem se, že se jí zeptám přímo: „S kým máte problémy? Komu musíte odpustit?“

Řekla mi, že nemá problémy s nikým a s lidmi okolo má dobré vztahy. Věděl jsem, že lže. Bůh mi něco ukázal a Bůh nelže. „Neříkáte mi pravdu, paní.“ Když jsem to říkal, v srdci jsem pocítil, že má spory se snachou. Zeptal jsem se její dcery: „Kolik snach má vaše maminka?“

„Dvě," řekla.

„A jak se jmenují?" otázal jsem se.

„Jedna se jmenuje Maria Rosa a druhá Ester," odpověděla.

Když jsem získal tuto informaci, šel jsem si s tou paní promluvit znovu: „Jaký máte vztah se svou snachou Mariou Rosou?“

„A," usmála se. „Maria je zlatíčko. Dvakrát týdně za mnou chodí s vnučaty a nosí mi koláčky. Je opravdu příklad toho, jaká by měla snacha být.“

„A co Ester?" řekl jsem.

Ticho. Čtyřikrát jsem to zopakoval, a nic. Prostě se mnou nemluvila.

Pak najednou řekla: „Ani nevyslovujte její jméno. Je to had. Sebrala mi syna a nedovoluje vnučatům za mnou chodit na návštěvu. Nenávidím ji! Nikdy jí neodpustím, co mi provedla!“

V té chvíli se potvrdilo, co mi Bůh řekl, a tak jsem se pokusil jí pomoci pochopit, co s ní není v pořádku.

„Víte v čem je váš problém? Umíráte, protože máte srdce plné nenávisti a zloby.“

„To je mi jedno. Neodpustím jí, i když mě to zabije,“ zuřivě odsekla.

„Bůh k vám ale teď mluví a říká, že jestli neodpustíte, nenávist v srdci vás nakonec zabije,“ řekl jsem.

„Mrzí mě to, pastore, ale já se na to necítím.“

Pochopil jsem. Stává se, že není jednoduché odpustit někomu, kdo nás tak hluboce zranil. Slyšel jsem mnoho příběhů těch, kdo byli zneužití jako děti. Jiné někdo znásilnil, zradil, napadl. Všecky tyto strašlivé věci zraní lidské srdce velmi hluboce.

Ti, kdo nás zranili, si možná odpuštění nezaslouží. Ovšem musíme si uvědomit, že proti našemu Pánu Ježíši Kristu jsme spáchali mnohem horší hříchy, a on přesto říká: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.“ (L 23,34 E)

Vysvětlil jsem té paní, že odpuštění není pocit, ale rozhodnutí. Kdybychom se na odpuštění měli „cítit“, zřejmě bychom neodpustili nikdy. Pokusil jsem se jí pomoci tuto pravdu pochopit a potom jsme se společně modlili. Vzal jsem ji za ruku a požádal jsem ji, aby opakovala: „Pane, odpouštím Ester! Pane Ježíši, já odpouštím Ester!“

Musela vyvinout obrovské úsilí, aby ta slova řekla, ale nakonec to dokázala. Několikrát opakovala: „Ve jménu Ježíše odpouštím Ester.“

Když jí odpustila, z očí jí začaly stékat slzy. Duch svatý jí pronikl do srdce a obměkčoval ho. S pláčem mi sdělila: „Mám pocit, jako by mi spadl kámen ze srdce a jsem teď svobodná.“

„Odpustila jste Ester?“ zeptal jsem se.

„Ano,“ řekla, „odpustila.“

Pak začalo proudit uzdravení. Po třech dlouhých letech, kdy nemohla chodit, vstala a učinila několik kroků. Všichni v místnosti byli svědky *skutečné moci odpuštění*.

Jako i my odpouštíme...

A odpusť nám naše viny, jako i my jsme odpustili těm, kdo se provinili proti nám... Neboť jestliže odpustíte lidem jejich přestoupení, i vám odpustí váš nebeský Otec; jestliže však neodpustíte lidem jejich přestoupení, ani váš Otec vám neodpustí vaše přestoupení.

Mt 6,12.14-15 NS

Tyto verše z Matoušova evangelia učí, že Boží duchovní zákony fungují tak, aby lidé měli přístup k jeho dobrotě a milosrdenství. Často nemůžeme dostat Boží dary nebo možná prosíme, a nedostáváme odpověď. Příčinou je skutečnost, že neposloucháme duchovní zákony, které jsou zapsány v jeho slovu.

Prozkoumáme do větší hloubky toto dědictví, aby veliké Boží dobrodiní zasáhlo náš život. Myslím, že modlitba Páně je nejznámější modlitba na světě, žel je to i modlitba nejvíce opomíjená. Podívejme se na část oddílu z Mt 6,9-13, kterou se budeme zabývat.

„Odpusť nám naše viny“

Bible říká, že máme dluh a že tento dluh máme u Boha. Jaká je hodnota dluhu? Můžeme ho splatit v hotovosti? Pamatujme: Bůh říká, že odplata za hřích je smrt. Určil cenu za lidskou duši a kdybychom ji mohli zaplatit penězi, udělali bychom to. Písmo nám však říká, že duše člověka má větší cenu než zlato nebo stříbro. To znamená, že si nemůžeme Boží odpuštění koupit. Mnozí lidé by si rádi mysleli, že mohou. Když zemřou, zanechají peníze a majetek církvi, aby se za ně členové církve po smrti modlili. Ovšem řeknu vám, že Bůh není obchodník. Nemůžeme si koupit jeho odpuštění ani zaplatit za jeho oběť na kříži. Takže člověk musí zaplatit za vzpouru a neposlušnost vlastním životem. Z toho vyplývá, že odplata za hřích je smrt.

Když však Bůh viděl, že celé lidstvo je ztracené a všichni musejí zemřít, poslal na zem Ježíše bez poskvrny a bez hříchu, aby každý, kdo věří v Kristovu spravedlnost, nezahynul, ale měl život. Neposlal ho, aby svět byl zatracen, ale aby svět byl skrze něho zachráněn. Proto stejně jako hřích přišel na svět skrze jednoho člověka (Adama) a smrt skrze hřích, tak skrze Ježíše přišel život a přišlo požehnání. Když Ježíš zemřel na kříži, naplnil plán a Boží dokonalou vůli pro člověka. Ježíš řekl na kříži: „Je dokonáno.“ Všichni ho viděli ukřižovaného, ale jen několik lidí vědělo, že zaplatil dluh, který má člověk vůči Bohu.

Kristus je náš prostředník. Když přijdeme do nebe, přineseme si s sebou duchovní doklad, který nám vložil do rukou, když jsme ho přijali do srdce. Víte, co je na tom dokladu napsáno? „Otče, splatil jsem Carlosův dluh svým životem a svou krví.“ Ten doklad není napsán inkoustem, ale krví, kterou za nás Ježíš z Nazareta prolil na kříži. To znamená, že když jsme dali život Ježíši, už nic nedlužíme, protože život věčný je Boží dar v Kristu Ježíši, našem Pánu.

„Jako i my jsme odpustili těm, kdo se provinili proti nám“

To je druhá část oddílu, kterým se zabýváme. Ve všem, čím jsme se dosud zabývali, je Písmo jasné a otevřeně prohlašuje, že pokud chceme přijmout Boží odpuštění, musíme odpustit i my. Když nám Bůh odpustí, jsme s ním smířeni a přijímáme spasení. Pokud se nepodřídíme tomuto zákonu, ztrácíme Boží odpuštění a požehnání. Dáváme také v sázku spasení, které nám Ježíš zdarma daroval skrze svou smrt na Golgotě.

Dennodenně vidíme ty, kdo mají ve tváři plno hořkosti a zloby. Nenávist nejen, že zatvrzuje srdce, ale působí i to, že tvrdnou rysy v obličejí. Když nám není duchovně dobře, odráží se nám to ve tváři, a nakonec nám z toho začnou vysychat kosti. Ovlivní to naše tělesné zdraví. Bible říká: „Mlčel jsem a moje kosti chřadly, celé dny jsem pronáříkal.“ (Ž 32,3 E) Nenávist a zloba zraňuje naše duše a srdce. Pokud se tyto rány zcela nezahojí, budou neustále krváčet. Léta si nosíme zášť a touhu odplatit těm, kdo nás v minulosti zranili. Nedovolíme-li Bohu, aby zasáhl a uzdravil nás, budeme z toho mít stále jizvy. Když jsou tyto pocity podřízeny ďáblu, vedou k sebevraždě, k depresi, k šílenství a k různým chorobám. Sedmdesát procent těch, kdo přicházejí do stanu vysvobození, je démonicky posedlých, ale většina jejich problémů je způsobena neodpuštěním.

V listu Efezským nás Pán učí toto: „Hněvejte se, a nehřešte; slunce nezapadej na hněvivost vaši. Nedávejte místa ďáblu.“ (Ef 4,26-27 K) Neříká se tam, že se nemůžeme rozzlobit, Bůh však nechce, aby náš hněv trval do následujícího dne. Každý večer než jdeme spát srovnajme věci s Pánem i s těmi, které jsme mohli ten den zranit nebo urazit.

Pokud jsme udělali chybu a zhřešili proti Bohu, on je věrný a spravedlivý a hříchy nám odpustí. Říká: „A na jejich hříchy a jejich nepravosti už nevzpomenu více.“ (Žd 10,17 NS) Mnozí, ani křesťané, si neuvědomují, jak důležité je odpouštět. Avšak nenávidět bratra je před Bohem stejné jako ho zabít. „Každý, kdo nenávidí svého bratra, je vrah; a víte, že žádný vrah nemá život věčný, který by v něm zůstal.“ (1J 3,15 NS) Rozumíte, o čem mluvím? Bůh říká, že každý, kdo tvrdí, že je ve světle, ale nenávidí svého bratra, přebývá stále v temnotě (viz 1J 2,9-11) Avšak říká také, že když milujeme bratra, žijeme ve světle a není v nás nic, o čem bychom mohli klopýtnout.

Čtěte pozorně, drazí bratři a sestry. Neříkám to já. Říká to Bůh. V 1J 4,20 se dozvídáme, že miluj eme-li Boha, ale nenávidíme bratra, jsme lháři. Neboť pokud neumíme milovat bratra, kterého jsme viděli, jak můžeme milovat Boha, kterého jsme neviděli? To je tedy to přikázání: „Aby ten, kdo miluje Boha, miloval také svého bratra.“ (1 J 4,21 NS)

Tak už nemlčme. Už si dále neschovávejme pocity, které nás tolik let trápily. Možná, že dlouho očekávané požehnání v našem životě zadržovala bariéra v srdci. Vyznejme svůj hřích a činně pokání. Najdeme smíření. Neexistuje nic lepšího.

Odpuštění vede ke smíření

Při několika příležitostech jsem mluvil s těmi, pro něž bylo těžké odpustit si špatnou volbu nebo chyby, které spáchali v minulosti. Potkal jsem další, kteří se zlobili na Boha, protože si mysleli, že je potrestal nemocí.

Apoštol Pavel říká k odpuštění toto:

Komu vy něco odpouštíte, odpouštím i já. Neboť i já, cokoliv jsem odpustil - měl-li jsem co odpustit - učinil jsem to pro vás před tváří Kristovou, abychom nebyli oklamáni od Satana; vždyť jeho úmysly nám nejsou neznámy.

2K2, 10-11NS

Pokud ti, kdo mají v srdci zranění a kořen hořkosti, nenaplní duchovní zákon odpuštění, dávají ďáblu příležitost a otevírají dveře jeho plánům. To jsou překážky a spory, které Satan vkládá do života těch, kdo ještě neodevzdali Pánu vše, včetně nenávisti a zloby.

Víme, že Satan přišel krást, zabíjet a ničit a že v posledních dnech vypustí milióny démonů, aby vnášeli mezi lidi nepřátelství. Úspěšně vnáší rozdělení mezi rodiče a děti, mezi manžele, mezi tchyně a snachy, mezi přátele, mezi sousedy. Ví, že když budeme bojovat a neodpustíme, Boží požehnání se nedostane do našeho života.

Apoštol Pavel nás učí v Ř 5,10-11: „Jestliže jsme jako nepřátelé byli usmířeni s Bohem skrze smrt jeho Syna. Tím spíše byvše usmířeni budeme zachráněni jeho životem. A nejen to, chlubíme se také Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista, skrze něhož jsme nyní přijali usmíření." (NS) Když přijmeme Krista do srdce, jsme smířeni s Bohem. A Bůh, který se s námi smířil skrze Krista, nám dal službu smíření. A nejen smíření s ním, ale také se všemi, kdo se proti nám v minulosti provinili a zranili nás.

Výraz *smíření* má význam „akt obnovení zničených vztahů". V řečtině je to výraz *katallagé*, což znamená „úplná změna". Nejlepším příkladem odpuštění a smíření je Ježíš. Vidíme, že odpouští Jidášovi, Petrovi, těm, kdo ho ukřižovali. O těch říká: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí."

Stejný Duch svatý, který pomazal Ježíše, přebývá dnes v nás. Někdy, když kážu o odpuštění, slyším, jak lidé vykřikují: „Odpouštím, Pane!" V té chvíli přijmou zázrak, o který prosili, a naplní je Duch svatý. Uvedu příklad: Když chceme láhev naplnit vodou a ponoříme ji do vody zazátkovanou, může být ve vodě hodiny a dál zůstane prázdná. Musíme vytáhnout zátku a láhev se naplní. Tak je to i v našem životě. Musíme odpouštět. Odstraňme uzávěr, který brání Duchu svatému volně plynout v našem životě.

V roce 1994 mě pozvali na výroční konferenci Assemblies of God v Dánsku. Kázal jsem o moci odpuštění. Byl tam mladík o berlích, který zaujal moji pozornost. Přišel ke kazatelně a s pláčem vykřikl: „Odpouštím svému otci. Pane, odpouštím mu." Za několik minut jsem viděl, jak odhazuje berle a běží na pódium vydat svědectví. Bůh ho uzdravil!

Jestliže bratr proti nám hřeší, snášejme to a odpouštějme mu. Pochopme, že jakou měrou měříme, takovou nám bude naměřeno. V Mk 11,25 se říká: „A kdykoliv stojíte a modlíte se, odpouštějte, máte-li proti někomu něco." (NS) To tajemství leží v tom, co vyznáváme. Možná není v našich silách navštívit člověka, kterému máme odpustit. Může být mrtev nebo žije hodně daleko, můžeme však odpuštění vyznat před Bohem s tím, že uvedeme jeho jméno. Můžeme na příklad říci: „Pane, odpouštím Honzovi!" Bůh nás slyší a slyší nás i ďábel. Duch svatý nám naplní srdce láskou a uzdraví všechna zranění. Ďábel uvidí, že jsme poslušní Bohu a bude nás muset přestat trápit.

Pán odpustil Jidášovi zradu, Petrovi odpustil, že ho zapřel, odpustil těm, kdo ho přibili na kříž a odpustil také všechny moje a vaše hříchy. Přemýšlejme a rozjímejme o těchto slovech. Poprosme Ducha svatého, aby nám sloužil, aby navštívil ta místa v našem srdci, kde je temnota a vynesl na světlo všechny rány, které jsme tolik let ukrývali, když jsme se pokoušeli odpustit.

Je to naše rozhodnutí. Už nečekejme ani chvíličku. Pokud neodpustíme, Bůh nám nemůže požehnat. Nechejme si v srdci uzdravit rozbité vztahy a budeme naplněni mnohým požehnáním od našeho slavného Pána.

Část čtvrtá

„Budou mluvit novými jazyky...“

10. kapitola

Křest v Duchu svatém

Kdo má schopnost změnit lidský život? Nikdo nemůže změnit lidský život radikálně a trvale. Je možné pozměnit některé návyky, ale nakonec se stejně vrátí. Jen Duch svatý má moc změnit život trvale.

Mnoho let jsme si mysleli, že Duch svatý se dotýká jen života těch, kdo žijí ve svatosti. Když jsem však nad tím přemýšlel, uvědomil jsem si, že život posvěcuje právě Duch svatý. Duch svatý musí přijít do mého života, abych mohl být naplněn a pokřtěn. Jak mohu být svatý, když ve mně nebude přebývat?

Tolikrát jsem se pokoušel změnit se a nešlo to. Jakmile jsem však potkal Pána, a jeho svatý Duch začal pracovat v mém životě, nastala změna. Potřebujeme mít v sobě Utěšitele, abychom mohli dosáhnout svatosti a přijmout jeho plnost. Na evangelizacích a v různých svědectvích mi Bůh začal ukazovat práci Ducha svatého v lidském životě.

Když jsem kázal na jedné z prvních evangelizací, uviděl jsem ženu, která kráčela k pódiu. Pevně držela za ruku muže. Byl úplně namol a stěží stál na nohách. Šlo se jim velmi těžce: dva kroky vpřed, krok vzad. Nakonec k pódiu došli. Muž samozřejmě nemohl odejít. Kdyby žena pustila jeho ruku, hned by se natáhl jak široký tak dlouhý. Začal jsem shromáždění kázat o hříchu a Božím odpuštění. Požádal jsem ty, kdo chtějí přijmout Pána do srdce, aby zvedli ruku. Viděl jsem, že žena zvedá ruku opilého muže a nabádá ho, aby opakoval modlitbu víry. Když jsem to viděl, pomyslel jsem si, že to bude křesťanská žena, jejíž manžel je alkoholik a jediný způsob, jak ho přivést na evangelizaci, je ve stavu opilosti. Modlil jsem se dále za ty, kdo se vydali Pánu. Modlil jsem se za vysvobození, za nemocné a nakonec jsem se modlil za křest v Duchu svatém.

Mnozí toho večera vydali svědectví o uzdravení a vysvobození. Zničehonic jsem uviděl toho opilce, jak čeká na pódiu, aby mohl vydat svědectví. Zoufale jsem se podíval na poradce, aby ho odvedli dolů. Nebylo to poprvé, kdy se něco takového stalo, a mohla z toho být ostuda. Když jsem šel za tím mužem, podíval se na mě, usmál se a já si všiml, že už nevrávorá. Překvapilo mě to. Pak jsem viděl, jak zvedá ruku, a právě když jsem se ho chtěl zeptat, co chce říci, uvědomil jsem si, že mluví v jazycích. Když jsem se podíval na ženu, poskakovala radostí. Její manžel přišel na evangelizaci plný vína a nevěry a skončil na pódiu, vydával svědectví a byl plný Ducha svatého. Ten muž ušel jen 30 nebo 40 metrů k pódiu, ale na té cestě ho Pán zcela proměnil bez jakéhokoli úsilí z jeho strany.

Toto svědectví dokazuje, že chceme-li být naplněni Duchem svatým, musíme Boha jen poprosit, aby nás naplnil svou milostí. Když se dotkne našeho života, promění nás, posvětit a naplní láskou k sobě a ke ztraceným.

Duch svatý v nás

Kolem místa v Bahía Blanca, kde jsme pořádali evangelizaci, šel jednou večer mladík, který vykrádal domy. Něco přitáhlo jeho pozornost a on zůstal. Spolu s několika přáteli měl v plánu se v noci vloupat do jednoho domu. Jenomže zatímco čekali, až se setmí, slyšel mě mluvit o Boží moci,

kteřá způsobuje změnu života. Je jasné, že ti, kdo hřeší, z toho nemají radost. Většina z nich by se ráda změnila, ale něco silného uvnitř jim v tom zabraňuje. Když ten muž slyšel výzvu k přijetí Ježíše, postavil se a zvedl ruku. Jako vždycky jsem řekl všem, kdo chtějí změnit svůj život, ať prosí Ducha svatého, aby jim pomohl stát se novým člověkem. Ten mladík to udělal. Řekl nám, že když se modlil, pronikl mu tělem oheň, otřásl jím od hlavy až k patě, a on začal plakat. Toho večera se změnil celý jeho život. Nikdy již nekradl. Když se Duch svatý dotkl života toho muže, přešel ze smrti do života, ze zloděje a člověka závislého na drogách se stal krotký beránek v Božích rukou.

Duch svatý v nás dělá několik věcí. Posvěcuje, očišťuje, učí nás milovat Boha a modlit se, vybavuje nás ke službě v církvi. Když svůj život poddáme Bohu, jsme naplněni jeho svatým Duchem a stáváme se s ním jedno. V Bibli se říká: „Kdo se však připojuje Pánuje s ním jeden duch.“ (1K 6,17 NS) Skrze Ducha, který žije v nás, máme světlo a vedení, abychom porozuměli tomu, čemu jsme nemohli rozumět dříve: „Ale tělesný člověk nechápá těch věcí, kteréž jsou Ducha Božího; nebo jsou jemu bláznovství, aniž jich může poznati, proto že ony duchovně mají rozsuzovány býti.“ (1K 2,14 K)

Proč někteří křesťané žijí od jednoho pádu ke druhému, od slabosti ke slabosti a zakoušejí jen průměrný duchovní život? Cožpak v sobě nemají Ducha svatého od chvíle, kdy se obrátili? Ano, ale to, jestli kráčíme s Duchem svatým, závisí na tom, do jaké míry jsme mu poddáni. On chce, abychom se mu zcela vydali, ale vezme si jen to, co jsme ochotni mu dát. Pokud je člověk plný Ducha svatého, pozná se to po ovoci. Můžeme být naplněni Bohem, přijali jsme jeho Ducha svatého a křest v Duchu, ale možná jsme časem ztratili plnost Ducha. Bůh nás může naplnit svým Duchem během sekundy, ale pak už je na nás, abychom zůstali naplněni.

Znám mnohé, kteří byli plní Ducha svatého chvíli, ale potom se ta plnost vytrácela. Znám jiné, kteří měli velice jednoduchý křest, ale uchovali si ho v srdci a starali se o něj. Užívali ho a udržovali ho aktivní a živý. A jen co se na ně podíváme, je na nich vidět, že jsou plní Ducha Božího. Když procházejí boji a zkouškami, mají radost. Když čelí nebezpečí, zůstávají pevní. Kdo má v životě Ducha svatého, zcela důvěřuje Bohu a nemá strach. V jeho díle se odráží plnost.

Když jsem přijal Ducha svatého, bylo to jako bomba, ale pak jsem musel opravdu bojovat, abych si udržel jeho plnost. Večer, kdy jsem přijal křest v Duchu svatém, poznamenal mě a moji službu navždy. Stalo se to na evangelizaci s Manuelem Ruizem. Začali jsme se modlit a uctívat Boha. Za několik minut většina lidí mluvila v nových jazycích. Maria vypadala jako anděl. Velmi plynule zpívala a mluvila v jazycích. Náhle jsem si uvědomil, že křest přijímají všichni kromě mě. Z hloubi duše jsem chtěl přijmout křest, který přijímali. Začal jsem volat z celého srdce k Bohu: „Pokřti mě, Pane, nebo zemřu!“ Znal jsem ho jen týden, a už jsem zažíval neuvěřitelné věci.

Když jsem celou bytostí křičel k Bohu a prosil jsem o jeho křest, přišel na mě blesk z nebe. Byla to Boží moc. Srazila mě k zemi a začal jsem mluvit v nových jazycích. Celou noc jsem mluvil jedním jazykem za druhým. Na druhý den jsem ztratil hlas a od té doby už jsem nikdy nebyl stejný. Pán mi však dal tu noc vidění. Viděl jsem se na velikém stadiónu, který byl vysoký jako třípatrový dům, a mluvil jsem ke 150 000 lidí. Volal jsem na ně a pokoušel jsem se jim vysvětlit, co se mi stalo: křest v Duchu svatém. Proto jsem křičel hodinu a půl v jazycích. V té době jsem samozřejmě odmítal skutečnost, že mi Bůh dává vizi, která bude „mým povoláním ke kázání evangelia“.

Tu noc mě sousedi slyšeli hlasitě křičet v jiných jazycích několik hodin. Byli asi velice překvapeni, když jsem je druhého dne pozdravil. Jak jsem vám již dříve řekl, byl jsem významný obchodník a můj podnik a rodina byly středem mého života. I když jsme žili ve stejném domě mnoho let, nikdy jsem se neobtěžoval žádného souseda pozdravit. Několik z nich stálo dopoledne venku na ulici a povídali si, zřejmě o křiku, který slyšeli předcházející noci. Když jsem odcházel do zaměstnání, zastavil jsem se přímo před nimi a řekl jsem: „Bůh vám žehnej!“

Velice překvapeně odpověděli: „Dobrý den!“

Když jsem přišel do zaměstnání, objímal jsem zákazníky. Mnozí si uvědomili, že se se mnou něco stalo. Jako by cítili spalující oheň, když jsem je objal anebo jim potřásl rukou. Tak je zajímalo, co se stalo. Řekl jsem jim o Kristu.

Od té doby jsem začal zažívat nadpřirozené věci. Jednou jsem se dotkl muže, ten letěl vzduchem a přistál dva metry od místa, kde jsme předtím stáli. Jindy jsem zase šel za jedním mužem projednat obchodní záležitosti a začali se tam projevovat zlí duchové. Většinu těch událostí jsem nedokázal pochopit, jelikož jsem byl věřící jen krátce.

Bible říká, že „Bůh pomazal Ježíše z Nazareta Duchem svatým a mocí, Ježíš procházel zemí, všem pomáhal a uzdravoval všechny, kteří byli v moci ďáblů, neboť Bůh byl s ním.“ (Sk 10,38 E) On je i s námi. Duch svatý nepřichází jen proto, aby nám pomohl mluvit v jazycích nebo nás nechal padnout na zem. Nepřišel, abychom tančili v Duchu nebo plakali. On je živoucí projev moci Boží v našem životě a dává nám pomazání k dobrému dílu, k uzdravování těch, kdo jsou v ďáblův moci a k hlásání evangelia Ježíše Krista: to je jeho záměr.

Viditelným projevem moci Ducha svatého bylo, že jsem padl na zem a mluvil v jazycích. Duch svatý však nadále skrze mě pracoval, kdykoli jsem se modlil za uzdravení nebo jsem kázal o Kristu. Proto přichází pomazání na věřícího. Křest v Duchu svatém má důvod; ze stejného důvodu Bůh pomazal Ježíše. Duch svatý přichází v moci, dává nám znamení, poznání, zjevení a pomáhá nám stát pevně v Bohu. Naučíme-li se být na něm stále závislí, povede nás.

Je riskantní přebíhat od jedné činnosti ke druhé. Mohou se z nás stát „profesionálové“ a můžeme zapomenout ptát se Ducha svatého, jak vyřešit jistý problém nebo jak jednat v určité situaci. Většina křesťanů po obrácení prosí Boha o křest v Duchu svatém. Přesto si mnozí, když křest přijmou, nedají pozor a ztratí ho. Je naše zodpovědnost si ho udržet a každý den ho nechat růst. Pokud jsme přijali křest v Duchu svatém, pečlivě si ho hlídejme! Nepřestávejme mluvit v jazycích. Pokračujme v tom zvláštním a intimním vztahu, který máme s Duchem svatým a on nás povede na každém kroku.

Duch svatý v církvi

Ježíš věděl, že církev bude potřebovat moc. Bez této moci by nebyla schopna sloužit jeho láskou a milostí zde na zemi. Proto poslal Ducha svatého, aby zmocnil svoje následovníky a oni se stali jeho svědky.

A hle, já na vás posílám zaslíbení mého Otce; vy však zůstaňte ve městě, dokud nebudete oblečeni mocí z výsosti.

L 24,49 NS

Ale přijmete moc Ducha svatého, přicházejícího na vás, a budete mi svědkové, i v Jeruzalémě, i ve všem Judstvu, i v Samaří, a až do posledních končin země.

Sk 1,8 K

Bůh si pro tuto událost zvolil zvláštní den: den letnic. Zvolil si tento den pro zrození církve v Jeruzalémě. Stalo se to před 2 000 lety. Den letnic byl pro izraelský lid důležitý svátek. V ten den slavili Svátek týdnů, nazývaný rovněž Svátek sklizně nebo Den prvních plodů. O Svátku týdnů v den letnic se shromáždili v Jeruzalémě lidé ze vzdálených míst a měst. Tento svátek se slavil 50 dnů po výročí dne, v němž Izrael prošel Rudým mořem.

Bible říká, že Ježíš kázal tisícům lidí, kteří byli uzdraveni a vysvobozeni, a po vzkříšení se zjevil více než 500 lidí. Co však následovalo? V den Letnic bylo v horní místnosti pouhých 120 lidí. Kde byly ty tisíce, které byly uzdraveny? Kde bylo těch 500, kteří ho viděli? Pouhých 120 bylo v té horní místnosti a očekávali jeho zaslíbení. Co se stalo pak? Zvuk jako hučení prudkého větru přišel z nebe a všichni byli naplněni Duchem svatým. Začali mluvit v jiných jazycích, jak jim Duch dával promlouvat. V tento den, který Bůh naplánoval ke zmocnění své nově založené církve, sestoupil Duch svatý, aby vystrojil církev k práci na Království zde na zemi.

Zanedlouho bylo pobouřeno celé město. Když těch 120, kteří dostali Boží moc, vyšlo do městských ulic, město zastavilo. Učenci viděli, že tito muži, kteří nevěděli, jak mluvit jinými jazyky, nyní jinými jazyky mluvili. Ostatní si z nich dělali legraci, říkali, že jsou opilí. Jen si představte ten výjev: 120 lidí, zvedají ruce, mluví v jiných jazycích, jsou radostní, tleskají, možná dokonce skáčí a tančí. Náboženští lidé, kteří tam byli, se urazili.

Myslím, že se zas tak moc nezměnilo. Náboženští lidé, kteří chodí na naše evangelizace, jsou často také šokováni. Díky Bohu, že Duch svatý nepotřebuje naše povolení, aby dělal to, co chce.

Jasně si pamatuji na evangelizaci v Córdobě, která je považována za město velmi vzdělané. Mnoho lékařů a právníků, stejně jako lidé z různých univerzit, pomáhalo při evangelizaci. Avšak

město bylo každý večer šokováno zázraky, znamení a tisíci lidí, kteří mluvili v jazycích. Více než 85 000 lidí přišlo na evangelizaci k Pánu. Požehnaný skandál!

Před 2 000 lety o Letnicích bylo ve městě pozdvižení. Mnoho náboženských lidí se pokoušelo tu událost zastavit. Avšak Petr, který jen před několika dny zapřel Ježíše a který byl tolik ustrašený, se postavil a řekl:

Tito lidé nejsou opilí, jak se domníváte. Vždyť je devět hodin ráno. Ale toto je to, co je řečeno skrze proroka Joele: „A bude v posledních dnech, praví Bůh, že vyleji ze svého Ducha na každé tělo; vaši synové a vaše dcery budou prorokovat, vaši mladíci budou vídat vidění a vaši starci budou mívát sny.“

Sk 2,15-17 NS

Pokud jsme dosud byli náboženští, nechejme svoji náboženskost za sebou a prosme Boha, aby nás naplnil Duchem svatým. Nebudme plní náboženství - *budme naplnění mocí Boží!* Náboženští lidé budou říkat: „Jazyky byly jenom pro apoštoly! Proroctví byla jenom pro apoštoly!“ Bible však říká, že Ježíš Kristus je stejný včera, dnes i na věky.

Žijeme v posledních dnech a Pisma, která nám říkají, že naši synové a dcery budou prorokovat, se dnes naplňují. Když mi před několika lety, v roce 1981, děti řekly, že chtějí přijmout křest v Duchu svatém, odpověděl jsem: „Dobře, pokud chcete, aby vás Bůh pokřtil, běžte do pokoje, klekněte si a modlete se.“ A tak šly. Vešly do pokoje a začaly Boha prosit o jeho křest. Byla tam i naše nedávno narozená dcera, kterou měla chůva v náručí. Zničehonic jsem slyšel z pokoje hluk. Řekl jsem Marii: „Pojďme se podívat za dětmi. Je tam Boží navštívení.“ Když jsme vešli do místnosti, chůva se třásla. Byla nově obrácená, ale mluvila v jazycích a prorokovala. Nejstarší dcera ležela na podlaze a prorokovala. Ostatní děti mluvily v jazycích.

Když jsme se za ně s manželkou začali modlit, starší syn začal prorokovat v jazyku, který se podobal němčině. Požádal jsem Pána, aby mi dal výklad. Bůh mi řekl, ať vložím ruce na svou ženu, jelikož bude vykládat ona slova. Položil jsem na ni ruce a ostatní se zatím dále modlili. Maria, která držela v náručí naši nejmladší dcerku, ji položila na postel, postavila se a řekla: „Brzy, velice brzy, přijde veliké probuzení do Argentiny a Argentina bude moje, praví Pán.“ Syn stále opakoval proroctví v jazyce, který jsme neznali. Uprostřed ohně v místnosti nám Pán přinesl své slovo a oznámil, co má přijít. Byli jsme věřící jen dva roky a naše služba ještě ani nezačala.

Mnozí křesťané se smáli, když jsme říkali, že do Argentiny přijde probuzení a tisíce duší přijdou k Pánu. Avšak toho večera, kdy nám Bůh zjevil svůj plán pro naši zemi, jsem mu řekl: „Pane, chci se účastnit toho, co budeš dělat.“

Od té chvíle mi Duch svatý začal zjevovat věci o současné službě evangelisty. Bůh mi předem řekl, co skrze ni udělá. V témže roce jsem měl vidění, v němž jsem viděl mnoho knih se svým jménem na titulní straně. Tehdy jsem Bohu řekl, že knihy napíšu, jen když mě k tomu povede.

Na světě jsou mnozí, kteří se prohlašují za Boží zástupce na zemi. To není pravda. Bůh má jen jednoho zástupce: Ducha svatého. Jeho slovo to potvrzuje. Apoštol Petr říká, když cituje proroctví z knihy Joel:

I na své služebníky a na své služebnice v těch dnech sešlu svého Ducha, a budou prorokovat. A učiním divy nahoře na nebi a znamení dole na zemi: krev a oheň a oblaka dýmu. Slunce se obrátí v temnotu a měsíc se změní v krev, než přijde den Páně, veliký a slavný; a každý, kdo vyzývá jméno Páně, bude zachráněn.

Sk 2,18-21 E

Petr mluvil k lidem, kteří hledali vysvětlení toho, co se stalo o Letnicích. Konečný výsledek byl, že více než 3 000 byly pokřtěny a zůstávaly v učení apoštolském.

Bůh zaslíbil, že ukáže zázraky na nebi nahoře a znamení na zemi dole. To je pro všechny jeho služebníky, pro jeho církev. Jsme připraveni přijmout znamení, která nám zaslíbil? Chceme zakusit jeho plnost? Zvedněme ruce k nebi, začněme Bohu vzdávat díky a řekněme:

*Ježíši, moje duše tě uctívá.
Miluji tě, Pane Ježíši Kriste.
Sláva, sláva, sláva tobě Pane!
Naplň mne nyní tvým svatým Duchem.
Očisti mě, proměň mě.
Chválím tě, Pane.
Sláva tobě, Pane.*

Bez přestání se modleme. Vydejme svůj jazyk Duchu svatému a pokud budeme mít v ústech slova, kterým nebudeme rozumět, vyslovme je. Uctívejme Boha. Dá nám dar, který nám umožní jej uctívat v jiných jazycích.

Sláva, sláva, Pane, tvému jménu.

Část pátá

„A vypijí-li něco smrtelného, nijak jim to neublíží...”

11. kapitola

Duchovní přikrytí

Duch svatý dal nad svůj lid ochranné přikrytí. Následující událost ukazuje, jak mě chrání, když čelím smrti.

Když jsem byla malá, matka mě často hodně bila. Proto jsem se rozhodla odejít z domova. Přijala jsem špatnou radu a odešla jsem bydlet ke skupině lidí, s nimiž jsem se nedávno setkala. Řekli mi, že se o mě budou starat a že u nich budu bezpečnější než u rodiny. Nastěhovala jsem se k nim a téhož večera jsem začala kouřit marihuanu. Brzy jsem byla na drogách závislá. Brala jsem stále větší dávky a ty způsobily, že jsem ztratila všechny zábrany. Když jsem byla pod vlivem drog, obnažovala jsem se před přáteli a dovolila jsem jim, aby mě fotografovali. Dovedli mě za ženou, která mě naučila tančit striptýz. Přivedli mě též na seanci a slibovali, že mi to pomůže cítit se lépe. Byla jsem jejich otrokyní a nemohla jsem se z toho vztahu vymanit. Přinutili mě podepsat smlouvu, kde bylo napsáno, že mě zabijí, pokud odejdu. Byla jsem stále víc a víc závislá na drogách. Dokonce jsem si je vpichovala do prsou. Několikrát mě zatkli, ale vždycky se našel někdo, kdo mě na kauci dostal z vazby. Když jsem jednou byla zoufalá, vykradla jsem dokonce lékárnou, abych se dostala k drogám.

Jednou jsem se zúčastnila rockového koncertu. Tu noc se se mnou něco stalo. Ten rockový zpěvák se pro mě stal idolem. Koupila jsem si velké plakáty, kde byl vyobrazen, trička s jeho portrétem a další věci. Velký plakát, který visel v mém pokoji, ke mně často mluvil. Ze začátku jsem o tom moc nepřemýšlela, ale plakát měl brzy nade mnou moc. V jednom rozhovoru jsem mu sdělila všechny detaily svého života. Nakonec jsem začala cítit, že ta osoba žije v mém nitru. Za nějaký čas mě znovu zatkli a poslali na psychiatrii, kde mě samotnou zamkli v malé místnosti. Byla jsem dále posedlá tím rockovým zpěvákem.

Uslyšela jsem o Annacondiově evangelizaci v Rosariu. Opravdu jsem chtěla jít, tak jsem šla. Když začal Annacondia vymítat demony, stalo se něco strašného. Začala jsem ho proklínat a nadávat mu. Křičela jsem na něj, aby byl zticha.

Za několik dní ke mně ten, který mě uvnitř kontroloval, promluvil a řekl: „Vezmi nůž a zabij evangelistu.“ Odpověděla jsem, že neexistuje způsob, jak to provést, ale on mi dal plán: „Schovej nůž do šatů a běž dopředu, až se bude modlit a vzkládat ruce. Až evangelista přijde k tobě, zabij ho. Neboj se. Já tě ochráním.“

Šla jsem na evangelizaci a připravena zabít Annacondiu jsem šla dopředu pro modlitbu. Když jsem však byla blízko něj, padla jsem na zem a odnesli mě do stanu vysvobození, kde zjistili, že mám v šatech ukrytý nůž. Několik hodin se za mě modlili. Vymanila jsem se z autority, kterou nade mnou měl rockový zpěvák. Prosila jsem Boha, aby mi odpustil, že jsem prodávala drogy, i další hříchy. Když jsem přijala duchovní vysvobození, vyšlo ze mě několik démonů a všecko jsem vyznala. Na konci shromáždění přišel bratr Carlos a modlil se za mě.

Když se modlili, abych byla osvobozena, zapsala jsem si všechno, co mi duchové říkali. Mimo jiné říkali: „Annacondio, duchové tě nenávidí.“ Duchové mě také přinutili nakreslit rakev, v níž byl bratr Annacondia a napsala jsem tam: „Zabijte evangelistu.“ Dnes jsem úplně svobodná a s rodinou chodím pravidelně do církve.

Ana

Boží zásah

Posledního večera evangelizace, která se konala v San Martínu, tam bylo 100 000 lidí. Když jsem šel po schodech na pódium modlit se za potřebné, jeden poradce řekl: „Nechod' nahoru, Carlosi! Nechod', prosím tě!“

„Proč? Co se děje?“ zeptal jsem se překvapeně.

„Ochránka nám řekla, že mezi těmi, kdo si jdou pro modlitbu, je několik ozbrojených mužů, kteří jsou připraveni tě zastřelit ve chvíli, kdy vstoupíš na pódium,“ odpověděl.

„Neboj se,“ řekl jsem. „Musím se modlit za nemocné, potřebují to a je to můj úkol. Bůh mě k tomu povolal. S těmi muži se něco stane. Budu se modlit za ty, které sem náš Pán Ježíš Kristus přivedl. Pokud chce, abych se za ně modlil, postará se o mě. Za chvíli uvidíš, jak odcházejí z pódia a bijí kolem sebe cestou do stanu.“

A tak se to stalo. V okamžiku, kdy jsem si vzal mikrofon a řekl jsem: „Ježíši,“ ti posedlí muži padli na zem a byli odvedeni do stanu vysvobození. Tam přiznali, že přišli a byli připraveni mě zabít. Muž, který se oblékal do bílého a byl knězem bílé magie, jim zaplatil a opatřil jim zbraně i auta, aby plán mohli uskutečnit. Pán nám však dal moc rozdrtit hlavu ďáblu. Nevěříme v Boha z lepenky či ze sádry, ale v Boha, který je živý.

Tyto a další zkušenosti, kterými mě Bůh provedl, mi více a více potvrzují, že jedná nadpřirozeně. Denně například osobně zakouším a potvrzují existenci duchovní ochrany. Bůh to zaslíbil jako součást „znamení, která budou následovat ty, kdo věří“. Je to zaslíbení ochrany a duchovního i tělesného přikrytí pro všechny jeho děti.

Slovo říká: budou „brát hady do rukou a vypijí-li něco smrtelného, nijak jim to neublíží“ (Mk 16,18 NS). Když to bylo napsáno, neexistovaly střelné zbraně, ale existoval smrtelný jed. Jed byl nejjednodušší a nejúčinnější způsob, jak zabít člověka. Nezůstaly po něm žádné důkazy. Účinnost této metody samozřejmě závisí na skutečnosti, že tehdy nebyl znám proti-jed.

Nic, čeho se dotkneme rukama, ani nic z toho, co vchází do našeho těla, nebude mít účinek, když nás Bůh chrání. A přesto nezapomeňme, že abychom získali tuto ochranu, stejně jako všechna další „znamení“, je nutno věřit.

Ostřelovač zabíjí

Na jedné evangelizaci v San Justo v provincii Buenos Aires na mě ze zálohy mířil puškou muž a chtěl mě zabít. Později sám prohlásil, že pokaždé, když mě chtěl zaměřit, pódium překryla mlha, a on nemohl zaměřit a vystřelit. Viděl, jak přišla postava, která mne zakryla. To se stalo několikrát. Řekl také, že pokaždé, když se pokusil vystřelit, kulka nevyšla z pušky. Když zamířil jiným směrem a pokoušel se vystřelit, tak to šlo. Avšak ve chvíli, kdy zamířil na mě, to zase nešlo. Po několika pokusech skončil ve stanu vysobození a tam mu sloužili.

Takové věci se dějí na shromážděních, kterých se účastním v Argentině i v jiných částech světa, stále. Ti, kdo naplňují Velké poslání, se modlí za nemocné a ti, kdo mají autoritu vymítat demony, budou napadáni. Když církev bude kázat plné evangelium, pravděpodobně bude terčem útoků.

Andělé jsou kolem mě

V Bibli se jasně říká: „Hospodinův anděl se položí táborem kolem těch, kteří se bojí Boha, a bude je bránit.“ (Ž 34,7 E) Při několika příležitostech mi ti, kdo přišli na evangelizaci, řekli, že když přišli na místo, viděli u kazatelny anděly, kteří stáli kolem mě. Někteří z nich nebyli věřící, a přesto viděli anděly. To jsou nadpřirozená znamení od Boha. Vždycky prosím Pána, aby poslal legie andělů, kteří mě budou obklopuvat. Když pomáhali prorokům, mohou stejně tak pomáhat i nám. Andělé jsou v evangelizační práci velice důležití.

Když končila evangelizace v La Plata, rozhodli jsme se, že zorganizujeme další ve skladišti v Buenos Aires, což bylo uzavřené, ale velice prostorné místo. Měla to být třídní evangelizace. Ve chvíli, kdy jsem začal kázat, jsem uslyšel, jak na střechu padají kameny. Přestal jsem hovořit a přede všemi jsem řekl: „Než evangelizace skončí, ten, kdo hází kameny, bude zde dole prosit Boha za odpuštění a odevzdá život Pánu Ježíši Kristu.“ Pak jsem kázal dále.

Druhého dne jsem začal kázat a kameny znovu začaly padat na střechu. Nic jsem neřekl a kázal jsem dále. Když přišel čas, aby lidé přišli a vydávali svědectví, na pódium přišel mladík. S pláčem řekl:

Jsem ten, kdo házel kameny na střechu a nemohu uvěřit, co se mi stalo. Vzal jsem veliký kámen. Chtěl jsem jím protrhnout střechu, trefit tě a zabít. Právě když jsem se chystal ten kámen hodit, ztuhla mi ruka. Potom mi povolily prsty a kámen spadl na zem. To ale není všechno. Cítil jsem, jak mě postrkují dvě silné ruce a já se posunul téměř o metr a půl. Otočil jsem se, ale nikoho jsem neviděl. Znovu jsem cítil, jak mě kdosi tlačí, ale pořád tam nikdo nebyl. Tak mě postupně dostrkal ke vchodu do budovy. Poslední postrčení bylo tak silné, že jsem skončil uprostřed shromáždění, a když jsem se chtěl postavit, nohy mě neposlouchaly.

To je jeho svědectví. Mladík přijal Pána Ježíše Krista jako jediného Spasitele. Než odešel z pódia, zeptal se: „Promiňte, mohu něco říct?“ „Ano,“ odpověděl jsem.

Pozvedl ruce k nebi a hodně nahlas řekl: „Ať žije Kristus!“ a s pláčem sešel z pódia.

Ten muž přišel a nenáviděl nejen Boha, ale každého, kdo o Bohu mluví. Odešel však s Kristem v životě. Pokud se mě zeptáte, kdo ho dostrkal na shromáždění, řeknu, že anděl. Bůh posílá anděly, aby pomáhali s evangelizační prací.

První evangelizaci jsem měl ve velice chudé čtvrti. Když skončilo shromáždění, zjistil jsem, že vůdce místního gangu přijal Pána. Jeho přátelé si mysleli, že jsem mu vymyl mozek. Na konci shromáždění se rozhodli, že mě zabijí.

Já jsem o tom samozřejmě nevěděl. Když skončilo shromáždění, nasedli jsme s rodinou do auta a pomalu jsme odjížděli domů. Několik bratrů stálo u dveří kostela a při odjezdu nám mávali. V té chvíli vyšla z úkrytu skupina ozbrojených mužů, aby nás zastřelili. Ani jsem si jich nevšiml.

Vystrčil jsem ruku z okna auta, zamával jsem bratrům a odjel jsem. Na druhý den mi bratři sdělili, že když jsem jim mával, ozbrojení muži, kteří na nás zrovna mířili, padli na zem.

Tak nás Bůh učí, že se o nás stará. Satan se jistě bude pokoušet nás odstranit, ale Bůh nám říká, abychom se nebáli. I kdyby nám dali pít smrtící jed, neublíží nám. Je to znamení Boží ochrany. Když zaútočíme na peklo, ďábel nezůstane zticha, ale pokusí se nás vystrnadit tak rychle, jak to jen půjde.

Lidé si často myslí, že ti, kdo káží slovo Boží, jsou chráněni před útoky, ale není tomu tak. Ďábel mě neustále napadá, stejně jako moji rodinu. Já však nemám obavy, protože moje žena, stejně jako děti a vnuci, jsou všichni u nohou Krista a pod úplnou a stálou Boží ochranou.

Starý automobil pálil

V Argentině je chudé město, které se nazývá *Itatí*. Je to největší a nejnebezpečnější město v kraji. Když jsme tam pořádali evangelizace, každý den bylo spaseno mnoho lidí. Jednou hodně přšelo, a ulice byly celé zablá-cené. Nemohl jsem tam dojet automobilem, a tak jsem se rozhodl, že ho nechám tam, kam se mi podaří dojet, a dále půjdu pěšky. Měl jsem starého citroena. Byl velmi lehký a bylo velmi snadné ho přesouvat. Tlupa chuligánů se rozhodla, že ho polije benzínem, podpálí a nechá shořet. V noci se však přihodilo něco nadpřirozeného a šokujícího. Pokaždé, když se některý z nich pokoušel přiblížit k automobilu, padl na zem. Když se jim podařilo dostat se dostatečně blízko, aby s ním mohli pohnout, poznávací značka páčila a nebylo možné se jí dotknout.

Něco podobného se stalo jednou v noci, když se několik mladíků vloupalo do stanu, kde jsme pořádali evangelizace, a ukradli několik židlí a další věci. Někteří pořadatelé se velice zlobili. Nemohli pochopit, jak se něco takového mohlo stát, a tak jsme se modlili, aby Bůh zasáhl.

Za několik dní se zloději vrátili i s židlemi a s ostatními věcmi. Řekli, že litují toho, co udělali. Řekli rovněž, že ty předměty jsou záhadné - vždycky, když se pokoušeli si na židle sednout, páčily. S ostatními ukradenými předměty se rovněž děly zvláštní věci. Měli velký strach a mysleli si, že ty věci jsou očarovány. Byla to ale nadpřirozená Boží moc. Věřím, že mi Bůh řekl: „Budeš kázat moji moc a znamení budou následovat. Budou se dít zázraky a démoni budou vycházet. Buď opatrný, lidé se budou snažit odvést tě z cesty! Já však budu s tebou." Mám celou sbírku zbraní a nožů, které skončily ve stanu vysvození. Odhodili je lidé se slovy: „Chtěl jsem zabít Annacondiu."

Běžte tam, kde jsou lidé

Tyto události se nestaly v kostele, ale venku na ulicích, kde číhá ďábel. *Boží děti* se scházejí v kostelích, ale s *Božím stvořením* se setkáváme venku na ulicích. Mnozí by rádi věděli, proč církev nezažívá tyto věci, a evangelizační služba ano. Odpověď je velice prostá. Sloužíme na ulicích, přímo v přední linii. Máme ale dokonalou Boží ochranu. Satan chce církev zastavit v postupu, ale církev roste o to více. Projevy moci Boží přibývají. Pokaždé, když kážu v parcích, na náměstích a na ulicích, všichni vidí znamení a zázraky.

V podobnosti o ztracené ovci nám Ježíš vypráví o pastýři, který opouští devadesát devět ovcí a jde hledat tu, která se ztratila (L 15,1-7). Říká také, že v nebi je veliké veselí, když hříšník činí pokání (L 15,10). Bůh se stará více o jednoho ztraceného, než o devadesát devět spravedlivých, kteří nemusejí činit pokání. Boží srdce je u ztracených ovcí a jeho oči spočívají vždy na tom, kdo hledá ztracené ovce. Posílá své anděly, aby se zvláště starali o ty, kdo hledají ztracené, protože jsou v nebezpečí a riskují. Církev ví, že patří Bohu, avšak svět ovládá Satan a jde do zatracení.

Víme, že jsme z Boha a celý svět leží v tom Zlém.

1J 5,19NS

Pokud chceme být uprostřed Boží vůle, hledejme ztracené. Tam je Bůh a také jeho nadpřirozená moc. Pokud to budeme dělat, začneme chodit v jiné dimenzi.

Přesto církev dělá velikou chybu, která zastavuje její růst a odvádí pozornost od evangelizace. Je čím dál víc náboženská, je z ní pouhý zvyk a nadpřirozená Boží moc ztrácí na síle. Ježíš vyučoval v synagógách, ale zázraky se většinou děly mimo ně. Tam jsou ti, kdo musejí vidět, aby

mohli uvěřit. Když se Mojžíš vrátil do Egypta, Izraelité museli vidět znamení na vlastní oči, aby mohli uvěřit, že ho poslal Bůh. Uznali ho jako svého vůdce díky znamením, kterých byli svědky. Bez znamení od Boha jsme pouze náboženští a z církve se stává náboženství. Nadpřirozené Boží projevy jsou znamením pro svět, aby uvěřil, a byl zachráněn. Proto je nutné, aby tyto projevy byly ve středu církve.

12. kapitola

Duchovní boj 1

Uspořádali jsme čtyřicetidenní evangelizaci v Santiagu del Estero. Před mým příjezdem tam přijel i slavný léčitel. Používal parapsychologii, procestoval celou Latinskou Ameriku a popíral existenci zázraků a nadpřirozeného uzdravení. Vykládal lidem, že ďábel neexistuje. Když jsem přijel se skupinou z *Mensaje de Salvación*, část místní katolické církve již netrpělivě očekávala, co se stane, protože jen před několika dny poslouchali tohoto léčitele. Následující příběh zjevuje moc našeho nadpřirozeného Boha.

V Santiagu del Estero má katolická církev každý 22. den každého měsíce určitý svátek. V říjnu 1990 se společenství rozhodlo pro náboženské procesí. Mělo procházet kolem místa, kde byla pořádána evangelizace Carlose Annacondii.

Procesí začalo, ale stalo se něco nadpřirozeného, co bylo těžké vysvětlit. Když čtyři muži, kteří na ramenou nesli obraz, procházeli kolem místa evangelizace, padli na zem. Další účastníci procesí padli rovněž. Stalo se to přesně ve chvíli, kdy se evangelista modlil počáteční modlitbu. Lidé, kteří byli svědky té události, měli strach a nechápali, co se děje. Bůh však měl záměr.

Kněz, který procesí vedl, měl takové obavy, že nařídil, aby obraz ihned odnesli do kostela, i když skleněný kryt kolem obrazu byl zcela rozbitý. Někteří z těch, kdo upadli, skončili v nemocnici, jiní ve stanu vysvobození. A další zůstali na evangelizačním shromáždění, kde poslouchali Boží slovo.

Když si později kněz uvědomil, co způsobilo onu nehodu, požádal místní policii, aby zastavila evangelizaci, ale oni nemohli. Shromáždění požehnala Santiago del Estero. Bylo zachráněno 28 000 lidí a mnozí byli uzdraveni, na příklad žena, která byla od narození slepá.

Juan

Nadpřirozený Bůh

Když se přihodila tato nehoda, na evangelizaci nastal obrovský neklid. Lidé se začali srocovat, aby viděli, co se stalo. Někteří projíždějící řidiči si mysleli, že to je velká automobilová nehoda, a zavolali pohotovost. Někteří chytači běželi na pomoc, když si uvědomili, co se stalo. Nakonec polovina lidí z procesí skončila v nemocnici, i když jim nebylo nic vážného, a druhá polovina ve stanu vysvobození.

Na dotaz, co se stalo, mohu odpovědět pouze to, že došlo ke konfrontaci mezi duchovními mocnostmi. Naším záměrem vůbec nebylo způsobit někomu potíže, ale tito lidé se očividně evangelizace báli. Snad si mysleli, že procesí nám přinese poselství. Byl to však pouze hezký pokus.

V ovzduší nad námi probíhá stálá duchovní bitva o duše ztracených. Pokud církev bude mít navrch, tisíce budou zachráněny, uzdraveny a vysvobozeny z ďáblových spárů. Kristova církev k

tomu má autoritu. Bůh nám dal vesnice, města a národy. My, jako jeho církev, máme vykonávat autoritu, kterou nám Bůh dal.

Nemá smysl ignorovat skutečnost, že ďábel je náš nepřítel. Mnozí věřící se nechtějí ani zmínit o jeho jménu. Říkají: „Já o Satanu nemluvím.“ To k ničemu nevede. Ježíš ho oslovil, konfrontoval, vyhnal a převzal autoritu. Pokud se budeme pokoušet ho ignorovat, bude jako řvoucí lev, který hledá, koho by sežral. Proto vidíme, jak ničí služebníky, službu a církev.

Apoštol to vyjadřuje takto: „Víme, že jsme z Boha a celý svět leží v tom Zlém.“ (1J 5,19 NS) Když čteme „celý svět“, možná si myslíme, že je to příliš všeobecné. Bible však toto pojetí vysvětluje: „Kdo není se mnou, je proti mně; a kdo neshromažďuje se mnou, rozptyluje.“ (Mt 12,30 NS) Na světě jsou dvojí lidé: ti, kteří Bohu patří a ti, kteří mu nepatří. Na zemi jsou mnozí, kdo Bohu nepatří, a naším posláním tedy je zasáhnout je, aby poznali Boha a byli proměněni jeho slovem.

Věřím, že je čas používat autoritu, kterou nám Bůh dal. Když se pokoušíme mít věci pod kontrolou, Boží Duch nám často poklepe na rameno se slovy: „Proč mi nedovolíš, abych se o to postaral *já*?“ My to však nechceme slyšet. Byl bych rád, kdybychom si uvědomili ty velké věci, které Bůh chce udělat v *nás* a *skrze nás*. Pro každého má zvláštní záměr. Musíme Boha vnímat, být na něj otevření a dovolit mu, aby nás použil k šíření svého království.

Mnoho mladých se mě ptá: „Bratře Carlosi, co jsi pro Boha udělal, že ti dal tuto službu?“

Vždycky odpovídám: „Boží dary jsou zdarma. Bůh je dává církvi, aby ji naplnil milostí.“ Vše, čím mohu přispět k tomu, aby mi Bůh požehnal, je modlitba a půst. Avšak dělám to, aby mě posílil a dal mi odvahu postavit se ďáblu na odpor. Věřím, že za věci, které nám Bůh touží dát, nemusíme platit. Chce nás pomazat a dát nám milost. Tato požehnání jsou dar z nebe, který nás má vybavit, abychom dělali stejné věci, které dělal Ježíš.

První krok, který jako křesťané musíme udělat, abychom se líbili Bohu, je, že se k němu opravdově obrátíme a budeme posvěceni. To není jednoduché. Jsme vždy připraveni od něj přijímat, ale je pro nás těžké mu dát, co od nás žádá. Před nějakou dobou jsem četl příběh, který o tom hovoří.

Chlapeček se zeptal táty: „Tati, spravil bys mi autíčko?“

Otec vzal hračku do rukou, prohlédl si ji a odpověděl: „Jestli mi dáš chybějící součásti, synku, tak ho opravím.“

„Co chybí?“ otázal se chlapec.

„No,“ odvětil otec, „chybí volant, nárazník a dveře. Dej mi je a budu ti ho moci opravit.“

Chlapec se šel podívat do krabice s hračkami a našel nárazník a dveře. Když krabici pozorně prohledával, nakonec našel i volant. Otec autíčko opravil a chlapec byl velmi šťasten.

Když Bohu řekneme: „Pane, chci abys mě použil, chci, abys mi dal život do pořádku, chci tvé pomazání,“ bude po nás chtít, abychom mu vydali věci, které mu zatím poddány nejsou. Jakmile to uděláme, použije nás. Když půjdeme v dokonalé Boží vůli, budou se kolem nás dít věci, a my se o ně nebudeme muset starat.

Jednou jsem se šel do nemocnice modlit za nemocného muže. Vedle něj ležel v posteli pacient, který měl smrt na jazyku, já jsem však o tom nevěděl. Modlil jsem se za člověka, jehož jsem přišel navštívit, a ten byl uzdraven. Je úžasné, že když jsem odešel, umírající vstal a byl uzdraven také. Lidé byli zmateni: právě se stali svědky zázraku. Nevěděl jsem o tom, až když za mnou později přišli ti, kdo u toho byli, a řekli mi to.

Když kráčíme v souladu s Božím plánem, dějí se věci. Velice důležité je pomazání! *To nejnáděrnější, co nám Bůh může dát, je pomazání a moc Duchu svatého.* Když jsme v souladu s Bohem, věci se prostě dějí. Pomazání je Boží dar pro všechny, kdo ho v poslušnosti hledají.

Z toho vyplývá, že je třeba, abychom byli Bohem pomazáni k boji, protože jsme uprostřed války. Chcete však vědět, kdo je náš nepřítel? Je to sám ďábel a všechny jeho mocnosti.

Žurnalista z města Córdoba napsal do místních novin následující řádky:

Je tady člověk, který křičí a celou noc bojuje s ďáblem. Nevím, jestli ďábel odchází, nebo se jen bojí. Vím však, že je vším tím křikem ohlušen.

Ať si lidé říkají, co chtějí. My budeme bojovat proti našemu protivníkovi, ďáblu. První Petrův 5,8 praví: „Buďte strážliví a bděte! Váš protivník Ďábel obchází jako řvoucí lev a hledá, koho by pohltil.“ (NS) Ďábel je nepřítel Boží a nepřítel Božích dětí.

Věci jako spiritismus, náboženství macumba, umbanda, quimbanda, čarodějnictví, parapsychologie, transcendentální meditace, věštba a kontrola mysli v poslední době velice přibýlo jak v Argentině, tak v dalších zemích Latinské Ameriky. Víte proč? Protože církev je pohodlná, užívá si Božího požehnání a lidé ve světě zatím čekají, že jim budeme kázat Boží slovo.

Abych to objasnil, chci se s vámi podělit o vidění, které jsem měl před nějakou dobou. Je to stejné vidění, které jsem popsal ve 2. kapitole. V tom vidění mi Bůh ukázal nádherné místo. Věřím, že to byl ráj. Jediné, co tam existovalo, bylo štěstí a pokoj. Viděl jsem však i pětimetrový plot, který ho ohraničoval. Když jsem přišel k plotu blíže, udivil mě zástup, který byl za ním. Všichni leželi na zemi. Byli téměř nazí. Bylo příšerné horko. Někteří upírali oči na oázu. Těla vypadala jako kostry a rty měli rozpraskané žízní. Vztahovali ruce a vykřikovali: „Pomozte nám, prosím!“ Opodál jsem viděl další, kteří se potáceli a říkali: „Prosím, potřebujeme pomoc!“ Ten nářek byl nesnesitelný.

Pochopil jsem to jako symbol Kristovy církve, která si užívá Boží dobroty a duchovního blahobytu, a je lhostejná ke sténajícímu světu. Účastníme se důležitých činností, konferencí, seminářů, sympozií, společenských

134

událostí a speciálních programů v přepychových sálech. A přece nám Ježíš říká: „Jděte a kažte evangelium.“ Jediné, o co se Ježíš stará, jsou duše ztracených. Pojďme na poušť hledat ztracené. Mají hlad a žízeň po Bohu, po živém Bohu!

Známý nepřítel

Máme nepřítel, proti němuž bojujeme. Každý den se pokouší ukrást duše, aby nepřišly ke Kristu. V Ef 6,10-12 se říká:

Dále pak, bratří moji, posilte se v Pánu a v moci síly jeho. Oblect se v celé odění Boží, abyste mohli státi proti útokům d'ábelským. Neboť není bojování naše proti tělu a krvi, ale proti knížatstvu, proti mocnostem, proti světa pánům temností věku tohoto, proti duchovním zlostem vysoko. (K)

Boží slovo nám říká, že Satan se staví proti postupu Božího království. Pavel říká, že nebojujeme proti lidem, ale proti knížatstvu, proti mocnostem, proti světa pánům temností věku tohoto, proti duchovním zlostem vysoko. Musíme vědět, proti komu bojujeme. Spojené státy musejí znát sílu svých nepřátel, aby mohly podle toho jednat.

Když víme, proti komu bojujeme, můžeme se podle toho zařídit. Nyní víme, že naše vítězství je jisté. Armáda Ježíše Krista je jediná na světě, která ví ještě než začne bojovat, že bitva je již vyhrána. Proč tedy dávat d'áblu jakékoli výhody? On obchází jako řvoucí lev a hledá, koho by sežral, ale Ježíš Kristus přišel na tento svět, aby zmařil veškeré skutky d'ábla a dal nám příkaz, abychom to dělali také.

Království temnoty

V království temnoty existuje hierarchie. Podle Božího slova je Satan nejvyšší vládce ve svém království (Mt 12,26). Řídí armádu temnoty (Ž 78,49). Projíždí svým královstvím, prochází zemi a obchází ji (Jb 1,7). V Bibli je nazýván „kníže tohoto světa“, „bůh tohoto věku“, „veliký drak“ a „dávny had“ (J 12,31; 2K4,4; Zj 12,9; 20,2).

Knížatstva

Apoštol Pavel říká, že existují *knížatstva*, *vladaři* nebo *mocnosti* (Ko 2,15; Ef 6,12). Slovník vysvětluje pojem *kníže*, nebo *knížatstvo* jako „vznešená moc“, „nejvyšší řád“. Je to nejvyšší autorita a vládá v monarchii. Kníže má vládu nad národem (Da 10,13-20).

Mocnosti

Pavel rovněž říká, že jsou *mocnosti*. Ve slovníku se praví, že výraz *mocnost* znamená „autorita žádat a přijmout podřízení“, „právo očekávat poslušnost“, „převaha vyplývající z postavení, které s sebou nese právo ovládat a dělat konečná rozhodnutí“. Satan má ve svém království toto právo. Mocnost ovládá a řídí veškeré aktivity a činnosti v oblasti své působnosti.

Světa páni temností věku tohoto

Jako další v hierarchii Pavel zmiňuje „světa pány temností věku tohoto“. Slovník charakterizuje pojem *páni* nebo *mocnáři* jako „ty, kdo vládou, kdo užívají autoritu, zvláště nad určitou oblastí nebo skupinou lidí“. Jsou to také vysocí státní úředníci zvolení či jmenovaní k tomu, aby jednali jako vladaři, hlavní zástupci výkonné moci nebo jmenované hlavy politického seskupení. Proto jsou pod autoritou těch, kdo je jmenovali či ustanovili.

Démoni a duchovní zlosti vysoko

Dosud jsme viděli, že veškeré pozice zaujímají *démoni* (*zlí andělé*). Tyto pekelné bytosti jsou jako armádní důstojníci a jsou odpovědní za operace (Mt 25,41; Zj 12,9).

Duchovní zlosti jsou podle slovníku „skupina jednotlivců, kteří se zabývají bojem nebo jsou k boji připraveni“. Je to také skupina lidí, kteří jsou k dispozici anebo slouží určitému cíli. Tento pojem se užívá pro označení vojáků, kteří bojují za určitý cíl nebo jsou posláni do boje. Nejsou v něm zahrnuti vojenské špičky. Démoni jsou součástí těch satanských sil, které podle Bible nemají fyzické tělo. Jsou to však vychytralí zlí duchové, velice nešťastní a zlomyslní.

Duchovní zlosti jsou Satanovi tajní vyslanci. Vcházejí do lidí i do zvířat a ovládají je (viz Mt 8,28-32; 12,43-45; Mk 5,8-13). Způsobují tělesná onemocnění (viz Mt 9,33; Mk 9,38-42). Trápí lidi, způsobují jim duševní onemocnění, ženou je do záhuby a ničí je (viz Mk 5,4-5). Satan má velmi dobře organizovanou armádu. Dokonce i Ježíš říká, že tato armáda se nedělí proti sobě.

Sjednoceni k boji

Jak jsme tedy viděli, království temnoty má svou hierarchii a jeho mocnosti se srocují, aby páchaly zlo. Jako křesťané se musíme sjednotit pod mocí Boží a konfrontovat a přemoci mocnosti toho zlého. Ježíš se ve své modlitbě modlil k Otci za jednotu všech křesťanů:

aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni v nás byli jedno, aby svět uvěřil, že ty jsi mne poslal.

J 17,21 NS

Musíme být jednotní, bratři! Nehledě na různé denominace. Musíme být jedno v Pánu.

Autorita Ježíše Krista

Když Satan Ježíši ukázal všechna království tohoto světa, aby ho pokoušel, vzal ho na vyvýšené místo a řekl: „Tobě dám všechnu moc i slávu těch království, poněvadž mně je dána, a komu chci, tomu ji dám.“ (L 4,6 E) Ježíš, který neodmítal to, co právě Satan řekl, se podíval na to, co mu nabízel a odpověděl slovy Písma: „Vždyť je napsáno: Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jeho jediného uctívat.“ (Mt 4,10 NS) Satan řekl, že mu byla dána království. Ovšem kým mu byla dána? Bohem? V žádném případě. Dostal království, ale ne z Božích rukou. Z čích rukou je tedy dostal?

Přečtěme si Gn 1,28 a zabývejme se požehnáním, které Bůh dal člověku, když mu předával autoritu k vládě nad zemí a k jejímu podmanění. Víme, že výraz *vládce* znamená „ten, kdo užívá autoritu, vydává rozkazy nebo vládne“. Když Bůh řekl člověku, aby vládl na zemi, měl na mysli i to, co člověku patří.

Adam byl korunou všeho stvoření. Když však neposlechl, d'ábel, který obchází zemi a hledá, koho by sežral, jeho autoritu převzal a sebral mu vlastnické právo na zemi. Adam tím, že zhřešil, předal Satanu svou autoritu. Tyto skutečnosti nám pomáhají pochopit, že d'ábel opravdu má moc a autoritu, a my jsme zde, abychom proti němu bojovali a převzali od něj všechny duše, které drží ve svých spárech. Musíme je převzít ve jménu Ježíše, jinak je Satan nenechá odejít.

Některými z těchto principů jsme se zabývali ve 3. kapitole, ale podívejme se na ně znovu, abychom je pochopili lépe.

Shodneme se, že člověk ztratil moc a autoritu nad zemí, ale Ježíš dluh zaplatil. Když byl vzkříšen, zaplatil dluh, a nyní má právo požadovat vlastnictví země. Díky této autoritě máme právo říci: „Dáble, pusť to, co ti nepatří.“ Vezmeme mu to ve jménu Ježíše z Nazareta. Satan násilím uchvacuje zemi, my však máme moc mu vzít věci v autoritě, která pochází od Boha.

Je možné proti mocnostem zla bojovat přirozenými zbraněmi, kulomety nebo atomovými bombami? Ne, nejde to. Máme však něco mnohem mocnějšího. Máme Ducha svatého a Boží pomazání. To má mnohem větší cenu než všechny bomby dohromady.

Jak máme bojovat? Tak jako Daniel, kterému řekl muž Boží: „Neboj se, Danieli, neboť od prvního dne, kdy ses rozhodl porozumět a pokořit se před svým Bohem, byla tvá slova vyslyšena, a já jsem proto přišel.“ (Da 10,12 E) Daniel se modlil s porozuměním, protože si uvědomoval, kdo je jeho nepřítel. Přesto však odpor perského knížete díky opozici zlých mocností vydržel 21 dní.

Zajímalo by mě, jaká slova Daniel používal. Vidím ho, jak leží na podlaze a říká: „Poslouchej mě, Satane. Pusť toto město. Pusť tento národ.“ Představuji si, jak přikazuje d'áblu v moci a v autoritě Ducha svatého, jenž byl nad ním, aby pustil vše, co měl pod kontrolou.

Někdy si dva nebo tři dny něco nárokujeme, a pak toho necháme. Musíme d'áblu vyrvat z rukou všecko, co nám sebral. Musíme být v modlitbách pevní a vytrvalí. Pomysleme na všechny ty bitvy, které se bojují, aby přišly odpovědi na modlitby. Pokud nám Satan sebral syna, a ten je nyní ztracen ve světě, řekněme Satanu: „Poslouchej mě, Satane: Ve jménu Ježíše ho pusť. Přikazuji ti, abys ho pustil ve jménu Ježíše.“ Neustávejme v modlitbách a svědčme svým životem, dokud ho d'ábel nepustí. Naše bojování je proti silám zla, mocnostem a knížatstvům, ne proti lidem.

Když jsem se na evangelizaci v Santiagu del Estero se skupinou bratrů modlil, Bůh mi dal vidění. Viděl jsem velikou skupinu trpaslíků, kteří byli oděni jako římsí vojáci a pobíhali z místa na místo. Jejich zbroj se podobala římské zbroji. Šlapali po zbraních, které se povalovaly na zemi a vráželi jeden do druhého. Nechápal jsem, co mi Bůh ukazuje. A tak jsem se ho zeptal: „Pane, co to je? Ukaž mi to. Já tomu nerozumím.“

„To, co tady vidíš, jsou d'ábelské mocnosti,“ odvětil.

„Ano... ale proč vráží jeden do druhého?“ zeptal jsem se.

„Co se stane, když armáda přijde o generála? Neví, kam jít. A to se teď stalo: oni prostě nevědí, kam jít,“ odpověděl.

Měl jsem ještě jednu otázku: „Proč ty zbraně leží na zemi?“

„Když je armáda poražena, odhodí zbraně na zem a se strachem uteče. Pokud armáda uteče, a přitom má zbraně, znamená to, že je znovu připravena k útoku. Silný muž však je svázán a jeho síly jsou poraženy. Otevřel jsem cestu!“ odpověděl. Teď pochopíme, proč po těžkém duchovním boji, který jsme v Santiagu del Estero svedli, vydalo svůj život Pánu 26 000 z 200 000 lidí, kteří v této provincii žijí. D'ábel byl poražen!

Satan oslepil mysl nevěřících. Evangelium je zastřeno těm, kdo hynou (2K 4,3). Co můžeme dělat? Můžeme jít na kolena a říci: „Poslouchej mě, Satane, duchu nevěry, pusť mysl, které jsi uchvátil, ve jménu Ježíše z Nazareta.“ To je to nejúčinnější, co můžeme udělat.

První evangelizace jsem pořádal v chudinských městech. Byl jsem znám jako „pastor chudinských měst“. Ti, kdo Bibli dobře znali, říkali: „To, co Carlos káže, může kázat jen na takových místech.“ Připravil jsem si pouze tři kázání. Proto jsem mohl kázat na jednom místě pouze tři dny.

Pak mě pozvali kázat lidem z vysoké společnosti v nádherných vilových čtvrtích. Bydlela tam dcera presidenta. Víte, co jsem kázal? Stejná poselství jako v chudinských městech. A víte, jaký byl výsledek? Stejný.

Není podstatné, co říkáme. Podstatné je dílo Ducha svatého v lidech. I kdybych někomu daroval auto nebo motorku, neobráti se. Duši k Pánu nepřivedeme argumenty ani slovy lidské moudrosti. Když církev ve jménu Ježíše vyrve d'áblu z rukou to, co ukradl, hned jak zlý duch odejde, lidé pochopí světlo evangelia. Toto světlo bude zářit v jejich životech. Když to budeme dělat, k Pánu přijdou tisíce duší.

Duchovní boj 2

Když jsem v roce 1987 byl v Los Angeles, přišel za mnou jeden mexický pastor. Řekl: „Bratře, před rokem jsem měl vidění. Přišel jsem, abych se s tebou o něj podělil. Když jsem spal, Bůh mě vyzdvihl a letěli jsme nad celým americkým kontinentem. Když jsem letěl nad jihoamerickými státy, byl jsem i nad Argentinou. Bylo tam úplné ticho! Nevím jistě, které město jsem viděl, ale myslím, že to bylo Buenos Aires. Zeptal jsem se Pána: ‚Proč je tady takové ticho?‘ Odpověděl: ‚Je to proto, že silný muž je svázán a církev dosáhla vítězství.‘ ”

Pak dodal: „Pán mi řekl i toto: ‚Carlosova služba je stejná jako služba církve. Kdyby církev věřila ve mne, v moje jméno, vyháněla by demony, mluvila by v nových jazycích, vzkládala by ruce na nemocné a ti by byli uzdraveni.‘ To mi Pán řekl a já ti to musím předat.”

Službu církve Ježíše Krista musíme vykonávat na zemi. Lidé pak budou uzdravováni, démoni vymítáni a v lidských životech bude zjevena Boží moc.

To je služba, kterou se vám snažíme ukázat na stránkách této knihy. Tato znamení budou následovat ty, kdo věří, ne ty, kdo následují Carlose Annacondiu nebo pastora své církve. Bible říká, že tato znamení budou následovat ty, *kdo věří*, a ti, kdo věří, jsme my. Pokud si nevezmeme všechny věci, které drží v drápech ďábel, jsme ztraceni. Vládne nad televizí, nad rozhlasem a nad ostatními médii. Pokud jsou média v jeho drápech, jak mu je sebereme? Za prvé se musíme dnem i nocí modlit a přimlouvat. Musíme přikázat Satanu, aby ve jménu Ježíše média pustil.

Vzpomínáte si na příběh ze 3. kapitoly o velké evangelizaci v roce 1992? Bylo to v Tucumánu, kde jsme vysílali přímý přenos shromáždění. Přenášely ho čtyři stanice, dvě z nich televizní - nejdůležitější televizní stanice ve městě. Měli jsme média v rukou. Řekl jsem spolupracovníkům: „Použijeme k přenosu jen pátý kanál. Ten druhý necháme volný, aby nemohli říci, že otravujeme celé město.” Avšak druhý televizní kanál, který jsme nepoužili, měl problémy s anténou, a nemohl vysílat. A tak lidé nemohli poslouchat nic jiného než Boží slovo.

Myslíte si snad, že ďábel nám dal do rukou média, protože jsme byli hodní? Já si to nemyslím. Byl zřejmě rozčilený, když svým mocnostem říkal něco ve smyslu: „Co jste to udělali? Proč jste pustili média? Teď se podívejte, co ti křesťané dělají!” Ďábel byl tehdy poražen. A výsledek byl, že všichni lidé v Tucumánu viděli a slyšeli Boží slovo. Nemá to nic společného s Carlosem Annacondiou ani s penězi, které jsme za to zaplatili (což bylo nakonec jen 30 procent sumy, kterou žádali původně). Ďábel přišel na tento svět, aby kradl, a sebral nám média. Přišel, aby zabíjel a ničil, a každý den ničí rodiny a manželství. Máme ale toto ujištění v Ježíši Kristu: „Pro to se zjevil Syn Boží, aby zmařil činy ďáblů.” (1J 3,8 E)

Viděl jsem na evangelizaci lidi, kteří přišli přímo z domova. Dívali se na televizi a uslyšeli výzvu, aby přišli. Někteří měli na sobě jenom kalhoty a byli bez košile. Další byli v pyžamu a v papučích. Slyšeli poselství, tak jen odešli z domu a přišli na evangelizaci. I čtyři mladí narkomani, kteří se chystali spáchat sebevraždu, si přišli pro pomoc.

To se stalo, protože Boží slovo se vysílalo v rozhlase a v televizi. Shromáždění se vysílalo v televizi třikrát. Trefili jsme ďábla do hlavy ne jednou, ale třikrát.

Jak jsem uvedl ve 3. kapitole, na stejné evangelizaci byl uzdraven malý chlapec s Downovým syndromem. Už si nevzpomínám, jaké poselství jsem tehdy kázal, ale jeho matka věřila a řekla: „Pane, tady je můj syn. Co pro něho můžeš udělat?”

Matka křičela k Bohu za svého syna před televizní kamerou. Později vydala svědectví, že v té chvíli se tělo dítěte začalo napřimovat, změnily se mu rysy obličeje, srovnaly se mu nohy a bylo uzdraveno i mentálně. Přivedla potom syna k lékaři, který konstatoval, že je naprosto zdravý.

Ďábel nepustí média, pokud si je nevezmeme a nevyhlásíme mu válku ve jménu Ježíše Krista: *Poslouchej mě, Satane! Pust' moje město, pust' moje sousedy, pust' média, pust' moji zemi ve jménu Ježíše Krista!*

Církev má autoritu brát hady a štíry do rukou, a nic jí neuškodí. To je důležitá pravda. Řekl jsem, kolikrát se mě lidé pokusili zabít, ale, sláva Bohu, Duch svatý a andělé Páně byli vždy na

místě a chránili mě. Poté, co jsem převrátil tolik zlých hadích hnízd naruby, mohu říci, že nám nic nemůže ublížit.

Jaký byl výsledek velké evangelizace v Tucumánu? Jak si možná pamatujete, nedovolili nám pořádat shromáždění v centru města. Tak jsme se přesunuli do předměstí. Lidé museli jít tři nebo čtyři kilometry, aby se tam dostali. Nebylo to vhodné místo. Vedly tam pouze dvě autobusové linky. Pozemek byl přímo u jezera, které rychle přeteklo, když se rozpršelo. Jednou v noci se to skutečně stalo! Viděl jsem, jak se voda dere do stanu a stoupá nám až ke kotníkům. Nevím přesně, kolik lidí ve městě žije, ale mám jistotu, že prakticky všichni slyšeli Boží slovo a poselství, jelikož téměř 30 000 tisíc lidí přijalo Ježíše Krista jako svého Pána.

„Fenomén Annacondia“

Na shromážděních v Bolívii nám ďábel způsoboval mnoho potíží. Ovšem přesto nám Bůh dal veliké vítězství. Jedny bolivijské noviny uveřejnily zprávu, kde jsem byl vyfotografován při modlitbě. Článek má název „Fenomén Annacondia.“ Stojí v něm toto:

Každý večer nás udivuje vystoupení evangelikálního kazatele Carlose Annacondii, který se objevuje na různých televizních stanicích, kde jsou shromáždění tisíců věncích. Ti zjevně očekávají, že se v jejich životě stane zázrak. Byli jsme svědky omdlévání a hysterického jednání mezi věřícími. Co je to za úkaz? Zázrak, davová hypnóza nebo... Annacondia kromě toho výborně komunikuje ve společnosti a ví, jak oslovit přívržence. Většina televizních stanic po půl jedenácté večer vysílala hodinový program s jeho kázáním. Určitě má finanční prostředky na zaplacení nejlepšího vysílacího času. A co říká na tento jev katolická církev?

Určitě nedělají nic jiného, než to, že přemýšlejí: *Kde ten chlápek vzal peníze? Určitého to stálo celé jmění.* Ve skutečnosti jsem, milí bratři a sestry, za odvysílané hodiny v televizi nezaplatil ani cent. Modlili jsme se a sebrali jsme média ďáblu ze spárů. Zjistili jsme, že nejbohatší lidé ve městě zaplatili nejnákladnější inzeráty v novinách. A stejná věc se stala také s televizní reklamou. Mohl bych vyprávět mnoho takových příběhů, a z toho byste poznali, že evangelium není otázka mluvení, ale Boží moci.

Než jsem se obrátil, měl jsem smlouvu na reklamy v rozhlase, které měly podpořit moje podnikání. Proto jsem byl ve spojení s mnoha lidmi, kteří pracovali v rozhlasových stanicích. Když jsem se setkal s Bohem, řekl jsem: „Teď když jsem věřící, koupím pro pastora Jorge Gomelského vysílací čas v rozhlase, aby mohl kázat.“ Zašel jsem do několika stanic. A víte, co se stalo? Vysmáli se mi: „Ne! Na kázání evangelia máme vlastního katolického biskupa, který pro nás pracuje jako duchovní poradce a je zodpovědný za programy v rozhlase.“ I když jsem si myslel, že to bude jednoduchý úkol, kamkoli jsem šel, setkal jsem se se zavřenými dveřmi. Musel jsem najít řešení, tak jsem se rozhodl, že pojedu do Uruguaye a navštívím rozhlasovou stanici „Real“. Tam jsem koupil vysílací čas. Lidé v Argentině měli možnost poslouchat náš program, ale pouze na krátkých vlnách. Přesto jsme to dělali rádi a s nadšením. Ten program jsme vysílali nepřetržitě čtyři roky.

Teď se podívejme na tohle: V roce 1980 jsem chtěl pětiminutovou reklamu v rozhlase, a odmítli mě. Za čtyři roky volali a ptali se, jestli nemám zájem o vysílací čas. Dali mi pět hodin vysílacího času, abych kázal evangelium. Nebyla to jen nějaká bezvýznamná stanice. Byla to jedna z nejpopulárnějších.

V Argentině se něco stalo! Ďábel musel pustit média, protože církev si je začala nárokovat a přikazovat mu, aby je pustil ve jménu Ježíše Krista. Nebyla to shoda náhod: s Bohem není nic náhoda. On má záměr a plán. My však máme požadovat to, co potřebujeme pro Boží dílo, ať je to budova, centrum nebo rozhlasový program. Musíme Boha prosit o to, co nemáme, a potom to ve jménu Ježíše Krista musíme ďáblu sebrat.

Církev už dlouho každý večer vysílá programy na nejdůležitějších rozhlasových stanicích v zemi. Boží slovo každý den poslouchají stovky tisíc posluchačů. Dnes jsou po celé Argentině stovky evangelikálních rádiových stanicí.

Jako církev Ježíše Krista máme odpovědnost odhalit svého nepřítele. Jsme členové Boží armády. Jsme silně spojeni v lásce s celým Kristovým tělem k organizovanému boji. Společně patříme pod velení hlavního velitele nebeského vojska, Ježíše Krista. Navíc víme, že máme pomoc

Ducha svatého, který nás ve všem vede a vyzbrojuje nás k vítězství v každé bitvě, které se účastníme (Mt 12,28).

Je zajisté pravda, že náš nepřítel ďábel je inteligentní a zkušený. I když nemůže znát naše pocity ani naše myšlení, jeho armáda je jednotná a dobře organizovaná. Říká se, že ďábel tolik ví prostě proto, že je tak starý. Takže zřejmě ví, že naše slabost spočívá v malé jednotě, a to nám brání být silným a dobře organizovaným vojskem. Máme však skutečnou výhodu. Jsme jediná armáda na světě, která ví dříve, než začne bojovat, že bitva je vyhrána. Je to proto, že Ježíš Kristus nám už vydobyl vítězství, když porazil našeho nepřítele na kříži na Golgotě (Žd 2,14).

Možná přemýšlíte, proč ďábel má pořád hlavní slovo, když bitva již byla vyhrána. Je to proto, že ho jako církev nepovažujeme za nejhoršího nepřítele. Zabývali jsme se stavbou velikých a nádherných kostelů, a zapomněli jsme, že venku je nepřítel, který nás chce zničit. On ví, že je poražen. Věří v Boží moc, a třese se. Proto nevystupuje veřejně, ale schovává se. Proto ho musíme vyhledat, zjistit, kde v temnotě pracuje, najít ho a zvítězit nad ním ve jménu Ježíše, „abychom nebyli oklamáni od Satana; vždyť jeho úmysly nám nejsou neznámy" (2K 2,11 NS).

Někdy je to příčina toho, že se církev cítí zastrašená a poražená. Neutkala se se svým nepřítelem. Je pořád lhostejná a Satan na ni zatím útočí. Musíme se utkat s nepřítelem a připomenout mu, že už je poražen skrze krev Ježíše Krista.

Nikomu neradím, aby se stavěl proti démonům, pokud se předtím neutkal se silným mužem. On koordinuje strategické a taktické operace mocností zla. Když svážeme a vyženeme silného muže oblasti a zlé anděly, kteří ho následují, démoni zůstanou bez ochrany a náš útok a útok Božích andělů, které máme na pomoc k boji, je zraní. Tito andělé světla jsou naši pomocníci a zúčastňují se dobývání Božího království. Když démoni ztratí vůdce a vzdušnou podporu, uprchnou ve strachu a zmatku.

Mezi satanskými mocnostmi je mnoho démonů (viz Mt 12,26-27; 25,41). Jestliže porazíme jen několik z nich, celková síla jejich útoku se nezmenší. Když však půjdeme proti knížatům, proti mocnostem a proti světa panům ve jménu Ježíše, vneseme do jejich řad zmatek. Když Duch Boží padne v moci na demony, budou rozptýleni a v hrůze uprchnou. Útok na vůdce armády není pověra ani výmysl. Potvrdilo se nám to na všech evangelizačních shromážděních. Od začátku jsme se vždy snažili nejprve rozdrtit hadovi hlavu, a tím mu vzít autoritu a moudrost. To mělo neutralizovat bojovou účinnost těla.

Na prvních evangelizacích v letech 1983 a 1984 v Mar del Plata v Argentině jsem zažil neuvěřitelné zkušenosti. Místní církve zorganizovaly evangelizaci na stadiónu. Den po příjezdu, když jsem byl se spolupracovníky v hotelu a díval jsem se oknem na oceán, mi dal Bůh vidění. Ve vodě jsem viděl tři obry. Drželi kus skla, který bránil milionům démonů vstoupit do města. Ti obři byli andělé, kteří nedovolovali démonům vcházet. Démoni již byli svázáni, dokonce před začátkem shromáždění.

Evangelizace měla takový vliv na město, že byla milníkem pro jeho obyvatele. Bůh v Mar del Plata jednal nadpřirozeně! Někteří procházeli deset bloků od stadiónu a padli na zem pod Boží mocí. S dalšími se začaly dít zvláštní věci, když projížděli v autobusu kolem stadiónu. Cestující je vynesli a přivedli na evangelizaci. Celé město vědělo, co se děje. Když shromáždění skončila, lidé si brali s sebou domů magnetofonové nahrávky kázání. Výsledek byl, že se démoni projevovali i v domovech. Nebesa byla otevřená nad celým městem. Všichni chodili na shromáždění, i ti, které nikdo nepozval, a všichni vydali život Bohu.

Abychom si dokázali představit, co se tam stalo, řeknu, že ze 400 000 obyvatel města přijalo Pána 83 000 - to znamená 20 procent obyvatelstva! Nejběžnějším uzdravením bylo uzdravení zubů. Odhadujeme, že minimálně jednomu členu každé rodiny Bůh spravil zub. Lidé z médií se chodili dívat, co se děje, a psali o tom články. Evangelizace a zázraky byly na předních stránkách mnoha světských časopisů. Bylo skvělé, že mi Bůh dal vidění před začátkem evangelizace a že jsem věděl, že démoni a duchovní síly jsou již svázány.

Duchovní boj, kterého se účastníme, je nekonečný. Když přestaneme bojovat, docela určitě ztratíme to, co jsme získali. Za všechna léta služby jsem byl v mnoha zemích a viděl jsem mnoho náboženství, mnoho struktur a tradic, ale velmi málo slz za duše ztracených. Jestliže chceme získat tyto životy, musíme duchovní boj vést denně!

Část šestá

„Na nemocné budou vzkládat ruce, a budou se mít dobře...”

14. kapitola

Uzdravující dotek

Tělesné uzdravení je jedním ze znamení, která Bůh dává člověku. Když na shromáždění vidím zázrak uzdravení, moje duše se raduje z několika důvodů. Jedním z nich je, že vidím proměnu lidí, kteří přijdou v bolesti, ale odejdou v radosti. Každé znamení, které dokládá Boží moc, bude člověku ukazovat, že se má k němu vrátit.

V Ježíšově době mnozí Ježíše následovali, protože viděli zázračná znamení na nemocných (J 6,2). Nedůvěřiví chodí na shromáždění, aby viděli, zda jsou zázraky skutečné. Když jsou svědky uzdravení, mohou učinit pouze pokání z hříchů. To je další důvod mé radosti: když lidské duše vidí Boží zázraky, jsou spaseny.

Přečtěte si o těchto úžasných uzdraveních a proměnách-, které nastaly.

Diagnóza: rakovina kostí s metastázami

To, co se stalo strýci Fernandovi, je neuvěřitelné. Byl těžce nemocen a ležel ve Francouzské nemocnici v Buenos Aires. Diagnóza zněla: rakovina kostí s metastázami v dalších částech těla, hlavně v ledvinách. Kostí se mu rozpadly téměř na prach. Vážil pouhých 45 kilogramů. Jeho stav byl natolik vážný, že se lékaři rozhodli, že ho nebudou léčit chemoterapií ani radioterapií. Umíral a aby přežil, užíval léky proti bolesti. Měl tak velké bolesti, že mu mezi kolena dali sáčky s pískem, aby se jedno nedotýkalo druhého. Bolel ho dokonce i pouhý dotek příkrývek. Neustále křičel bolestí a nic mu nepomáhalo.

Matka a teta mě požádaly, abych šel za Carlosem Annacondiou, který byl v té době na evangelizaci v Mar del Plata. Tak jsem šel. Měl jsem v plánu přinést pastorovi Annacondiovi strýcovo pyžamo, aby se za strýce modlil, ale ve spěchu jsem je zapomněl v hotelovém pokoji. Když jsem přišel na stadión, viděl jsem, že je zaplněn, Carlos Annacondia prochází mezi lidmi a za všechny se modlí. Každý, koho se dotkl, padl na zem. Bylo to poprvé, co jsem viděl něco takového. Měl jsem velikou víru v to, co Bůh může udělat, a tak jsem si troufl vejít. Když se Annacondia modlil za ostatní, zkusil jsem mu říci, proč jsem přišel. On však hned na mě položil ruce a já jsem padl. Zůstal jsem tam ani nevím jak dlouho. Myslím, že Annacondia neslyšel, co jsem chtěl, ale Bůh ano. Později jsem zjistil, že se strýčkovi večer ulevilo.

Druhého dne jsem se vrátil do Buenos Aires. Nesl jsem oděv, který jsem zapomněl vzít na stadión. Teta však skrze víru šla strýce navštívit a dala mu ho. Byl na lůžku již tři měsíce a nemohl vstát. Avšak jednou večer jsme ho viděli opět chodit. To bylo skvělé znamení. Od té doby se každý večer vážil a každý den měl o kilo více. Třetí nebo čtvrtý den lékař rozhodl, že už je natolik silný, že může podstoupit chemoterapii.

Za normálních okolností ti, kdo podstupují chemoterapii, ubývají na váze - ne tak strýc. Ten dále na váze přibýval. Každý den ztloustl o kilogram. Nakonec zase nabral 25 kilogramů, o které zhubl.

Když lékaři viděli, nakolik se jeho stav zlepšil, rozhodli se udělat nová vyšetření. Nejprve vyšetřili ledviny. Testy prokázaly, že jsou naprosto zdravé. Potom kosti. Kosti, které byly předtím téměř na prach, byly nyní zcela pevné. Nakonec jsme usoudili, že můžeme odejít a vrátit se domů do Junínu.

Specialista na onkologii z Francouzské nemocnice řekl: „Je to Boží zázrak. Nikdy jsem takový div neviděl. Ten muž byl skoro mrtvý. Byl na smrt nemocný.“

Když sousedé viděli, že se vrací, tak prostě nemohli uvěřit svým očím. Vycházeli na ulici, jen aby se podívali, že chodí. Říkali: „To je muž, který byl téměř mrtvý a teď je mezi námi.“ Byl to mrtvý muž, který byl vzkříšen z mrtvých. Byl to Boží zázrak. Díky tomuto uzdravení začala jeho manželka, děti a další členové rodiny chodit do církve. V naší církvi je dnes díky tomuto zázraku mnoho lidí.

Před několika měsíci k nám přijela lékařka, která o strýce pečovala v Buenos Aires. Strýcova žena, věrná křesťanka, k ní zašla na návštěvu a zeptala se jí: „Vzpomínáte si na mého muže?“

„Samozřejmě,“ odpověděla, „jak bych mohla zapomenout na největší zázrak, který jsem v životě viděla!“

Teta, která má velikou odvahu, řekla: „Stále se modlíme k Bohu a děkujeme mu za tento zázrak. A dnes se budeme modlit za vás.“ Po tomto zážitku jsem se ještě více přimknul k Pánu. Věřím, že když Bůh někomu takto požehná, zázrak se rozšíří do celé rodiny a mezi sousedy. A to se stalo nám.

Roberto

Stále zdrav - ke slávě Boží

Fernando, muž, který byl uzdraven, vypráví svůj příběh:

Cítil jsem se strašně - bolelo mě celé tělo. Nemohl jsem spočinout. Bylo to tak zlé, že žena už se mnou nemohla ležet v posteli. Tu velikou postel jsem potřeboval pro sebe, protože jsem se musel převalovat, abych změnil polohu. Tato situace trvala skoro rok. Prohlíželo mě 22 lékařů. Žádný však nedokázal určit správnou diagnózu, dokud jeden z nich neudělal doplňkové testy. Protože se domníval, že je to rakovina, poslal mě do Francouzské nemocnice v Buenos Aires. Tam mě vyšetřil onkolog a diagnózu potvrdil: Byla to rakovina kostí, která metastázovala do dalších částí těla. Moje onemocnění bylo tak závažné, že si lékaři mysleli, že nepřežiju více než 15 dnů. Byl jsem tak hubený, že jsem se nemohl posadit, jelikož jsem měl strach, že si zlomím páteř.

Když šel synovec na evangelizaci s Annacondiou v Mar del Plata a žádal o modlitbu, můj stav se začal zlepšovat. Neměl jsem už žádné bolesti a každý den jsem přibíral. Lékaři byli ohromeni. Pořád tomu nedokázali uvěřit. Nyní po 11 letech jsem stále zdravý ke slávě Boží.

V roce 1979 jsme byli svědky mocenského střetu mezi vojenskou vládou, která ovládala naši zemi, a Boží mocí. Poprvé jsme zažívali jeho moc, a tak jsme měli touhu kázat ztraceným a vidět, jak jsou uzdravováni. Rozhodli jsme se jít na místa, kde je jich spousta: do nemocnic.

Avšak kvůli vojenskému režimu nebylo jednoduché se dostat do nemocnice a modlit se za nemocné. Zkoušel jsem tam chodit každý den o polední přestávce. Než jsem vešel dovnitř, modlil jsem se: „Pane, způsob, ať jsem neviditelný, aby mě nikdo neviděl a nezastavil mě.“ A tak se také stalo. Vždycky jsem šel dovnitř, modlil jsem se za nemocné a Bůh je uzdravoval. Bylo to prosté: oni měli víru a já neměl pochybnosti.

Uzdravení rakoviny štítné žlázy

Jednoho dne mě přišel navštívit bratr, který se mnou pracoval, a který přišel k Pánu zároveň se mnou. Řekl mi o své sestřenci, která měla rakovinu štítné žlázy a byla vážně nemocná. Podstoupila už operaci. Odstranili jí štítnou žlázu a do hrudníku jí aplikovali kobalt, dokud

neměla spálenou kůži. Spáleniny jí způsobovaly nepředstavitelné bolesti. Nevydržela ani dotek příkrývek.

Šli jsme se za ni domů modlit. Když jsme přišli dovnitř, s vynaložením velikého úsilí vstala, aby nás mohla pustit dovnitř. Věděla, že jí přinášíme Boží slovo. Modlili jsme se za ni, četli jsme jí z Bible a řekli jsme jí, zeji Bůh miluje a že ji může uzdravit.

Když jsme odešli, řekl jsem tomu bratrovi: „Bůh ji uzdravil. Vím, že ji Bůh uzdravil.“

„Amen, já tomu také věřím,“ odpověděl.

Druhého dne jsme jí volali, abychom se zeptali, jak se jí daří. Měli jsme jistotu, že se stalo něco nadpřirozeného. Její rodina řekla: „Je to neuvěřitelné. Něco se s ní stalo.“ Vstala, začala vařit, uklidila dvůr a udělala mnoho další práce v domácnosti.

Pak nám sama řekla, co se vlastně stalo. Toho dne, kdy jsme se za ni modlili, a kdy byl manžel v práci a děti ve škole, se rozhodla, že půjde ven a uklidí chodník. Sousedé, kteří věděli, jak moc je nemocná, jí řekli: „Pojď, musíš se vrátit dovnitř a lehnout si. Až se muž vrátí domů, bude se na tebe zlobit.“

Ona jim ale odpověděla: „Já neumřu. Bůh mě uzdravil. Už nejsem nemocná.“

Tento zázrak se stal koncem roku 1979. Po mnoha letech je její zdravotní stav stále velice dobrý. Podle lékařů měla zemřít, ale Bůh udělal zázrak.

Zázrak pro Benitu

Ve městě Encarnación v Paraguayi nám paní jménem Benita vyprávěla o zázraku, který se stal v jejím životě:

Když mi bylo 37 let, onemocněla jsem. V Asunciónu i v Encarnaciónu mě vyšetřovalo několik lékařů. Měla jsem velké bolesti a neustále jsem krvácela. Nevěděli, co se mnou, tak mě poslali do Posadas v Argentině a doufali, že mi tam někdo dokáže pomoci. Přišla mě navštívit dcera, která bydlí v Buenos Aires a je věřící. Lékař jí řekl, že bych měla jít ihned na operaci, protože moje choroba je ve velice pokročilém stadiu. Měla jsem rakovinu dělohy.

Dcera se rozhodla mě přivézt na operaci do Buenos Aires. Když jsme tam přijeli, vzala mě s sebou na evangelizaci bratra Annacondii. Tam jsem přijala Ježíše jako osobního Spasitele. Věřím, že toho večera jsem přijala uzdravení, ale prokázalo se to až v den operace.

Když jsem ráno odcházela do nemocnice na operaci, uslyšela jsem hlas, který říkal: „Nebudeš muset na operaci. Jsi uzdravena.“ Podívala jsem se všude kolem sebe, abych viděla, odkud ten hlas přichází. Nikdo tam však nebyl, jen neteř, která mě ujistila, že nic neříkala.

Před operací udělali ještě další vyšetření. Lékaři zjistili něco jiného, chodili mě pak jeden po druhém vyšetřovat, až to jeden konečně řekl: „Paní jste uzdravena. Už nemáte rakovinu.“

Když jsem se vrátila domů, manžel nemohl uvěřit, že jsem byla uzdravena. Trval na tom, že potřebuji operaci. Musela jsem ho přesvědčit, že Bůh udělal zázrak, tak jsem prosila Pána o znamení, aby můj muž uvěřil. A on mi ho poskytl. V 38 letech jsem otěhotněla a porodila krásného chlapce, kterému jsme dali jméno Jorge. Dnes všichni společně chodíme do evangelikální církve a sloužíme našemu Pánu.

Účel uzdravení

Jedním z hlavních důvodů, proč Bůh dělá zázračná znamení, je, aby hříšníci byli zachráněni a vrátili se zpět k němu. Ježíš Kristus nedělal svá shromáždění na evangelizační a uzdravovací. V 9. kapitole Lukáše nám Bible říká, že Ježíš s učedníky šel z vesnice do vesnice, kázal evangelium a všude uzdravoval. Všude hlásali poselství spasení a také uzdravovali. Nevěřím, že lidé musejí být nejprve spaseni, aby mohli být uzdraveni.

Boží uzdravení je proces, kterým Bůh nadpřirozeným způsobem dává život a zdraví. Proměna v životě nemocných je nadpřirozený Boží proces.

Když budeme studovat zázraky uzdravení popsané v Písmu, zjistíme, že mnohé vyplývají z Boží milosti. Mnozí říkali: „Pane, buď ke mě milostiv.“ Ježíš je ze své milosti uzdravil. Byly časy, kdy ho následovaly zástupy ztrápených, kteří toužili po zázracích.

Když Ježíš uviděl velký zástup, který se shromáždil na březích galilejského jezera, bylo mu jich líto, protože byli jako ovce bez pastýře (Mk 6,34). Začal je vyučovat mnohým věcem. Využil tuto příležitost, aby vyučoval veliký zástup, který k němu byl přitahován zprávami o zázracích uzdravení.

Podívejme se hlouběji, proč Ježíš uzdravoval. Za prvé, uzdravoval, aby vzdal slávu Otci. Za druhé, uzdravoval pro změnu, kterou uzdravení v lidech způsobuje. Zázraky proměňují život. A ti, kdo zažili zázrak, chtějí sloužit Pánu. Když Ježíš osvobodil gadarenského muže posedlého demony, ten chtěl jít za Ježíšem. Ježíš mu to ale nedovolil. Řekl mu:

Jdi do svého domu ke svým a oznam jim, jak veliké věci ti učinil Pán a jak se nad tebou slitoval.

Mk 5, 19 NS

Ježíšův plán pro život toho muže byl, aby sloužil jako posel Božích zázraků. Jeho osvobození způsobilo, že se z něj stal velký kazatel evangelia. Nestali byste se z vás na jeho místě kazatelé také?

Modlitba za nemocné

Existuje několik způsobů jak se modlit za nemocné. Podíváme se na ten, který je popsán v Markově evangeliu: „Na nemocné budou vzkládat ruce, a budou se mít dobře.“ (Mk 16,18 NS) Měl jsem ve službě zkušenost se vzkládáním rukou.

Vzkládání rukou

Když se druhých dotkneme rukou, je v tom moc. Ježíš mnoho nemocných uzdravil tím, že se jich dotkl. Nebyla to jediná metoda, kterou používal, byla ale první, kterou použil, když začal svou službu na zemi.

Podívejme se na scénu popsanou v Mk 1, 31. Ježíš byl v Petrově domě, kde ležela v horečkách Petrova tchyně. Ježíš k ní přišel, vzal ji za ruku a pomohl jí vstát. Horečka byla okamžitě pryč. V Lukášovu evangeliu je k tomuto příběhu přidána podrobnost. Zde se k ní Ježíš shýbá, přikazuje horečce a žena je hned uzdravena (viz L 4,39).

V těchto paralelních pasážích vidíme Ježíšův postoj k nemocné. Přijde k ní, sehne se, vezme ji za ruku, přikáže horečce a žena je okamžitě uzdravena. Jediný Ježíšův dotek stačil k jejímu uzdravení.

Zvlášť důležitý je samotný dotek. Děti jsou takové, že se cítí v bezpečí, když se jich matky dotýkají. I beze slov je ten malý dotek způsobem jak říci: „Jsem s tebou.“

Teď se podíváme, co se stane, když položíme ruce na nemocného, a vlastně nevěříme, že bude uzdraven. Asi uzdravení nepřijme. Abychom mohli přejít z nemoci do zdraví, potřebujeme víru. Musíme pochopit, že moc není v našich rukou, ale v pomazání a v moci Ducha svatého. To proudí skrze naše ruce. Bible nás o tom ujišťuje ve Sk 19,11: „A Bůh konal skrze Pavlovy ruce neobvyklé mocné činy.“ (NS)

Když se my, vedoucí, pastoři, modlíme za uzdravení ve svém sboru, modleme se s vírou, že Bůh dělá zázraky. Bohoslužba pak bude jiná. Lidé, za které se modlíme, uvidí naši víru a autoritu od Boha. Bude to aktivovat víru v uzdravení a budou osvobozeni. Když se modlím za nemocné na evangelizaci, za normální situace je požádám, aby dělali věci, které předtím dělat nemohli. Ti, kdo nemohli zvednout ruce, je zvedají k Bohu. Kdo nemohl chodit, nyní chodí a běhá. Další se dotýkají míst na těle, kde měli cysty nebo nádory, a hned začnou plakat. Aktivují víru. Když ověřují skutečnost uzdravení, ukáže se víra. Pak je požádám, aby přišli na pódium a sdíleli s námi svědectví, a tím pomohli víře dalších, kteří zatím zázrak nepřijali.

Modlitba za oděvy

Na evangelizaci, která se konala v městské čtvrti la Boca v Buenos Aires, přišla jedna matka. Měla vážně nemocného syna. Byl v nemocnici Argerich, jen kousek od místa, kde jsme pořádali evangelizaci. Přinesla kapesník a my jsme se za syna modlili. Chlapec byl v komatu, z něhož se nemohl dostat, a napojen na dýchací přístroj. Přišla se ve víře modlit za syna, přestože lékaři už prohlásili, že má „mrtvý mozek“. Bůh, který se přiznal k její upřímné víře, si to nemyslel.

Když se vrátila do nemocnice na jednotku intenzivní péče, položila chlapci kapesník na čelo. Zázrakem přišel k sobě a začal mluvit. Když se to stalo, ostatní ženy, které tam také byly s dětmi, začaly o kapesník bojovat. Řekli mi, že když ho položily na ostatní děti, Boží moc je uzdravila. Za několik dní se matka přišla podělit o svědectví a dát slávu Bohu za veliký zázrak, který pro ně udělal.

Slyšel jsem o mnoha takových zázracích uzdravení a vysvobození, a také jsem je viděl. Na každé shromáždění přináší lidé předměty a oděvy, kupříkladu kapesníky nebo pyžama, které patří těm, kdo kvůli onemocnění nemohou na evangelizaci přijít. Předměty jsou požehnáním pro trpící. Tento jev je zaznamenán ve Sk 19,11-12:

A Bůh konal skrze Pavlovy ruce neobvyklé mocné činy, takže i na nemocné odnášeli šátky a zástěry, které se dotkly jeho těla, a nemoci se od nich vzdalovaly a zlí duchové vycházeli. (NS)

Opravdu věřím, že jediný kus tkaniny, který pomazal Duch svatý, může uzdravit nemocné a vysvobodit utlačené. Pamatujme, že Bůh chce uzdravovat, a i když se mnohokrát za nemocí ukrývá démonické otroctví, jindy to zase bude Boží způsob, kterým nás učí, jak procházet zkouškami.

Proč nejsou uzdraveni všichni?

Na evangelizaci přichází každý večer mnoho tělesně a duchovně nemocných. Na shromážděních sdílejí mnoho svědectví o uzdravení a o vysvobození. Tyto příběhy inspirují víru.

Někdy se mě ptají, proč ze stovek těch, kdo chodí na evangelizace, je uzdraveno jen malé procento. Podívejme se, co se stalo, když Ježíš přišel k rybníku Bethesda (J 5). Bylo tam mnoho nemocných: slepí, chromí, různě postižení. Ježíš však věnoval pozornost pouze jednomu. Přišel za chromým mužem a zeptal se ho: „Chceš být zdravý?“ Kdyby dnes Ježíš byl mezi námi, zřejmě bychom se ho zeptali, proč uzdravil jen toho jednoho muže, když tam byla spousta dalších. V těchto případech musíme důvěřovat Boží svrchovanosti.

Nemohu říci, že příčinou toho, že lidé nejsou uzdraveni, je malá víra. Na shromáždění chodí lidé úplně bez víry, jen proto, že jsou zvědaví, a Bůh je stejně uzdraví. Někteří přijdou na pódium s radostí a třesením a říkají: „Nevěřil jsem. Přišel jsem jen proto, abych si z vás dělal legraci, a Bůh mě uzdravil.“

Bible ve většině oddílů říká, že Ježíš uzdravil všechny nemocné. V některých můžeme číst: „A následovaly jej velké zástupy a on je všechny uzdravil.“ (Mt 12,15 NS) „A každý ze zástupu se ho snažil dotknout, poněvadž z něho vycházela moc a uzdravovala všechny.“ (L 6,19 E) Když jsem přemýšlel nad těmito texty a pokoušel se z toho udělat závěr, uvědomil jsem si, že všichni šli přímo k Ježíši, protože hledali uzdravení.

Dnes mnozí chodí na evangelizaci nebo do církve, aby se setkali s tím a tím člověkem, místo aby hledali velkého Lékaře, našeho Pána Ježíše Krista. To je chyba. Chtějí uzdravení, ale ne toho, kdo uzdravuje.

K Ježíši přišla „žena trpící dvanáct let krvácením... Říkala si totiž: Jestliže se jen dotknu jeho šatu, budu zachráněna.“ (Mt 9,20-21 NS) A tak se ho dotkla, ale Ježíš si všiml, že se ho dotkl někdo, kdo má víru, otočil se a řekl: „Bud' dobré myslí, dcero, tvá víra tě zachránila.“ (Mt 9,22 NS) A říká se tam, že od té chvíle byla zdravá. Tato žena, která tak dlouho trpěla krvotokem, nejprve u Ježíše hledala spasení, ale hned našla také uzdravení.

Mnoho zemí prochází těžkými časy a lidé horečně touží po zázraku. Na jedné z posledních evangelizací, kterých jsem se účastnil, se stalo něco neuvěřitelného. Na konci shromáždění vždycky jdu dolů z pódia, abych se modlil za lidi. Avšak když jsem se toho večera začal modlit, pokládal jsem jim ruce na hlavu a oni mě jeden po druhém začali brát za ruku a skoro mě vlekli k sobě. Za léta služby jsem nikdy nic takového nezažil.

Když jsem se vrátil domů, řekl jsem ženě, co se na shromáždění stalo. Odpověděla mi velice moudře: „Pamatuješ, zpočátku, když jsme se obrátili? Žádali jsme někoho, aby se za nás modlil? Závislost na Bohu jsme vyznávali na kolenou. Nikdy jsme nebyli závislí na tom, jestli se nás někdo dotkne.“

Když lidé budou hledat uzdravení od Ježíše, určitě uzdraveni budou. Když však budou hledat Annacondiu, uzdraveni nebudou. Proto na shromážděních znovu a znovu opakují: „Je tady Ježíš.“ Když pochopí, co tím říkám, budou zdraví.

Při jedné příležitosti se mě zeptal jeden spolupracovník: „Proč média nemluví o zázracích uzdravení, kterých jsme svědky na shromážděních?“ Řekl jsem mu, že přirozený člověk nemůže pochopit věci nadpřirozené. Nemůže je rozlišit, pokud to nedělá skrze Ducha svatého.

Máme úžasná, neuvěřitelná svědectví, např. případ válečného veterána z Falklandských ostrovů, který přišel na některá shromáždění. Ten mladík v jedné bitvě ztratil polovinu lebky a lékaři ji nahradili platinovou destičkou. Bůh vytvořil na jednom shromáždění kost znovu. Ovšem to není všechno. Zmizela i platinová destička. Zázrak nezasáhl jen jeho rodinu, ale také všechny sousedy.

Jindy jsem se modlil za mladíka, který byl slepý. Po modlitbě se mu okamžitě vrátil zrak a on vydal o zázraku svědectví. Pak už jsem ho neviděl. Za čtyři měsíce jsem do toho města přijel na další evangelizaci. Byl tam ten mladík, kterého přivedl jiný, abych se za něho modlil. Zeptal jsem se, co se stalo. Řekl, že poté, co se mu vrátil zrak, už nepřišel do církve. Na Boha zapomněl. Zapomněl, kdo ho uzdravil. Modlil jsem se za něho, ale nic se nestalo. Mladík promarnil příležitost, kterou mu Bůh poskytl. Vzpomněl jsem si, jak Ježíš znovu v chrámu potkal chromého a řekl mu: „Hle, jsi uzdraven. Už nehřeš, aby se ti nepříhodilo něco horšího!“ (J 5,14 NS)

„Tvé hříchy jsou odpuštěny“

Stále vidím úžasná zázraky uzdravení, které Bůh učinil. Uvědomuji si však, že mnoho nemocí je důsledkem hříšného života. Už jsme viděli, že nedostatečné odpuštění překáží uzdravení. Překážkou může být i hřích.

Jeden z nejlepších příkladů je popsán v Mk 2,1-12. Je to příběh ochrnutého, kterého přátelé přinesli k Ježíši. Jelikož se skrze zástup k němu nemohli prodrat, rozhodli se udělat otvor ve střeše a spustit jím nosítka s ochrnutým přítelem.

Podívejme se společně na tyto skutečnosti. Přátelé toho muže určitě měli velikou víru. Věděli, že Ježíš může chromého uzdravit, ale bylo složité k němu přítele dostat. Zástup jim bránil se přiblížit a oni muže nesli na nosítkách. Po několika pokusech někdo asi navrhl: „A co střešou? Můžeme prorazit otvor ve střeše a spustit ho tam na provazech.“

Ten chromý mohl říci: „Střešou? No dobře, já opravdu chci, aby se Ježíš za mne modlil. Myslím, že udělám, co bude potřeba, aby se za mne modlil.“ Přátelé museli přesně vyměřit místo, kde udělali otvor, a pak spustili nosítka.

Když Ježíš mluvil k zástupu, najednou uviděl, jak spouštějí chromého. Cítil jeho víru, stejně jako víru jeho přátel. To úsilí, které vyvinuli, aby se k němu dostal, vypovídá o víře. Proto mu Ježíš říká: „Synu, tvé hříchy jsou odpuštěny.“ (Mk 2,5 NS)

Představme si, co si asi přátelé a lidé v zástupu mysleli. Co bychom si mysleli my? Ježíš mu odpustil hříchy. Chromý však nepotřeboval *odpuštění*, potřeboval *uzdravení*. Ježíš samozřejmě přesně věděl, co si lidé kolem myslí. Jedna z definic výrazu *myslet* zní: „Zaměřit své myšlenky na něco.“ Bible říká:

Ježíš hned svým duchem poznal, že takto v sobě uvažují, a řekl jim: „Proč tak uvažujete ve svých srdcích? Co je snadnější? Říci ochrnutému: ‚Tvé hříchy jsou odpuštěny,‘ nebo říci: ‚Vstaň, vezmi své lehátko a chod‘?“

Mk 2,8-9 NS

Ježíš věděl, co je v srdci chromého muže. Věděl, že je tam hradba, která brání uzdravení: hřích. Mezi Bohem, jeho požehnáním, a námi jsou často hradby. Proto Ježíš hradbu odstranil a uzdravil ho.

Než jsme přišli k Pánu, všichni jsme měli hradby. Já jsem je měl a vy jste je zřejmě měli také. Potřebujeme, aby nám Duch svatý sloužil odpuštěním, abychom mohli přijmout uzdravení a duchovní vysvobození.

Odpuštění je velmi podstatné. Když se lidé nezbaví neodpuštění, mohou skončit tak, že se zblázní. To se stalo Beatriz. Vypráví následující příběh:

Měla jsem velice složité a kruté dětství. Léta dospívání byla stejná, i když mě potkalo štěstí, když jsem potkala svého muže. Založili jsme rodinu a finančně jsme na tom byli dobře, avšak nenávist a neodpuštění ovládaly moje srdce. Pokoušela jsem se to překrýt penězi, ale nefungovalo to. Dcera mi řekla, že manžel má milostný poměr s mladou spolupracovnicí. V srdci mi začala růst a přetékat skrytá nenávist. Začala jsem plánovat, jak nejlépe zabít jeho a pak sebe. Několikrát jsem se o to pokusila nožem, dýkou, pistolí a dalšími způsoby. Ještě dnes jsou na těle mého muže vidět jizvy.

Měla jsem hlubokou depresi. Zhubla jsem o sedm a půl kilo a dostala jsem anorexii. Ležela jsem v posteli a nezůstala ve mě žádná síla. Děti mě musely vodit do koupelny, umývat mě a dnem i nocí se o mě starat. Nikdy mě nenechávaly o samotě, protože jsem pomýšlela na sebevraždu. Vrhla jsem se dokonce pod projíždějící auto a později jsem zkusila skočit pod projíždějící vlak. Avšak vždycky mě zachránili a dovedli domů. Nejedla jsem ani nespala, rozpadalo se mi tělo a vnitřní orgány už normálně nefungovaly. Dostala jsem mozkovou mrtvici a skončila jsem s pravou stranou těla ochrnutou. Lékaři stanovili diagnózu: Paranoidní schizofrenie.

Další krok byl ten, že mě poslali na psychiatrii. Náhodou jsem slyšela v rozhlase, že má přijet evangelista Carlos Annacondia. Měl se účastnit shromáždění, která se konala kousek od našeho domu, a modlit se za nemocné. Rozhodla jsem se tam jít. Musela jsem z domu odejít tajně. Byla jsem opravdu v hrozném stavu, takže když jsem přišla na evangelizaci, pořadatelé mě dovedli přímo k poradcům, kteří se mnou mluvili. Byla jsem opravdu blázen, měla jsem skelné oči a pořád jsem zírala jedním směrem. Když se evangelista modlil, ucítila jsem cosi divného na pravé straně těla a potom jsem pocítila v hlavě prudkou bolest. Hned jsem ucítila, že mi z ramene vychází něco těžkého. Začala jsem řvát jak tur a podle těch, kdo byli kolem mne, jsem se několik sekund vznášela. Ihned mě vzali do stanu vysvobození, kde mi opakovaně říkali, ať odpustím těm, které jsem tolik nenáviděla. Já však odpustit nechtěla.

Bratr Annacondia se za mne přišel modlit. Vzal mě za ruku, podíval se na mě a řekl: „Pokud nebudeš mít v srdci odpuštění a pokoj, nic ti nepomůže.“ Věděla jsem, že je tam Ježíš. Ihned jsem pochopila, že pokud chci, aby skončilo moje utrpení a pokud chci přijmout svobodu, musím odpustit muži. Tak jsem mu odpustila a okamžitě jsem byla uzdravena. Ochrnutí zmizelo, přestalo krváčení, napřímila se mi páteř a všechny orgány znovu začaly normálně fungovat.

Toho dne jsem se cele vydala Pánu. Bůh obnovil moje manželství. Manžel se setkal s Pánem a dnes oba vedeme skupinky v našem sboru. Před nějakou dobou jsem se setkala s mladou dívkou, která měla poměr s mým mužem a vyprávěla jsem jí o Pánu.

Učinila pokání a dnes chodí do evangelikální církve.

Uzdravení zubů

Jednou jsem sloužil těm, kdo přišli blízko k pódiu, a modlil jsem se za osmnáctiletého chlapce. Když jsem mu položil ruce na hlavu, oťrásl se a pak se zarazil. Hned mi došlo, že je v něm zlý duch. Zeptal jsem se: „Kolik vás je, démoni?“ Chlapcovými ústy mi odpověděli: „Je nás mnoho.“

Požádal jsem poradce, aby ho dovedl do stanu vysvobození, a aby mu tam sloužili. Po shromáždění jsem se šel podívat, co se s ním děje. Po velkém boji s démonickými silami byl osvobozen.

Když jsme skončili modlitbu, vyprávěl nám svůj příběh. Před mnoha lety poznal Pána, ale vzdálil se od něho. Jednoho dne se cestou domů setkal s ďáblem a ten s ním mluvil. Sebral chlapci z rukou Bibli a roztrhal ji na kusy přímo jemu před očima. Pak mu řekl: „Chceš peníze, slávu a moc. Já ti to dám. Abych ti ukázal svou moc, zaplombuji ti díru v zubu.“ Strčil překvapenému

chlapeci prst do úst a spravil mu zub černou plombou. Na chlapce to udělalo tak velký dojem, že ještě toho dne uzavřel se Satanem smlouvu.

Toho večera, kdy přišel na evangelizaci, měl d'áblu obětovat své prvorozené dítě. Satan mu dal moc nad chudinským městem, kde žil. Ovládal to místo a měl peníze a moc. Vedl několik místních gangů. Dábel mu dal i kříž s červenou skvrnou uprostřed. Měl ho držet v ruce a vzývat démonské mocnosti, kdykoli se mu zachtělo. Jen fakt, že kříž pevně držel, mu vždycky okamžitě dodal sílu, a takto si udržoval celé místo pod kontrolou.

Bůh však i přesto chtěl, aby chlapec dostal druhou šanci, a tak ho přivedl na evangelizaci. Když jsem se za něho modlil, tiskl kříž, ale ten tentokrát nefungoval. Modlitební boj zuřil takovou silou, že mu kříž vyletěl z ruky. Modlili jsme se za něho několik hodin. Před půlnocí začal panikařit. V noci měl své prvorozené dítě obětovat Satanu. Když jsme se modlili za vysvobození, d'ábel ke mně promluvil chlapcovými ústy: „Já se ho zbavím. Způsobím mu zástavu srdce. Zabiju ho.“ Duchovní boj se vyhroutil tak, že mladík přestal dýchat. Prosil jsem tedy Boha s veškerou vírou, kterou jsem měl, aby ho zase přivedl k životu. A Bůh to udělal. Chlapec pak byl osvobozen a vydal o tom veřejné svědectví.

Když vyprávěl, jak mu Satan spravil zub, dal jsem si olej na prst a dotkl se toho místa. Pak jsem řekl: „Ve jménu Ježíše, mařím všechny d'áblové skutky.“ Stalo se něco úžasného. Ta plomba ihned vypadla a rozpadla se. Pomyslel jsem si: *Pokud d'ábel toto v lídech dělá, budu se modlit, aby jeho dílo bylo v moci Boží zmařeno.* Tak jsem se začal modlit za zuby a tisíce mají spravené díry v zubech, někteří dokonce zlatou plombou. Bůh dělá úžasné zázraky.

Satan přinesl na svět hříchy a jeho důsledkem je nemoc a smrt. Kristus přišel, aby zmařil skutky d'áblů. Mezi ně patří i nemoc. Můžeme proto skutečně důvěřovat, že dnes bude uzdravovat naše nemoci. Kristus nesl naše hříchy a naše nemoci. Přijměme to a můžeme být uzdraveni! Bůh může naši nemoc proměnit v nádherné uzdravení.

Chci vám předložit návrh modlitby za ty, kdo potřebují uzdravení. Obě ruce položte na místo, které potřebuje uzdravit, a nahlas opakujte tuto modlitbu. Aktivujte veškerou víru, kterou máte, a věrně důvěřujte našemu Pánu Ježíši Kristu:

Otče, má duše tě chválí a oslavuje tě. Nebeský Otče, jsem zde před tebou. Prosím tě, abys byl ke mně milostiv, v nádherném jménu Ježíše Krista.

Otče, můj Bože, začni se mě nyní dotýkat. Začni se dotýkat mého nemocného těla. Dotkni se mne, Ježíši. Otče, dotkni se svou mocí nemoci v mém těle. Dotkni se mne skrze moc svého slova, Ježíši. Duchu svatý, začni jednat v mém životě. Začni mě uzdravovat a očišťovat moje tělo, Pane. Moc Boží! Moc Boží! Haleluja! Jeho ranami jsem byl uzdraven. Amen.

15. kapitola

Svět pro Krista

Následující dopis vyjadřuje hlubokou touhu, aby ti, kdo se obrátili na evangelizaci, které pořádáme, přinesli slavné poselství o spasení a vysvobození svým rodinám, sousedům, městům a zemím. A národům celého světa.

Milý bratře Annacondio,

zdravím Tebe i Tvou rodinu. Rozhodl jsem se, že Ti napíšu, abys věděl, co se mi stalo. Stalo se něco slavného. Chci, abys věděl, co Bůh udělal v mém životě a v životě mé rodiny. Jmenuji se Jagpal. Narodil jsem se v roce 1969 v severozápadní Indii

a vychovali mě v náboženství, které se nazývá *sikhismus*. Věřili jsme v deset proroků a v převtělování. Mně však něco v srdci bránilo věřit těmto věcem. Každý den jsem se ptal sám sebe: *Jaký má život smysl, pokud se z nás po smrti stane rostlina nebo zvíře?* Nedávalo mi to smysl a ani to nebylo logické. V mém životě byla veliká prázdnota. Pomoc jsem hledal v hinduismu, pak v buddhismu. Cvičil jsem jógu, nic však nedokázalo proměnit moje nitro.

Moje rodina spolu po léta bojovala. Matka byla učitelka a otec pracoval v armádě. Vždycky hodně pil a to jen boje vyhrocovalo. Zabýval jsem se astrologií a okultními vědami, ale to ve mně nezpůsobilo žádné pozitivní změny. Všecko šlo od desítky k pěti. Po několika letech se rodiče rozhodli přestěhovat se do Santa Cruz v Bolívii. Tam přišli o všechny peníze. To způsobilo, že se táta dal na pití ještě víc. Jeho alkoholismus nevyřešila žádná léčba ani náboženství. Doma nebyl pokoj a já několikrát pomýšlel na možnost sebevraždy. Dne 10. srpna 1991 mě přítel pozval na evangelizaci. Kázal jsi tam Ty. Poprvé v životě jsem se zúčastnil takového shromáždění a poprvé jsem i slyšel o jménu Ježíš. Na místě byly tisíce. Nevím, co zpívali a říkali. Tehdy byla moje znalost španělštiny velice chabá. Avšak líbilo se mi, jak lidé při zpěvu mávali ve vzduchu kapesníky.

Když jsi šel na pódium, lidé začali tleskat a zvedat ruce. Já jsem to dělal po nich. Potom jsi se začal modlit. I když jsem úplně nerozuměl tomu, co jsi říkal, slova se mě dotýkala v srdci. Zničehonic jsem začal plakat, aniž bych věděl proč. Nešlo to zastavit. Pak jsi otevřel Bibli a četl jsi z ní. Měl jsi v hlase něco, co se mě hluboce dotýkalo a dávalo mi pokoj. Cítil jsem úctu, jaksi jsem pochopil, že na tom místě je někdo svatý. Po kázání jsi se modlil. Najednou jsem uviděl, že žena vedle mě padla na zem. Pomyslel jsem si, že omdlela, ale potom jsem se podíval doleva a zjistil, že jich padlo více. Bylo to úžasné! Ještě nikdy jsem nic takového neviděl! Když jsi na lidi pokládal ruce, všichni popadali. Všechno pro mě bylo nové. V Indii jsem nikdy nic takového nezažil. Vzpomínám si, že jsem příteli říkal, že padají jenom ti, kdo jsou slabí, a já nepadnu nikdy, protože jsem silný. Jsem přece Ind. Přítel se zasmál a řekl, ať se v tom případě nestavím do řady. Podíval jsem se na pořadatele a svou špatnou španělštinou jsem řekl: „Já nepadat.“ Když jsem zavřel oči, napadla mě myšlenka. Cítil jsem, že potřebuji pomoc. Tak jsem se modlil k Bohu: „Pomoz mi, Bože.“ Říkal jsem ta slova znovu a znovu.

Potom jsi mi položil ruku na hlavu a modlil jsi se za mne. Nic zvláštního se nestalo, tak jsem si pomyslel: *Ostatní padají, ale se mnou se nic neděje*. Když jsem však otevřel oči, zjistil jsem, že i já jsem skončil na zemi. Ani jsem si neuvědomil, že jsem padl! Zhluboka jsem se nadechl a duši mi naplnil úžasný pokoj. Hned jsem pochopil, že je to Bůh. Jeho přítomnost jsem vnímal celou bytostí. Nechtěl jsem odejít. Cítil jsem, jak mi celým tělem prochází elektřina.

Den po obrácení jsem na evangelizaci přivedl tátu. Sloužili mu ve stanu a byl osvobozen od alkoholismu. Už nikdy nezačal pít. Pána potom přijala i máma a sestra. Od té chvíle můj život už nikdy nebyl stejný. Byl jsem nejšťastnější člověk pod sluncem. Vnitřní prázdnota navždy zmizela.

Po této 33denní evangelizaci jsem začal chodit do církve v Santa Cruz. Tam mě vyučovali Božím slovu. V roce 1992 jsem byl pokřtěn ve vodě. V následujícím roce jsem přijal zaslíbení Ducha svatého a později povolání ke službě Pánu. Potom jsem dokončil studium na biblické škole a v roce 1994 jsem vstoupil do služby.

Vydával jsem svědectví v různých zemích, například v Peru, ve Spojených státech a v Kanadě. Moji službu provázely zázraky a znamení. V současné době se připravuji přinést evangelium svému lidu, svému kmenu. Musí poznat, že jediný, kdo je může zachránit, je Bůh.

Děkuji Bohu za Tvůj život. Byl jsi nástrojem, který mě přivedl k Ježíši Kristu. Skutečně si Tě vážím. Budu se za Tebe stále modlit.

Tvůj duchovní syn Jagpal

K národům

Bůh nám pomohl skrze tuto knihu odhalit a poznat několik triků, které ďábel používá, aby sváděl tento svět. Rovněž jsme si uvědomili, že Pán dal svým učedníkům úkol, který mají splnit. Poselství je jasné, poslání jednoduché i když náročné. Když jsme procházeli jednotlivé kapitoly, víc a víc se potvrzovala tato slova: „Tato znamení budou doprovázet ty, kteří uvěří.“

Bible říká, že když se Ježíš zjevil jedenácti učedníkům a předal jim Velké poslání, byl vzat do nebe, kde sedí po pravici Otce. Je ještě něco, co potvrzuje a doplňuje slova Velkého poslání:

Oni pak vyšli, všude kázali; a Pán s nimi působil a jejich slovo potvrzoval znameními.

Mk 16,20 E

Tato slova zaštiťují a potvrzují misií všech, kdo pracují na záchraně ztracených. Učedníci vyšli do ulic, aby naplnili to, co jim Bůh přikázal a Pán tam vždycky byl a pomáhal jim, dokonce i znameními potvrzoval všechno, co jim řekl.

Dnes je to pro nás výzva, musíme pochopit, že nepřítel pustoší svět. Ulice plní ti, kdo ztratili směr, orientaci a hledají cestu, kterou my jsme již našli. Nemyslíte, že by již mohl být čas, aby také oni poznali pravdu? Máme autoritu, pomazání, moc a znamení v rukou. Stále mějme na paměti, že Pán bude s námi - tak jako byl s učedníky - kamkoli půjdeme, Pán zaštití své dílo a bude ho potvrzovat znameními a svým slovem.

Boží srdce touží po ztracených ovcích. Den za dnem tisíce duší umírají v rukou svůdce. Smutné na tom je, že většina z nich ani neslyšela evangelium. Ať již to tak nadále není! V Písmu se říká: „Zemře ta duše, která hřeší.“ (Ez 18,4 E) Nesmíme dovolit, aby tyto životy šly do zatracení, aniž by poznaly pravdu.

Církev Ježíše Krista má odpovědnost hlásat dobrou zprávu. Pán mi říkal, že mnozí v církvi zapomněli na Velké poslání, které nám náš Pán Ježíš Kristus svěřil: „Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření.“ (Mk 16,15 E)

Jak můžeme kázat evangelium? Kážeme v pravdě a v jednoduchosti evangelia. Lidé jsou unaveni zklamáním a lží. Pociťují beznaděj a uvědomují si, že cosi potřebují. Nelze za nimi přijít s pouhými slovy. Nevěří už ani těm, kdo přišli v moci a v autoritě. Zklamali se, protože jim lidé nespĺnili své závazky a sliby. Bible však říká, že Bůh své sliby plní vždy.

Církev nemůže jít a hovořit ke světu s prázdnými rukama. Apoštol Pavel říká:

Mé slovo a má zvěst nespočivaly v přesvědčivých slovech lidské moudrosti, ale v dokázání Ducha a moci.

1K 2, 4 NS

Musíme kázat pod opravdovým pomazáním. Nemůžeme zůstat v pasivitě. Musíme kázat účinné poselství plné Boží moci - a znamení budou následovat. Velice dobře víme, že když moc nepochází od Boha, nenese ovoce.

Kristus řekl, že obdržíme moc, když na nás sestoupí Duch svatý (Sk 1,8). On bude ten, kdo je zodpovědný za pomazání křesťana. Tehdy budeme vybaveni, abychom mohli získávat druhé pro Krista. Každý z nás to má dělat z místa, kam jej Bůh postavil, ať je to velké pódium, malý sbor či jen pracoviště. Musíme kázat výbušné evangelium v moci.

Jen si představme, co by se stalo, kdybychom k této výbušné moci přidali autoritu? V předchozích kapitolách jsme mluvili o autoritě, kterou nám Kristus dal. Mohu vás ujistit, že pokud budeme kázat evangelium našeho Pána Ježíše Krista v pomazání, v moci a v autoritě, nikdo k němu nezůstane lhostejný. Znamení, která budou následovat, budou tak neuvěřitelná, že je nikdo nebude moci jen tak přejít.

Přijměme tento úkol! Nebuďme necitliví k věcem Ducha. Připravme se na změnu. Hledejme moc, kterou nám Bůh zaslíbil. Hledejme dynamit, který do nás Duch svatý vloží. Tato moc způsobí, že slova budou účinná.

Pět aspektů Velkého poslání

Velké poslání, které nám Pán svěřil, má pět aspektů, které specificky určují znamení, která budou následovat ty, kdo za tím půjdou.

Spasení

Prvním aspektem Velkého poslání je *spasení*. Vyplývá to ze slov: „Jděte co celého světa a kažte.“ To je nutno dělat, aby všichni věděli, že Bůh má odpověď na všechny potřeby a že nám dává příležitost nalézt věčný život v Kristu Ježíši.

Osvobození

Druhým aspektem je *osvobození* a nachází se v prohlášení: „Budou vyhánět demony.“ Musíme mít naprostou jistotu, že jakožto Boží děti máme autoritu nad démonickými mocnostmi. V autoritě můžeme vyhánět ďábla a postavit se mu se slovy: „Poslouchej mě, Satane. Příkazuji ti, abys pustil tohoto člověka a on bude svobodný.“

Udělení moci

Třetím bodem je *plnost Ducha*. Všichni potřebujeme, aby nám Bůh udělil moc. Je to nezasloužený dar, který přijímáme milostí. Proud Ducha svatého má být nad znovuzrozeným křesťanem, v něm a má plynout skrze něj. Z toho vyplývá, že náš život má mít smysl a cíl. Duch svatý nás povede a bude nás směřovat na naší pozemské pouti.

Duchovní příkrytí

Čtvrtým principem je *duchovní příkrytí*, které máme v Kristu. Když se v Bibli říká: „Vypijí-li něco smrtelného, nijak jim to neublíží,“ můžeme si uvědomit, že máme kolem těla duchovní ochranu. Je to myšleno tělesně i duchovně. I když zlé duchovní síly plánují jak nás zničit, náš život je úplně příkryt. To bude další znamení pro ty, kdo to uvidí. Ucítí Boží ochranu v našem životě a ve své rodině.

Uzdravení

A konečně pátým aspektem je *uzdravení*. Pán řekl svým učedníkům: „Na nemocné budou vzkládat ruce, a budou se mít dobře.“ Ve světě, kde nemoc je jednou z hlavních příčin utrpení, kde každý den vznikají nové nekontrolovatelné viry a ničivé bakterie, je Boží uzdravení jedním ze znamení, která přitahují lidi na křesťanská shromáždění nejvíce. Tak jako v době Ježíše zástupy stále hledají zázraky uzdravení a naše odpovědnost je, abychom je představili velkému Lékaři.

Znamení mají doprovázet církve

Znamení mají doprovázet církve, když káže slovo Boží, aby svět mohl uvěřit. Náš protivník ďábel se nepřestane pokoušet zničit Boží dílo, ale my se ho nemáme obávat.

Na evangelizaci v La Plata jsme dostali vzkaz, v němž stálo:

Všichni čarodějové a kouzelníci z tohoto města a z Ensenady (sousedí s La Plata) si vyžádali pomoc od svých kolegů z Paraguaye a z Brazílie, aby zastavili Boží požehnání a zničili to, co zde Bůh dělá.

Jako člověk jsem chvíli cítil, že mě přepadá strach. Hlas z nebe mi však zašeptal do ucha: „Dávám ti moc šlapat na nepřátelské síly a nic ti neuškodí.“ To je dědictví církve Ježíše Krista.

Přišel čas společně povstat a pracovat na Božím království, protože víme, že tato znamení budou doprovázet ty, kdo věří, aby tak svět mohl přijít k poznání Ježíše Krista, našeho Pána. Jeho slovo má autoritu dnes i na věky. Stává se efektivním v pravé chvíli podle jeho vůle. Dává příležitost jednat ve víře. Jak říká apoštol Pavel: „podle moci, kterou působí v nás“ (Ef 3,20 NS). Je výzvou pro nás věřící, abychom jednali s veškerou jistotou víry. Nejen proto, abychom mohli šlapat na nepřítele, ale také abychom dosáhli Boží ochrany.

Přišel čas

V roce 1981 jsem od Boha přijal poselství, v němž se říkalo: „Brzy, brzy, brzy. Bude veliké probuzení v Argentině. Argentina bude moje, říká Pán.“

Dnes, po mnoha letech, vidíme, že náš všemohoucí Bůh pohnul s mojí drahou vlastí, aby se naplnilo toto proroctví, a stále s ní jedná. Ještě pořád jsme však neviděli všechno, co Bůh pro tuto zemi přichystal.

Dobře vím, že stejná věc se děje i v ostatních zemích Latinské Ameriky, neboť jsem se toho účastnil. Veliké národy se mobilizují uprostřed duchovního probuzení. Nezapomeňme však, že přišel čas společně pracovat. To je Boží poselství pro tebe, bratře, pastore, vedoucí. Je čas kázat evangelium všemu stvoření! My jsme pověřeni tímto úkolem.

Zůstaňme pevní a sjednocení v Kristu, abychom společně mohli plně vidět to, co jsme jen letmo zahlédli: Svět pro Krista.

Pokud toužíte, aby si Bůh použil váš život a tisíce mohly poznat Krista, položte ruce na tuto stranu a opakujte po mně tuto modlitbu:

Náš otče nebeský přicházím k tobě a prosím tě, aby stejné pomazání a stejná moc Ducha svatého, které pohnuly mnohými muži víry a přebývaly v nich a které pomazaly Ježíše Krista Duchem svatým a mocí, byly nyní v mém životě.

Otče, přijímám pomazání a moc, abych konal dobré dílo a ničil veškeré d'áblovo dílo, aby nemocní byli uzdraveni, utlačení osvobozeni, aby bylo zlomeno každé jho a aby byly otevřeny dveře. Otče, právě teď' od tebe přijímám pomazání a moc!

Pane, svěřuji se do tvých rukou. Použij můj život, použij mě k získávání duší. Vydávám se ti a chci činit tvou dokonalou vůli ve všech věcech. Ve jménu Ježíše. Amen.

Závěr

„Satane, poslyš!“

Otče, moje duše tě chválí a dobrořečí ti. Otče, Svatý Bože, dotkni se života těch, kdo teď' čtou tuto knihu. Otče, začni nyní lámat d'áblovu okovy, trhat d'áblova pouta. Haleluja.

Otče, v autoritě, kterou jsi mi dal ve svém jménu, svazuji a vyháním každého ducha nemoci. Otče, projdi tělem nemocných, vyměň jejich krev, dej jim nové srdce a stále jednej svou mocnou rukou.

Pane, dej nám autoritu ničit dílo toho zlého, dílo d'áblovo. Odporný d'áble, jsi poražen. Ve jménu Ježíše z Nazareta proti tobě povstala armáda!

Božemůj, obdař nás svou moudrostí a svým poznáním. Pomaž nás, abychom mohli konat tvé dílo! Prosíme tě o to ve jménu Ježíše z Nazareta!

Vylej na nás svého Ducha svatého a vystroj nás. Dej nám svou lásku ke ztraceným, k těm, kdo trpí.

Poslouchej mě, Satane: Stojím proti tobě! Duchu čarodějnictví, ma-cumby, umbandy, kimbandy, odejdi z života lidí a národů! Duchu černé a bílé magie, odejdi! Démone rudé

magie, odejdi ted' odsud! Dotkni se těchto životů, Bože. Zlom okovy a satanské jho. Ďáble, odejdi!

Bože náš, jednou svou mocnou rukou. Vyháním každé šílenství. Ďábelský duchu, odejdi! Lámu veškerá magická kouzla. Bořím každé ďábelské zařikávání!

Bože, tvoje církev povstává. Přijímáme moc, moc Boží. Vaň mezi námi, svatý Duchu! Pane, jsme tvá církev, vítězná církev.

Ďáble, jsi poražen. Poslouchej mě, Satane. Dej od národů ruce pryč. Odejdi ve jménu Ježíše! A ty, Satane, ty jsi poražen pro celou věčnost.

Amen a amen.

Dodatek A

Inspirující příklad

Jedním z problémů církve v 60. letech bylo, že pastoři byli málo jednotní. Lidé se málo obraceli, protože neměli zkušenosti, které by je k tomu motivovaly.

Na konci roku 1984 začali někteří pastoři hledat způsoby, jak dosáhnout jednoty a pokoušeli se docílit jednoty, která by stále rostla. V roce 1985 jsme pozvali evangelistu Carlose Annacondiu, aby vedl evangelizaci v Rosariu. Měli jsme k tomu dva důvody: Za prvé, od té doby, co se pastoři sjednotili, existovala potřeba zažít něco nového. A za druhé, neměli jsme pochyby, že Carlos Annacondia je muž, kterého Bůh v Argentině pozvedl. Byli jsme na jeho evangelizaci v San Justu a velice jsme se nadchli, když jsme byli svědky Boží moci, která působí zázraky.

Do té doby církev v Rosariu neviděla žádný podstatnější průlom. Mimo to byl ve městě tvrdý odpor vůči evangeliu a nepřítel byl silný.

Evangelizace s Carlosem Annacondiou se konala v listopadu 1985. V počátečních dnech jsme cítili duchovní odpor vůči poselství evangelia. Avšak za 15 dní se začali velice projevovat démoni. Měli jsme stan, kde jsme sloužili demonizovaným. Protože jich bylo mnoho, stan byl plný a bratři odpovědní za tuto službu pracovali naplno. V noci jsme vnímali, že se ve vzduchu něco otřásl, že se v duchovním světě něco zlomilo. Pak jsme byli svědky několika nezvyklých událostí, jaké jsme nikdy předtím neviděli.

Ďábel nemohl odolat duchovní autoritě Božích služebníků, kteří se mu postavili bez ohledu na to, jak byl silný. Neuvěřitelné zástupy začaly přicházet na evangelizaci a zaplnily každý večer naše stany. Pokaždé, když slyšeli výzvu k přijetí Ježíše, běžely dopředu a reagovaly na ni s pláčem.

Tato slavná událost trvala 45 dní, a pak skončila, protože bratr Annacondia musel odcestovat do dalšího města. Kdyby to pokračovalo, ani si nedokážeme představit, co by se ještě stalo!

Hned po evangelizaci jsme viděli výsledky. Nastala evangelizační exploze. Církev v Rosariu zakusily neuvěřitelný růst, protože šly dál v duchu evangelizace.

Vzpomínám si na dvě neuvěřitelné události. K první došlo v naší církvi, která se jmenuje *Santuario de Fe* (Svatyně víry). Vyšli jsme z budovy a pořádali evangelizace venku každou noc po celých šest měsíců. Sbor vyrostl do takových rozměrů, že jsme se nemohli do budovy vejít. Museli jsme koupit nový pozemek a postavit nový chrám.

Dále se stalo, že toto evangelizační probuzení vyvolalo velké množství evangelizací. Vzpomínám si, jak jsem jednou šel z práce domů, a na té cestě, která vede kolem asi 50 paneláků, jsem viděl venku postupně pět evangelizací. Pořádaly je církve, které byly stejně jako my inspirovány Duchem, kterého nám během evangelizace předal Carlos Annacondia.

Když jsme navštěvovali nově obrácené, všimli jsme si něčeho, co bylo úplně jiné. Když jsme je navštěvovali předtím, vždycky říkali: „Ano, chodil jsem na evangelizace, ale v podstatě nemám zájem..." nebo „Chodil jsem na shromáždění, ale nechci měnit svoje náboženství..." Nyní, když bratři uvedli, že jsou z evangelizace Carlose Annacondii, odpověď vždycky byla: „Sláva Bohu!" a

lidé hned začali vyprávět nějaký úžasný příběh o zázracích, které zažili. Uvědomili jsme si, že když byla dána výzva, aby lidé vydali svůj život Ježíši Kristu, byli v srdci doopravdy obráćeni.

Dnes všichni víme, že v církvích v Rosariu je velké procento těch, kdo se obrátili na evangelizaci Carlose Annacondii. Rok 1985 je pro církve v Rosariu zlomový: před evangelizací a po evangelizaci. Až se budou psát dějiny Rosaria a bude se popisovat evangelizační práci ve městě, bude se psát o dělicí čáře označující nové období, které začalo roku 1985.

V roce 1992 jsme pořádali další evangelizaci a v listopadu 1996 jsme pořádali třetí. Pokaždé to mělo neuvěřitelný vliv na lidi i na církve. Lidé reagovali na jednoduché, ale pomazané poselství bratra Annacondii. Děly se úžasné zázraky, které potvrzovaly slovo. Do církve přišlo probuzení a byla povzbuzena, aby pokračovala v evangelizační službě.

Níže je uveden výčet rysů služby Carlose Annacondii, které ukazují, že je důstojným představitelem této služby. Je inspirací pro pastory a příkladem hodným následování a napodobení:

- Jeho hluboká láska k lidem se projevuje ve slovech, ve volání k následování Krista a ve vydanosti lidem. Modlí se za ně, soucitně se o ně stará bez ohledu na to, jak je unaven.
- Jedná s démony a s každým Satanovým dílem v duchovní autoritě. Když osvobozuje od břemen a duchovního útlaku, zjevuje skutečnou Boží moc.
- Jeho službu provázejí neobyčejné zázraky. Tato zázračná znamení potvrzují poselství, které káže o Kristu, který zachraňuje a uzdravuje.
- V jeho službě je jasně vidět pokora. Nikdy neměl v úmyslu stát se „hvězdou“. Prostě a s velkou láskou nás naučil, jak je evangelium jednoduché a mocné. Lidé ho mají rádi, protože je skutečný a upřímný Boží muž.

Nakonec chci říci, že jsem viděl mnoho způsobů a metod evangelizace, ale žádný nebyl tak účinný jako způsob Carlose Annacondii. Myslím, že to není metoda, nýbrž souhrn charakteristik, které jsem popsal výše.

Modlíme se, aby mu Bůh dával takovou čerstvost a zdraví v Duchu jako v roce 1985. A aby Bůh pozvedl dalších 1 000 lidí jako je Annacondia, abychom viděli, jak v našich městech a národech přicházejí k nohám našeho Pána Ježíše Krista miliony.

Norberto O. Carlini
Pastor církve *Templo Santuario de Fe*
Předseda Rady pastorů v Rosariu

Dodatek B

Soucit s dušemi trápených

Poté, co jsem uvažoval jak napsat následující řádky, a modlil se k Bohu, budu s vámi s Duchem svatým sdílet vzpomínky, které mohou posloužit jako svědectví, které nás buduje. Vydávám ho s díky.

Tu mu Ježíš řekl: „Odejdi, Satane. Vždyť je napsáno: ‚Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jeho jediného uctívat.‘ ”

Mt 4,10 NS

V lednu roku 1979 na setkání pastorů v Bahía Blanca nám Pán řekl, že pozvedne jednoho ze svých maličkých, aby sloužil neobyčejným způsobem. Skrze svého služebníka Nila Ylivainia z Finska ukázal, jak ta služba bude vypadat. Po čase jsme slyšeli o neuvěřitelných zázracích, které se dějí na evangelizacích Carlose Annacondii. Setkal jsem se s ním na konferenci v Córdobě v roce 1984.

V roce 1985 Carlos Annacondia pořádal evangelizaci v San Justo v provincii Buenos Aires. Evangelizace měla název „San Justo, Ježíš tě miluje.“ Mě určili jako pokladníka a koordinátora služby ve stanu vysvobození. Zažil jsem tam stejnou věc jako královna ze Sáby (viz 1Kr 10,6 až 7). Otevřely se mi oči a uši a pochopil jsem, co proroctví z Bahía Blanca skutečně znamená. Tehdy jsem slyšel proroctví, teď jsem byl svědkem jeho naplnění. Bůh pozdvihl jednoho ze svých maličkých a dal mu úžasnou službu.

Po evangelizaci v San Justu následovalo mnoho dalších evangelizací, včetně evangelizací ve městech San Martín, Paso del Rey, Mořeno a Haedo y La Boca. Na všech těchto evangelizacích jsem dále sloužil jako pokladník a spolu s Juanem Dicrecenciem, hlavním koordinátorem, jsme společně měli odpovědnost za stan vysvobození. Mnohokrát jsme společně byli svědky Boží slávy.

Díky této zkušenosti jsem si uvědomil, že v novém probuzení je evangelium stále stejné. Jen se vše dělá jinak. Poznali jsme Boží moc, kterou popisuje Bible, a tuto moc jsme nyní používali.

Slovo říká, že Ježíš vymítal démony, stejně jako jeho učedníci. Avšak *nyní jsme to dělali my* a výsledek byl ten, že nemocní byli uzdravováni. Hluší, chromí, mentálně postižení i jinak nemocní byli uzdraveni poté, co byli osvobozeni od démonů, kteří je utlačovali. I u křesťanů se projevovali démoni a museli jim sloužit ve stanu vysvobození. I když přijali Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele, stále měli v srdci nevyznané hříchy. Proto byli stále pod vlivem kleteb, okultismu, nenávisti, vzteku, neodpuštění, smluv se Satanem a démonů, protože se těchto věcí nezřekli. Když byli svobodní od ďáblova útlačení, přijímali křest v Duchu svatém a Bůh je pozdvihl jako obry.

Na každé evangelizaci vládla láska, obecenství a soucit se ztracenými. Každého večera zde byla radost, vítězství a štěstí. Duch svatý nás vyzbrojil, abychom mohli vysvobozovat utlačené. Každý, kdo se mu podřídil a naslouchal mu, činil zázraky.

Vyučování Carlose Annacondii bylo jednoduché. Ježíš mu dal autoritu volat duše ke spasení, uzdravovat nemocné, osvobozovat posedlé a dávat odpočívání znaveným a obtíženým. Mnoho mladých vyučoval, jak používat autoritu nad démony i nad Satanem.

Když byla ve stanu záplava těch, kdo potřebovali vysvobození, jedna dvacetiletá dívka udržovala démony v poddanosti ve jménu Ježíše, dokud jeden z bratří nezačal lidem sloužit. Dnes je v církvi mnoho bratrů, kteří mají autoritu nad démony, ale tehdy bylo neobvyklé vidět naplnění proroctví, které jsme přijali roku 1979 v Bahía Blanca. Sláva Bohu!

Evangelizace pokračovaly a staly se případy, které ovlivnily velmi hluboce můj život a službu. Vzpomínám si na manželku pastora, která měla velké deprese. Obklopovala ji smrt. Nedokázala odpustit otci, který byl pastorem a upadl do cizoložství. Sloužili jí, a když otec odpustila, byla osvobozena od démonů, kteří ji neustále trápili. Byla znovu radostná.

Další manželka pastora stále znovu přicházela do stanu vysvobození, aby se za ni modlili. Měla potíže v manželství a trápil ji zlý duch vraždy a sebevraždy. Když přijala osvobození, odpustila a smířila se s mužem a s Pánem. Potom začala sloužit dalším ve stanu.

Dojal mě i další případ. Pro modlitbu si přišla manželka mladého pastora a z jejího příběhu jsme si uvědomili, že i Boží děti mohou démoni sužovat a že mohou trpět následky toho, že se přímo či nepřímo zapletly s čarodějnicemi a s kouzelníky, kteří je dostali pod vliv zařikávání.

Vdala se v 17 letech. Od svatby měla žaludeční potíže. Trvalo to 12 let. Byla velice hubená a nemohla mít děti. Když nastal třetí večer evangelizace, několik bratrů ji odvedlo do stanu vysvobození, protože se začala chovat velice násilně. Přišel za mnou její manžel, vyprávěl mi o ní a prozradil mi, že měl vždycky velké starosti o její zdraví. Sloužili jí dva večery po sobě. Třetího dne řekl bratr, který pracoval na jejím vysvobození, že ji někdo zařikával. Jiný bratr říkal, že její stav je důsledek rodinných problémů.

Vypadalo to protichůdně. Zabývali jsme se její rodinou. Na evangelizaci přišla s matkou a se sestrou, které byly obě věřící. Když jsme jí sloužili, sestra se začala chovat problematičtěji. Nelíbily se jí naše otázky. Byla neklidná a chtěla odejít. Dva večery trvalo, než přiznala, že do její sestry, které bylo tehdy 15 let, se zamiloval mladý muž z jejich církve. Jelikož se ten chlapec líbil jí, šla k čarodějnicím a ta na mladší sestru uvrhla kletbu, aby onemocněla a zemřela.

Hned jak vyznala to tajemství, kletba, která byla na sestře, přešla na ni a začala mít velké žaludeční bolesti. Sloužili jsme celé rodině, protože všichni potřebovali osvobození a duchovní uzdravení. Začaly skrze ně plynout Boží odpuštění a láska. Viděli jsme Hospodinovu slávu.

Za rok mi její manžel řekl, že mu Bůh vrátil ženu: Šťastnou, radostnou, duchovní a dynamickou ženu, do které se zamiloval. Díky, Pane!

Na evangelizaci, kterou jsme pořádali v San Martinu, jsme zažili ohromnou věc. Do stanu přišla skupina mladých dívek a projevovali se u nich démoni. Byla to zvláštní situace. Když jsme jim sloužili jako skupině, byly pod kontrolou. Když však přišla blíž jedna z nich samostatně, démoni se začali projevovat znovu.

Uvědomili jsme si, že je všechny ovládá duch sexuální nečistoty. Mysleli jsme si, že u dívek, které mají osm až dvanáct let, to není možné. Nejstarší děvče, kterému bylo 12 let, bylo posedlé a ovládalo ostatní. Na záchodě modlitebny jejich církve praktikovaly lesbický sex. Když jsme to řekli jejich pastorovi, velice se na nás rozzlobil a informoval naši radu, že vidíme demony i v dětech. Když jsme přesto zavolali rodičům těch děvčat (kteří byli věřící), nakonec jsme jim sloužili a odhalili jsme demony tak, že jsme převzali autoritu ve jménu Ježíše. Byla to slavná zkušenost.

Vzpomínám si také na paní, která byla velmi hubená a velmi nemocná. Měla rakovinu jater, ledvin a dalších orgánů. Když jsme jí sloužili, řekla, že chce jít na záchod. Z těla jí vyšlo velké množství všeho možného. Pak se vrátila zpět do stanu a zvracela kusy jater a ledvin. Potom jí bylo lépe a odešla domů. Druhého dne jsme ji nemohli poznat. Byla v pořádku. Mohla chodit a byla zcela zdravá ke slávě Boží.

Další úžasný příběh je o ženě, u níž se začali projevovat démoni, když se za ni Carlos Annacondia modlil. Sloužil jsem jí, když přišla do stanu. Po třech hodinách intenzivních modliteb jsem jí dokázal vysvobodit s pomocí darů Ducha svatého. Tato žena nám sdělila, že je léčitelka. Působila takto ještě s jedním mužem. Když se provdala, přestala praktikovat okultismus a rozvázala s partnerem smlouvu. Její partner, který do ní byl zamilován, na ni uvrhl kletbu, aby odešla manžela a vrátila se k němu. Ve jménu Ježíše jsme převzali autoritu nad démonem, který ovládal jejího partnera a prokletí jsme zlomili. Potom nám samotný démon řekl, že kletba byla zlomena a žena je svobodná. Hned začala vypadat jinak. Když se druhého dne vrátila, nemohli jsme ji poznat.

Další neuvěřitelná věc se stala 35leté ženě, která působila jako kněžka. Požádala nás, abychom jí sloužili ve stanu vysvobození. Řekla, že je věstkyně náboženství voodoo. Mluvili jsme s ní čtyři noci za sebou. Prozradila nám, jak začala věštit, jak pracuje, a i když vedla lidi do smrti, nemyslela si, že dělá něco špatného. Pokaždé, když jsme s ní mluvili, jsme jí říkali Boží slovo a ona poslouchala. Všechno probíhalo hladce až do chvíle, kdy se rozhodla přijmout Krista a zřít se všech praktik, které nejsou od Pána. Pak to teprve začalo. Projevil se démon, kterým byla posedlá a který byl z jejího rozhodnutí velice rozčilený. Avšak díky autoritě, která je ve jménu Ježíše, byl přinucen odejít. Tehdy jsme si uvědomili, jak je důležité přijmout Pána jako Spasitele a odmítnout všechny zlé praktiky.

Vzpomínám si na další ohromující situaci. Stalo se to na evangelizaci v La Boca. Jednou večer, když jsem ve stanu vysvobození nebyl, mi přišli říct, že někdo ve stanu prorokuje. Okamžitě jsem v duchu cítil varování. Když jsem vešel do stanu, uviděl jsem 25 bratrů, kteří čekali na pomazání, a „prorokyni“, která říkala: „,Služebnice moje, pomaz tyto moje služebníky,' praví pán.'"

Když jsem uslyšel, co říká, znovu a znovu jsem se jí ptal: „Jaký pán? Jaký pán?"

Odpověděla mi: „Běda těm, kdo odporují duchu!" Díky tomu si lidé mysleli, že odporují Duchu svatému. Když k ní přišel bratr Annacondia, začala ho proklínat a řekla mu, že mu zabije děti. Když vyhnal démona, který v ní byl, padla na zem. Byla to věstkyně voodoo. Ještě téhož večera přijala Krista. Vzdali jsme Bohu díky za to, co se stalo, a děkovali Duchu svatému za jeho dary. Nyní jsme mu děkovali za dar rozlišení duchů.

Jednoho večera na evangelizaci v La Boca jsme se připravovali, že se budeme modlit proti těm, kteří praktikují přenos myšlenek. Mnozí se této praktiky zřekli. Když přijali do svého života Ježíše Krista, odevzdali nám talismany. Za jeden večer byla těmi předměty zaplněna celá krabice. Když jsme se od toho dne každý večer modlili a přinášeli před Pána své potřeby, viděli jsme jeho slávu a potvrzení našich proseb znamením a zázraky.

Na počátku přijalo službu Carlose Annacondii několik denominací. Avšak jiné ji nepřijaly. Postupem času téměř všechny denominace jeho službu uznaly. Dnes ve svých sborech efektivně slouží vysvobozením a mají vedoucí, kteří jsou za tuto službu odpovědní.

Za všechno děkuji Pánu. Za prvé za bratra Annacondiu, který se Pánu tak neuvěřitelným způsobem vydal. Za druhé za jeho rodinu, hlavně za jeho manželku Mariu.

Děkuji ti, Pane!

Pastor Alberto Oscar Burkardt

Obsah

Věnování.....	
Poděkování.....	
Slovo úvodem <i>C. Peter Wagner</i>	
Úvod <i>Claudio Freidzon</i>	
Předmluva.....	
Část první „Jděte,.. a kažte“	
1. Boží povolání	
Část druhá „Tato znamení budou doprovázet ty, kteří uvěří...“	
2. Pomazání ke službě.....	
3. Autorita skrze víru.....	
Část třetí „Budou vyhánět démony...“	
4. Démonologie 1	
5. Démonologie 2.....	
6. Démonizování.....	
7. Duchovní vysvobození.....	
8. Nebezpečí okultismu.....	
9. Moc odpuštění.....	
Část čtvrtá „Budou mluvit novými jazyky...“	
10. Křest v Duchu svatém.....	
Část pátá „A vypijí-li něco smrtelného, nijak jim to neublíží...“	
11. Duchovní přikrytí.....	
12. Duchovní boj 1.....	
13. Duchovní boj 2.....	
Část šestá „Na nemocné budou vzkládat ruce, a budou se mít dobře...“	
14. Uzdravující dotek.....	
15. Svět pro Krista.....	
Závěr: Satane, poslyš!.....	
Dodatek A: Inspirující příklad <i>Norberto O. Carlini</i>	
Dodatek B: Soucit s dušemi trápených <i>Alberto Oscar Burkardt</i>	

O autorovi

Carlos Alberto Annacondia se narodil 12. března 1944 v Quilmes v provincii Buenos Aires v Argentině. Jeho otec se jmenuje Vicente Annacondia a matka Maria Alonsová. Má bratry Angela a José Mariu. V roce 1970 se oženil s Marií Rebagliattiovou. Mají devět dětí.

V roce 1977 založil v rodném městě svou firmu. Je to jeden z nejdůležitějších podniků v Argentině.

Na evangelizaci, která se konala 19. května 1979, se setkal s Pánem. Od té doby Pánu slouží. Dne 30. dubna 1982 začal Carlos Annacondia evangelizační službu a roku 1984 založil proslulou

službu *Mensaje de Salvación*. Začal tehdy pořádat masové evangelizace po celém světě. Odhaduje se, že na jeho evangelizacích přijaly Krista jako svého Pána a Spasitele více než dva miliony lidí.

Asociación Evangelística Mensaje de Salvación
Evangelista Carlos Annacondia
Urquiza 1547
Quilmes (1879)
Provincia de Buenos Aires, Argentina
E-mail: annacondia@sion.com